

I C H I K A W A T A K U J I

Tôi vẫn nghe
tiếng em thầm gọi

Mục lục

Giới Thiệu

#1

#2

#3

#4

#5

#6

#7

#8

#9

#10

#11

#12

#13

#14

#15

#16

#17

#18

#19

#20

#21

#22

#23

#24

#25

#26

#27

#28

[#29](#)

[#30](#)

[#31](#)

[#32](#)

[#33](#)

[#34](#)

[#35](#)

[#36](#)

[#37](#)

[#38](#)

[#39](#)

[#40](#)

[#41](#)

[#42](#)

[#43](#)

[#44](#)

[#45](#)

[#46](#)

[#47](#)

[#48](#)

[#49](#)

[#50](#)

[#51](#)

[#52](#)

[#53](#)

[#54](#)

[#55](#)

[#56](#)

[#57](#)

[#58](#)

[#59](#)

[#60](#)

[#61](#)

[#62](#)

[#63](#)

[Lời Bạt](#)

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Ichikawa Takuji sinh ngày mùng 7 tháng Mười năm 1962 tại Tokyo. Ông tốt nghiệp trường đại học Dokkyo. Cuốn tiểu thuyết đầu tay của ông, Separation, xuất bản năm 2002. Cuốn Em sẽ đến cùng cơn mưa (xuất bản tại Nhật với tên Ima Ainiyukimasu) in lần đầu năm 2003, là một trong những tiểu thuyết thành công nhất Nhật Bản, được chuyển thể thành truyện tranh, kịch, phim truyền hình ở Nhật và điện ảnh tại Mỹ.

"Con người ta, suốt cuộc đời vẫn luôn mơ giấc mơ về mối tình đầu."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#1

1

"Phim buồn quá nhỉ." Ngồi kế bên tôi, cô nói.

"Ừ, đúng là một câu chuyện rất đau buồn."

Khi đó tôi hai mươi lăm, còn cô hai mươi tư tuổi, chúng tôi sẽ kết hôn hai năm sau đó.

Trong bóng tối của rạp chiếu phim, tôi một mình suy nghĩ.

Về sinh mệnh đã mất đi. Về tình yêu không thành. Về câu chuyện của một người con gái mà tôi cần phải kể lại.

Ký ức về nàng hiện lên sinh động hơn cả sự thật, hết như những bức ảnh đơn sắc với gam màu pastel.

(Pastel là từ chỉ chung cho gam màu phấn nhạt của tất cả các màu sắc hiện có)

Bức ảnh đầu tiên trong số đó là cảnh tượng khoảng mười năm về trước.

Câu chuyện mà tôi sẽ kể được bắt đầu từ đây.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#2

2

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ rất rõ hình dáng người thầy giáo mà tôi đã quên mất tên.

Thầy có thân hình dị dạng tới độ khiến người ta phải nghĩ rằng có lẽ thầy ấy được đúc ra từ một cái khuôn đặc biệt. Tay chân thì ngắn cùn, duy chỉ có cái bụng là phình ra một cách kỳ cục, trông cứ như một con thú nhỏ thuộc loài gặm nhấm bị thừa mỡ.

Đó là một người đàn ông trung niên tiêu tụy, nhút nhát, có cái tật lúc nào cũng nhìn ngoái lại đằng sau như thể lo sợ mình sẽ bị rơi tõm xuống từ bờ vực trái đất.

Vừa nghe lời giảng của thầy, mà với tôi cứ như là đang nghe một thứ tiếng nước ngoài, tôi vừa lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bọn học sinh lớp khác đang chơi đá bóng ở ngoài sân.

Tôi ghét giờ thể dục. Lý do là vì trong giờ thể dục, tôi cảm thấy sự ghẻ lạnh rõ rệt hơn so với khi học các môn học khác.

Khi chơi đá bóng, bọn cùng lớp sẽ chẳng bao giờ chuyền bóng cho tôi, điều này cũng tương tự như khi chơi bóng rổ hay bóng bầu dục.

Tôi bị xa lánh như một kẻ lạc loài, bị coi là kẻ lập dị vì những hành động không theo quy luật của bọn chúng, bị ghét bỏ vì sự nhầm lẫn giữa chính nghĩa và khắc nghiệt.

Thật ra cũng chẳng phải tôi thích có bạn bè gì, nhưng cảm giác khó chịu khi đứng chôn chân một mình như thặng ngớ ngẩn giữa sân bóng khiến tôi phải nhẫn nhục.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#3

3

Thầy giáo vẫn say sưa giảng bài bằng thứ ngôn từ kỳ dị như thể chỉ được sử dụng ở vương quốc của riêng ông ấy. Không khí chán chường của giờ học buổi chiều choán đầy phòng học.

Tôi nhắm mắt lại vì cảm thấy hơi chóng mặt.

Một cơn rung chấn nhẹ, có lẽ nên gọi là dự cảm về dự cảm, cứ lan dần trong lồng ngực tôi.

Và rồi, bỗng nhiên những lời ấy len lỏi vào bên trong tôi.

Tôi muốn đi tới một nơi nào đó

Nơi nào cũng được, miễn không phải là nơi này

Đó chính là câu nói đầu tiên của nàng.

Giờ đây nghĩ lại thì thấy lạ nhưng khi đó, tôi đã tiếp nhận sự việc mà không hề đặt ra một dấu chấm hỏi hay chấm than nào cả.

Giả sử đó là sự việc đại loại như kiểu đang đứng quay lưng vào gương, bất ngờ ngoảnh lại và thấy dáng hình đằng sau của mình trong gương, thì chắc là tôi sẽ giật mình.

Thế nhưng, giọng nói của nàng quá đời tự nhiên, tới nỗi khiến tôi mất cả cơ hội để cảm thấy có gì đó không đúng.

Tôi cảm giác nó chỉ ở mức độ giống như bỗng dưng một ngày bạn có thể nháy một bên mắt rất điệu nghệ mà thôi.

Khi đó, tôi đã tin chắc rằng giọng nói đó chính là của nàng (nàng học lớp bên cạnh), tôi cũng biết luôn rằng đó nhất định không phải là ảo giác.

Vài năm sau đó, tôi vẫn nghe được giọng nói trong tim nàng, nhưng hiện tượng này rất hạn chế; nghĩa là, tôi giống một chiếc đài ra-đi-ô rẻ tiền tậm tậ tâm tịt vậy.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#4

4

Tôi chạy bộ giữa khu rừng âm u.

Mặc dù đã là mùa hè nhưng thời tiết vẫn se lạnh, mặt đất dưới chân tôi phủ đầy những lớp lá rụng ẩm ướt.

Toàn thân tôi mất đi trọng lượng, còn lá phổi thì quên cả việc mình đang hít thở.

Đó là khoảnh khắc việc chạy bộ đạt tới đỉnh điểm sung sướng.

Khi đó, tôi vẫn còn trẻ, thậm chí có thể gọi là non nớt, còn ở độ tuổi được nhiều hơn mất.

Cũng có thể vì thế mà mỗi khi chạy bộ, tôi lại cảm nhận một cách chắc chắn bằng da bằng thịt rằng tôi đang đạt được thứ gì đó.

Cảm giác chạy một mình trong rừng thật dễ chịu.

Ngay từ đầu tôi đã không hề có ý định tham gia vào câu lạc bộ ở trường. Ở đó thoang thoảng mùi chủ nghĩa tập thể, vả lại, việc tôi chạy bộ vốn dĩ không phải là để ganh đua với ai đó.

Chẳng mấy chốc mà tôi đã trông thấy lối ra của khu rừng. Phía trước mặt tôi là cánh đồng trải rộng khoảng 6 mẫu Anh.

(Acre: mẫu Anh là đơn vị đo diện tích, 1 mẫu Anh tương đương với khoảng 0,4 hecta)

Chính vào lúc đó, lại một lần nữa tôi nghe thấy giọng nói ấy.

John!

John!

Đợi đã!

Tôi nhìn thì thấy một con chó nhỏ đang đưa cái lưỡi dài như quả lắc, đang lao về phía mình.

Mặc dù đã nhìn thấy tôi nhưng nó cũng chẳng có vẻ gì là giảm bớt tốc độ.

Khi con chó tiến đến gần, tôi mới nhận thấy dáng vẻ tươi tắn của nó. Có vẻ như đó là một con chó khá già, lông đã rụng chỗ này chỗ kia, để lộ lớp da màu lông chuột. Mắt dính đầy gỉ.

Trong tư thế đón đầu, tôi ngồi thụp xuống, luồn tay dưới bụng nó và bế bổng lên. Theo quán tính, nó giãy giụa chân một hồi, khi nhận thấy mình đang lơ lửng giữa không trung, từ sâu trong cổ họng nó phát ra một thứ âm thanh ảo não giống như người già đang lên cơn hen vậy.

Tôi bế nó ra khỏi khu rừng, cứ thế đi trên con đường nhỏ hai bên là cánh đồng.

Nàng mặc một chiếc váy liền không tay màu trắng, tay giữ mái tóc bị gió thổi tung, nheo mắt như bị nắng chiếu nhìn về phía chúng tôi.

Tôi tiến về phía nàng, nhẹ nhàng thả con chó đang cạp bên hông xuống.

"Xin lỗi nhé."

Xin lỗi nhé.

Hai giọng nói ấy cùng lúc chõng lên nhau bên trong tôi.

"Nó làm bẩn áo cậu mất rồi."

Lúc đó tôi mới biết cái áo chạy bộ của mình đã dính nhớp nháp toàn dãi dớt của con chó.

"Không sao, có hề hấn gì đâu."

Tôi nghĩ, trong cuộc đời mỗi người, những giai thoại mà sau này được kể lại rằng "là như thế đó" vẫn luôn xảy ra rất tự nhiên trước mắt chúng ta. Giống như một người đàn ông kiệm lời với bộ quần áo màu đen bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh bạn từ lúc nào không hay và rồi cứ lảng lạng đứng đó.

Cuộc gặp gỡ giữa tôi với nàng cũng vậy.

Rất đối tự nhiên, như một điều đương nhiên phải thế, không cần đến lời giải thích nào cả.

Đến bây giờ khi nhìn lại khoảnh khắc đó, tôi mới thấy nó vô cùng ý nghĩa. Có lúc tôi đã nghĩ phải chăng một thế lực huyền bí nào đó đã đưa đẩy chúng tôi lại với nhau. Rằng, đây là cuộc gặp gỡ được định đoạt từ trước.

Rằng, việc tôi có thể nghe được giọng nói trong tim nàng, việc ngay từ đầu tôi đã biết đó chính là giọng nói của nàng, tất cả đều là điềm báo nào đó.

Thế nhưng, khi đó cả hai chúng tôi đều không hề nhận ra điều này.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#5

5

"Nó là John."

"John?"

"Tên của con chó này."

"À, ra vậy. Cái tên hay đấy. Trước đây nhà tớ cũng từng nuôi một chú chó giống như thế này."

"Thế à," nàng thì thầm trong miệng.

"Thật may vì cậu đã tóm được nó. Được thay đổi địa điểm đi dạo nên nó phấn khích quá, đột nhiên chạy biến đi."

"Nơi này dễ chịu mà. Chắc nó cũng cảm thấy như vậy."

"Ừ," nàng gật đầu.

"Tớ..." Sau một lát im lặng, tôi lên tiếng.

"Tớ biết cậu đấy."

"Tớ cũng biết cậu," nàng đáp.

"Tên cậu là Satoru Inoue phải không?"

Tôi gật đầu.

"Còn cậu là Yuko Igarashi."

Và chúng tôi đã bắt đầu như vậy đấy.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#6

6

Chúng tôi sánh bước chậm rãi trên con đường nằm giữa cánh đồng. John mãi mê đuổi theo lũ bướm cách chúng tôi không xa.

"Nửa năm trước, tớ đã chuyển từ Tokyo đến đây," nàng nói.

"Tớ biết," tôi trả lời. "Cả trường đã truyền tai nhau chuyện cậu là học sinh chuyển trường từ Tokyo mà."

"Tớ nghe nói Inoue cũng từng ở Tokyo."

"Đúng rồi. Tớ tới thị trấn này hồi lớp 9."

"Cậu ở chỗ nào Tokyo?"

"Chofu. Còn cậu?"

"Tớ ở Azabu. Ngay gần công viên tưởng niệm Arisugawa-no-miya."

"Cùng là Tokyo nhưng chúng mình cũng ở cách nhau khá xa nhỉ."

Nghe tôi nói vậy, nàng bảo: "Thế nhưng có khi chúng mình đã từng ít nhất một lần đi ngang qua nhau ở đâu đó cũng nên. Ở những chỗ như Shibuya hay công viên Kichijoji chẳng hạn."

Nếu thế thì thật thú vị, rồi có khi vài năm nữa chúng ta sẽ lại gặp nhau ở một góc ngách nào đó của Tokyo.

Nếu thật sự mỗi chúng ta đều được sinh ra với một cốc đầy những điều tình cờ ngẫu nhiên, thì có lẽ câu chuyện này chỉ bằng một, hai giọt trong chiếc cốc đó mà thôi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#7

7

Nàng thuộc kiểu người ít nói, còn tôi thì cũng chẳng giỏi trò chuyện với người khác.

Câu chuyện giữa chúng tôi chẳng mấy chốc mà ngắt quãng, cuối cùng không biết phải tiếp tục cuộc nói chuyện thế nào, cả tôi và nàng đều chìm vào im lặng.

"Đến lúc tớ phải về rồi," sau một lúc im lặng khá lâu, nàng nói.

"Phải, trời sắp tối rồi."

Tôi vẫn chưa muốn để nàng về, nhưng lại không biết phải nói thế nào để giữ nàng lại.

Chúng tôi cứ đứng đó, tiếp tục im lặng như thể đang cùng chờ đợi điều gì đó ở người kia.

Liệu chúng ta có thể gặp lại nhau ở đây không?

Nàng cũng đang ôm trong lòng những lời không nói ra được.

"Trong thời gian nghỉ hè, tớ thường đến đây chạy bộ vào giờ này..."
Tôi nói. "Thế nên..."

Nàng khẽ mỉm cười.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#8

8

Mùa hè sắp kết thúc.

Vào thời gian ấy, việc đi đến nơi đó đã bắt đầu trở thành một phần trong cuộc sống của chúng tôi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước khi mặt trời lặn, chúng tôi cùng sánh bước trên con đường nhỏ giữa hai bên là cánh đồng và nói chuyện nhát gừng.

"Rồi tớ cũng sẽ chết giống như mẹ của tớ."

Thật lạ là câu nói đó của nàng cho tới tận bây giờ vẫn còn vang vọng rõ mồn một bên tai tôi.

Tôi cảm thấy hơi sốc khi nàng nhắc đến từ "chết".

"Mười năm trước mẹ tớ đã chết trong nhà hộ sinh, cùng với đứa em gái đáng lẽ đã được sinh ra của tớ."

Nói đoạn nàng nở một nụ cười buồn rầu.

"Khi đó mẹ tớ mới có hai mươi sáu tuổi. Vì thế mà cuộc đời của tớ cũng sẽ kết thúc như vậy thôi."

Nàng nói như thể có một căn cứ chắc chắn nào đó mà chỉ mình nàng mới biết.

Tôi có cảm giác trong lời nói của nàng thoáng ẩn chứa một dự cảm chẳng lành.

Như thế vốn dĩ nàng đã bị thiếu mất một phần yếu tố tạo nên sinh mệnh của mình.

Nàng rất gầy, đôi mắt rất to với đồng tử sáng, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy không có sinh khí, mà dường như đó lại là dấu hiệu đe dọa đến sinh mệnh của nàng.

"Mẹ tớ cũng nói thế suốt." Tôi đáp lời như để xua tan dự cảm đen tối, "Mặc dù cũng lớn tuổi rồi nhưng mẹ tớ vẫn còn hoạt bát và khỏe mạnh lắm. Thế mà câu cửa miệng của bà lúc nào cũng là 'Mẹ sắp chết đến nơi rồi'."

"Mẹ cậu không khỏe ở chỗ nào à?"

"Ừ thì..." Tôi nói, đoạn chỉ tay lên đầu mình, "Mẹ tớ có vấn đề về thần kinh."

"Thần kinh ư?"

"Ừ, có dạo mẹ tớ bị rối loạn thần kinh chức năng nặng, kể từ đó bà như kiểu bị bệnh hoang tưởng, lúc nào cũng thế."

Kết quả là, chẳng biết từ lúc nào tôi lại bắt đầu kể cho nàng nghe về cái chết của em trai mình.

"Trước đây nó cũng như thế này này." (Tôi nói đoạn chỉ tay vào John lúc đó đang quẩn quýt dưới chân.)

"Tớ kể với cậu là nhà tớ từng nuôi chó rồi đúng không?"

Nàng không nói gì mà chỉ gật đầu.

"Nó tên là Alex. Lúc đến nhà tớ thì nó đã là một chú chó khá già rồi..."

Alex là người bạn duy nhất của em trai tôi.

Khi đó Yuji, em trai tôi mới có năm tuổi. Nó đã rất mong chờ đến ngày được lên cấp một vào mùa xuân năm sau đó.

Thằng bé là một đứa trẻ yếu ớt vì bị sinh thiếu tháng.

"Vì mẹ tớ rất muốn có con gái, nên khi nó sinh ra mẹ tớ đã thất vọng nhiều lắm."

Tất nhiên có thể không phải chỉ vì mỗi lý do đó, nhưng mẹ đã đối xử lạnh nhạt với nó.

Nó là một đứa trẻ vụng về, làm gì cũng vụng về.

Hơn ba tuổi nó mới bỏ được tã, mà kể cả sau khi đã bỏ tã rồi nó vẫn hay ị đùn, tè dầm nên toàn bị mẹ mắng nhiếc nặng lời.

Bố tôi thuộc kiểu người chẳng bao giờ đoái hoài đến gia đình, thế nên em trai tôi hoàn toàn bị cô lập trong nhà.

"Thế còn Inoue? Quan hệ giữa cậu và em trai thế nào?*

"Nói thế nào nhỉ? Tớ cũng không nhớ rõ, nhưng bẩm sinh tớ đã ghét phải giao du với người khác nên có lẽ tớ không phải là một người anh trai tốt."

Mặc dù tôi rất yêu quý em trai mình, thế nhưng thật không dễ dàng thể hiện điều đó.

Thực tế, nó luôn tỏ ra hờ hững trước mọi câu nói của tôi, thế nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn không biết liệu có bao nhiêu phần sự thật đằng sau những câu nói đó đã được truyền tải tới nó.

Tôi tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho kẻ nào dám làm tổn thương em trai mình. Thế nhưng, có đôi khi chính sự thiếu độ lượng đó của tôi lại làm tổn thương nó.

"Nhưng mà," tôi nói, "em trai tớ lúc nào cũng vui vẻ. Mặc dù chẳng có lấy một người bạn nào, nhưng thằng bé rất giỏi chơi một mình, trông có vẻ như nó chơi vui lắm. Nó tin rằng học hành sẽ giúp nó trở nên thông minh, vì thế mà lúc nào nó cũng viết kín mít vào quyển vở."

"Cậu đã đọc bao giờ chưa?"

"Vở của nó á? Có đọc rồi. Nhưng bên trong chỉ toàn những nét viết nguệch ngoạc không có ý nghĩa gì cả. Rốt cuộc thì em trai tớ thậm chí cũng không thể viết hay đọc được tên của chính mình."

Alex là người bạn tốt nhất của em tôi.

"Vốn dĩ con chó đó là do em tớ nhặt về. Cả bố và mẹ đều bảo nó vứt con chó đi, nhưng lúc đó không hiểu sao nó đã rất cố gắng, kết quả là đã được phép nuôi Alex với điều kiện sẽ phải tự mình chăm con chó."

Alex khi đó đã khá già rồi, mắt không còn nhìn rõ nữa, đã thế còn bị bệnh tiêu chảy nặng.

Bắt một đứa trẻ chăm sóc một con chó phiền toái như vậy quả thật là quá đáng, nhưng em trai tôi tuyệt nhiên không hề than vãn một lời nào cả.

"Đến bây giờ, tiếng thằng bé gọi tên Alex vẫn còn văng vẳng bên tai tớ."

Yuji với đôi má đỏ ửng vì nứt nẻ đang gí sát vào cổ Alex, cái miệng nhỏ xinh cười to hết cỡ.

Yuji với vẻ mặt khó đăm đăm, đang trò chuyện gì đó với Alex.

"Thế nhưng, giờ thì thằng bé chẳng còn ở đâu trên cõi đời này nữa..."

Nàng nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi. Một cảm giác rất đỗi dịu dàng.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#9

9

"Một hôm," tôi bắt đầu kể tiếp, "thằng bé nói với tớ rằng: 'Anh ơi, hôm nay là sinh nhật mẹ đấy...!'

"Tớ bảo: 'Ừ đúng rồi,' đoạn nhìn nó với vẻ mặt kiêu: 'Thế thì sao?'

"Thế là nó liền đưa cho tớ một bó hoa và bảo: 'Đây.'

"Tớ hỏi đây là cái gì thì nó nói: 'Đây là hoa đậu thơm mà mẹ thích đấy. Anh đưa cho mẹ hộ em nhé...'"

Cổ họng tôi tự nhiên nghẹn lại, không thể nói nên lời.

Nàng ghé sát vào tôi, luồn cánh tay thon nhỏ qua tay tôi.

Tôi chỉ còn biết dựa vào cảm giác ấm áp đó để tiếp tục câu chuyện.

"Tớ hỏi nó mua bó hoa đó bằng cách nào. Nó trả lời là mua bằng số tiền tiêu vặt tiết kiệm được bấy lâu."

Tôi thừa biết số tiền tiêu vặt mà nó có.

Chắc chắn là nó đã dùng gần hết số tiền ấy để mua bó hoa này.

"Tớ nói với nó là Yuji phải tự mình đưa bó hoa này cho mẹ chứ. Thế rồi nó..."

Thấy tôi khựng lại, nàng nhẹ nhàng siết chặt lấy tay tôi.

Tôi có cảm giác đó là một hành động vô thức, không phải nàng muốn giục tôi kể tiếp, mà có lẽ vì bản thân nàng đã dự cảm về một điều gì đó.

"Em tớ bảo..."

Sau một hồi im lặng rất lâu, cuối cùng tôi cũng mở lời.

"Vì mẹ ghét em! Cho dù em có tặng hoa cho mẹ thì mẹ cũng không thấy vui đâu. Nhưng em rất muốn làm cho mẹ vui. Thế nên..."

Thằng bé đã khóc.

"Nó đã yêu mẹ bằng tất cả con người nó. Cho dù tình cảm ấy có không được đáp lại đi chăng nữa..."

Chúng tôi im lặng sánh bước trên con đường trải giữa cánh đồng một hồi lâu.

"Thế rồi, Inoue đã làm như thế nào?"

Một lúc sau, nàng hỏi tôi.

"Tớ đã làm theo ý muốn của nó. Chỉ cần nó vui, thì kể cả là thương để tớ cũng có thể nói dối được."

"Mẹ cậu không biết gì phải không?"

"Ừ thì... lúc đó mẹ tớ không biết gì cả nên đã vui sướng như một kẻ ngốc. Nhìn thấy mẹ như vậy em tớ cũng vui lắm, nó phấn khích đến nỗi đêm hôm ấy còn tè dầm nữa cơ."

"Vậy chắc hẳn thằng bé lại bị mẹ mắng nữa đúng không?"

"Thì thế đấy."

Không biết từ lúc nào mà chúng tôi đã đi đến lối vào khu rừng. Đám côn trùng đầu thu đang tìm kiếm những người bạn đồng hành còn chưa biết mặt, cất tiếng kêu nghe thật buồn bã.

"Em tớ mất vào mùa hè năm đó."

Nàng dừng chân nhìn tôi.

Nàng nheo nheo cặp mắt to như thể đang nhìn xuyên qua cái gì đó ở phía bên kia bóng tối.

"Em trai cậu mất rồi ư?..."

"Ừ."

Đôi môi mỏng của nàng hơi mấp máy như thể đang run rẩy.

Thế nhưng, không một lời nào được thốt lên.

"Vào một ngày hè năm ấy, nó đã bị chết đuối ở ngoài sông," tôi nói.

"Nó định cứu con Alex bị rơi xuống sông, nhưng kết cục là nó đã bị chết đuối cùng với con chó."

Lúc đó, chắc chắn tôi đã nghe thấy giọng nói của Yuji. Khi đang nghe giảng trong lớp học, tâm trí tôi bỗng nghe thấy giọng nói cuối cùng của em trai mình, khi mà nó đang sắp chết ở một nơi không ai biết đến.

Anh ơi!

Cứu em!

"Thật sự là nó chết một cách quá bất ngờ. Có lẽ sinh mệnh nhỏ nhoi của nó ngay từ đầu đã không nằm trong sự tính toán của thượng đế..."

Giống như loài mèo cứ đột nhiên mất tích từ lúc nào không hay, bỗng một ngày em trai tôi đã biến mất khỏi tôi.

Đối với tôi, sự vắng mặt của Yuji mang một ý nghĩa gì đó rất khác, không thể tóm gọn trong hai từ "cái chết".

"Sau khi em trai mất, tớ mới kể cho mẹ nghe về bó hoa đậu thơm, món quà đầu tiên và cũng là cuối cùng mà nó gửi đến mẹ. Tớ đã nói với mẹ tất cả mọi điều, rằng bàn tay của Yuji đã luôn tìm kiếm bàn tay mẹ, nhưng kết cục nó đã không tìm thấy và phải nằm lại trong đau khổ..."

"Mẹ cậu... nói sao?"

"Tớ cũng không nhớ rõ. Thế nhưng kể từ sau ngày đấy, mẹ tớ đã thay đổi. Bà bị rối loạn thần kinh chức năng nặng, đến bây giờ vẫn còn để lại di chứng. Đến bây giờ bà vẫn còn nói về thằng bé như thể nó vẫn còn sống vậy."

Và, có lẽ chính tôi cũng đang mắc căn bệnh tương tự. Tôi và mẹ tôi là những kẻ đồng phạm. Cả hai chúng tôi đều đang cố gắng giấu giếm cái chết của Yuji. Khỏi chính đôi mắt của mình chứ không phải cái gì khác.

Xét cho cùng thì mẹ tôi đã sinh ra trên thế gian này một nỗi đau khổ, để rồi lại ôm lấy nỗi đau khổ đó mà sống, luôn không ngừng tự vấn mình rằng tại sao lại không thể yêu thương Yuji.

"Chà, trời bắt đầu tối rồi," tôi nói.

"Chúng mình về nhé."

"Ừ, chúng mình về thôi."

Chúng tôi quay ngược trở lại con đường vừa đi tới. "Này," một lúc sau nàng nói. "Cho dù vậy thì em trai cậu cũng đã hạnh phúc phải không?"

"Đúng vậy," tôi trả lời. "Như tớ đã nói, thằng bé lúc nào cũng vui vẻ lắm. Tớ nghĩ đó là bởi vì bàn tay nhỏ bé của nó nắm giữ nhiều thứ hơn người khác rất nhiều."

"Vậy à..." Nàng khẽ gật đầu.

"Vậy thì tốt rồi."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#10

10

Nàng kể cho tôi nghe về giấc mơ của mình.

"Tớ ở trong một căn phòng màu trắng..."

Lúc đó, hai chúng tôi đang ngồi trên xe buýt để đi đến công viên thiên nhiên. Trên xe buýt không còn hành khách nào khác ngoài hai đứa.

"Trong phòng không có gì cả. Cả cửa sổ, cả cửa ra vào và cả đồ đạc nữa."

"Giấc mơ buồn quá nhỉ," tôi nói.

"Một giấc mơ buồn và đáng sợ."

Nàng mặc một chiếc váy làm từ sợi bông màu trắng khoác áo cardigan màu vàng nhạt.

"Tớ đang nằm mơ trong căn phòng màu trắng đó. Một giấc mơ hoang đường và rất buồn, cứ như thể tớ đang mơ thấy chính căn phòng đó vậy."

"Ừ."

"Và rồi, khi mở mắt ra, quả nhiên tớ vẫn đang ở trong căn phòng màu trắng. Tớ nhận thấy dường như căn phòng đã nhỏ đi một chút..."

Nàng nhìn vào mắt tôi như muốn hỏi liệu tôi có cảm nhận được nỗi sợ hãi đó không?

Tôi gật đầu xác nhận.

"Tôi cảm thấy rất sợ, tôi đã thử cố gắng không ngủ nữa. Nhưng khi nhận ra thì tôi lại thấy mình đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay. Để rồi khi mở mắt ra một lần nữa, tôi lại thấy căn phòng chắc chắn đã nhỏ hơn trước..."

Giả dụ như, có thể lý giải rằng đó chính là cảm xúc hiện tại của nàng. Ở cái thị trấn nhỏ bé này, nàng đang cảm thấy bế tắc đến nghẹt thở.

Từ trong thâm tâm, nàng luôn khao khát được đi đến một nơi nào đó.

"Việc đó cứ lặp đi lặp lại, căn phòng cứ thế nhỏ đi mãi, đến nỗi tôi đã ngồi cuộn tròn đầu gối rồi mà vẫn chạm cả đầu lẫn lưng vào tường nhà..."

Nói đến đó nàng bắt đầu chìm vào im lặng.

"Sau đây thì cậu tỉnh giấc à?"

Nàng lắc đầu khá mạnh.

"Cuối cùng thì giấc mơ ấy lại chuyển sang một chiều hướng khác. Trong căn phòng tối om bao quanh là tường bê tông thô, có một chiếc giường được đặt ở chính giữa. Có thêm một tôi nhìn thấy chính tôi đang nằm ngủ mơ bên dưới ga trải giường trắng. Tôi từ từ tiến lại gần chiếc giường đó, rồi nhẹ nhàng lật tấm ga lên..."

Cảm xúc đang chìm sâu vào tâm tối của nàng len lỏi vào tim tôi như một luồng không khí lạnh.

Phải rồi, thứ mà nàng nhìn thấy là...

"Ở đó có một chiếc hộp nhỏ màu trắng... Căn phòng trắng đã nuốt chửng lấy tớ, biến thành một chiếc hộp nhỏ cỡ vừa lòng bàn tay. Giống hệt như chiếc hộp trắng đựng xương cốt vậy..."

Chiếc xe buýt đột nhiên lắc mạnh.

"Đến đoạn này thì tớ tỉnh dậy thật," nói đoạn nàng lơ đãng nắm lấy cánh tay tôi. "Bất giác tớ nhìn lên trần nhà, hình như nó thấp hơn so với trước lúc tớ đi ngủ."

Chúng tôi nhìn nhau và cùng cười mà chẳng có lý do gì.

"Thật là một giấc mơ kỳ lạ nhỉ," tôi nói.

"Ừ, một giấc mơ vô cùng kỳ lạ."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#11

11

Tôi chạy bộ trên con đường đi dạo trong công viên thiên nhiên.

Trong công viên gần như không có bóng người, chỉ có những tia nắng màu vàng đang khẽ rọi lên chúng tôi.

Nàng ngồi dưới gốc một cây to nhiều ánh sáng, phủ chắn lên đầu gối.

Nàng đọc sách trong lúc tôi chạy.

Nàng đọc thường là một cuốn sách trong tuyển tập văn học thiếu nhi. Kiểu như cuốn Ông bố chân dài, hoặc Công chúa nhỏ.

Tôi đã từng hỏi nàng lý do.

"Tại sao ư?" Đôi mắt to của nàng tròn xoe, nàng trả lời tôi: "Là vì hầu hết những cuốn sách đó đều có kết thúc có hậu cả."

"Ừ."

"Thế gian này đã tràn ngập những chuyện đau khổ rồi, nếu lại còn đọc thêm những câu chuyện buồn rầu nữa thì trái tim con người sẽ tan nát mất thôi."

"Vậy sao?"

"Ừ. Không phải thế ư?"

"Ừ thì..."

Chính vì lý do đó mà nàng chẳng bao giờ đọc cuốn Chú chó vùng Flander.

Tôi chạy với nhịp độ chậm rãi khoảng 7 đến 8 phút một vòng con đường đi dạo dài khoảng hai cây số. Mỗi khi tôi chạy đến gần, nàng lại ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách và vẫy tay với tôi. Sau đó, nàng sẽ đọc thời gian trên đồng hồ đeo tay.

"15 phút 46 giây nhé."

"Cảm ơn cậu."

Tôi cũng vẫy tay lại với nàng và tiếp tục vòng chạy tiếp theo.

Thi thoảng, có những lúc một đoạn truyện mà nàng đang đọc lại trôi vào tâm trí tôi.

Nàng đọc sách một cách chậm rãi và đầy nâng niu.

Có đôi khi, ví dụ như vào buổi tối khi đang nằm dài trên giường, nhìn chăm chăm vào hoa văn trên trần nhà, tôi lại có thể cảm nhận được trái tim của nàng.

Trong tâm trí, nàng đang lặp lại một lần nữa đoạn hội thoại mà chúng tôi đã trao đổi với nhau ngày hôm đó.

Chậm rãi và đầy nâng niu.

Tôi biết rõ tình cảm mà nàng dành cho tôi. Tôi cũng biết cả việc, nàng cho rằng tôi không hề biết điều đó.

Tôi cảm thấy điều này không công bằng cho lắm.

Thế nhưng, đòi hỏi sự công bằng trong tình yêu để làm gì cơ chứ?

Tôi đã quen với việc mình là một chiếc đài ra-đi-ô sắp hỏng đến nơi, và tôi cũng hiểu rõ rằng mình không còn có thể quay ngược trở lại nữa.

Tôi tin rằng, tình cảm sâu sắc mà tôi dành cho nàng sẽ tha thứ cho tất cả mọi điều.

Cả hai chúng tôi đều thật lẻ loi giữa cái thị trấn xa lạ này Lẻ loi, nhưng tuyệt nhiên không hề cô độc.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#12

12

Vào buổi chiều ngày bế giảng, chúng tôi hẹn nhau ở cổng vào công viên thể thao ở ngoại ô.

"Đêm nay là đêm Giáng sinh đấy."

Nàng xuất hiện, khoác trên mình một chiếc áo dạ xanh rêu, đôi má đỏ ửng, khẽ cất tiếng lại phả ra hơi thở màu trắng.

Mỗi khi nàng nói một điều gì đó, tôi thấy như có một chú chim nhỏ màu trắng bay ra khỏi miệng nàng.

"Ở Tokyo thì không nói làm gì chứ ở cái thị trấn này chẳng có ai bận tâm đến con trai một người thợ mộc đã sinh ra từ hai nghìn năm trước đâu."

Nghe tôi nói thế, nàng hất mặt lên, đoạn quắc mắt lườm tôi.

Chính cái cử chỉ có vẻ hơi quá kịch đó của nàng lại là minh chứng cho quãng thời gian mà chúng tôi đã cùng nhau trải qua.

Thấy tôi nhún vai, nàng cố tình thở dài, rồi nhìn lên bầu trời.

"Tớ thích bầu trời ở đây," nàng nói.

"Thế nhưng, tớ không thể nào thích được cái bầu không khí của nơi này..."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#13

13

Vùng đất này là nơi mà cha nàng sinh ra.

Trước đây đã có lần nàng nói với tôi thế này.

"Có vẻ như bố cảm thấy rất nhẹ nhõm khi quay trở về đây."

Giọng nói của nàng lạnh giá như mưa tháng Sáu.

"Đối với ông thì chính thị trấn này mới là trung tâm của thế giới. Cứ như kiểu một người Nhật vẽ quần đảo Nhật Bản vào chính giữa bản đồ thế giới vậy. Thế nhưng, tớ có cảm giác nơi này khác rất xa so với cái nơi mà tớ nên thuộc về..."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#14

14

Chúng tôi chờ đến khi trời tối rồi mới trèo qua hàng rào, lên vào bên trong khu thi đấu thể thao.

Người quản lý đã rời khỏi đây khoảng mười phút trước.

Đó là một khu thi đấu hoành tráng với khán đài có mái che, trông chẳng hợp với một thành phố địa phương chút nào.

Đây là món quà mà đại hội thể thao quốc gia đã để lại cho nơi này.

Tôi ngồi trên bãi cỏ, cởi đôi giày thể thao và đi đôi giày có đinh chống trượt.

Đó là đôi giày mà tôi đã chuẩn bị cho ngày hôm nay, làm bằng da kang-gu-ru, có gắn đinh ghim dài khoảng 5 milimet.

"Liệu có đọc được số trên đồng hồ không nhỉ?"

Bầu trời lúc này đã nhuộm một màu xanh biếc, mặt trăng màu bạc treo lơ lửng trên không, giống như một tấm gương treo trên tường nhà.

"Được, nhưng mà cậu nhanh lên. Nếu trời tối hơn nữa thì tớ sẽ không đọc được đâu."

"Tớ biết rồi."

Tôi cởi chiếc áo khoác da đang mặc. Tôi mặc một chiếc áo thun cotton dài tay ở bên trong. Phía dưới là chiếc quần soóc chuyên dùng để chạy bộ. Tôi đã hoàn thành xong việc khởi động từ trước khi nàng đến.

Tôi đứng vào vạch trắng được kẻ trên nền đường chạy tartan màu nâu đỏ, hít một hơi thật sâu.

Mùi cao su và mùi cỏ lan tỏa vào tận sâu trong mũi.

"Nào, tớ chạy nhé."

Nói đoạn, tôi bắt đầu xuất phát.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#15

15

Hai chúng tôi cùng ngồi trên chiếc ghế dài trong khán đài.

Từ đây nhìn xuống, đường đua dài khoảng 400 mét trông giống như những gợn sóng vỗ ngoài biển tăm tối.

4'21"7

Chiếc đồng hồ của nàng đã dừng ở con số này.

Đó là khoảng thời gian cần thiết để tôi chạy hết một dặm.

(Đơn vị đo của Anh. Một dặm tương đương khoảng 1,609 km)

Kết quả này rất cuộc đã trở thành kỷ lục cao nhất trong cuộc đời của tôi.

"Khung cảnh này có gì đó lạ quá," nàng lầm bầm.

Ánh sáng mờ nhạt đang lập lòe trong bóng đêm.

Gió thổi khiến nàng hơi run lên vì lạnh.

"Chúng mình về nhé."

"Đợi đã, tớ muốn ở đây thêm một chút nữa."

Lúc đó, nàng đã nghĩ đến cái chết của mẹ.

Có lẽ bóng tối đậm đặc đã đánh thức ký ức về cái chết của mẹ nàng.

Nàng đang sống mà luôn dự cảm về cái chết của chính mình cũng như của tất cả những ai có liên quan đến nàng.

Yuko đang sống bằng cách chấp nhận đau khổ.

Nàng giống như kẻ đang trú ngụ trong một lãng tã màu trắng.

Tôi ôm lấy vai nàng và hôn nàng.

Tôi có cảm giác mình không thể không làm việc này.

Tôi cảm nhận được cảm giác ngạc nhiên xen lẫn bối rối của nàng.

Cuối cùng nàng khẽ mở miệng ra như thể thấy khó thở.

Hơi thở trắng xóa của nàng phả ra như những cánh chuồn chuồn.

Một cách lạ lẫm, nàng dõi theo thứ cảm xúc chưa từng có đang dâng lên bên trong lồng ngực mình. Một cảm xúc thật ấm áp, thật tươi mới.

Chỉ cần như vậy thôi.

Để có thể đưa nàng trở về với thế giới hiện thực này, có lẽ tôi sẽ phải ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai của nàng suốt đêm.

Chúng tôi cứ thế ngồi trên ghế, ôm nhau trong một khoảng thời gian khá dài trong tư thế không mấy tự nhiên.

Tôi liên tục cảm nhận thấy những cảm xúc đang ngập tràn trong nàng.

Thế nhưng, đã có khoảnh khắc mà đột nhiên trái tim nàng ngưng lại.

Và rồi, nàng khóc.

Một kiểu khóc kỳ lạ.

Không phát ra tiếng, vai cũng chẳng rung lên, chỉ có những giọt nước mắt cứ lặng lẽ rơi.

Khi tôi định cất lời thì bỗng nhiên nàng rời khỏi lòng tôi, đi xuống bậc cầu thang trong khán đài.

Đi đến bậc thang cuối cùng, nàng quay người lại, tựa lưng vào tay vịn cầu thang.

Nàng lấy ngón tay thon nhỏ lau nước mắt, đoạn nở một nụ cười gượng gạo.

Trong bóng đêm, nụ cười của nàng hiện lên thật tươi sáng.

"Này," nàng nói.

Giọng nói của nàng theo gió bay đi, như thể đang được vẫy gọi từ nơi tận cùng của thế giới.

"Giả như, con người ta phải đánh đổi từng chút một sinh mệnh của mình để có được ký ức..."

"Ừ?"

"Thì liệu tớ có thể đánh đổi toàn bộ phần sinh mệnh còn lại của mình cho đêm nay được không?..."

Không hiểu sao tôi cảm thấy thật đau buồn.

Chẳng phải chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu hay sao?

Giả như thời gian và ký ức có thể đánh đổi cho nhau, thì ký ức mà cậu xứng đáng có được chắc hẳn phải nhiều hơn thế rất nhiều.

Thế nhưng, thực tế thì tôi đã không nói gì cả.

"Này," nàng lại gọi tôi lần nữa.

Vừa lấy tay níu những lọn tóc đang bị gió thổi bay, nàng vừa nhìn tôi chăm chú.

"Cậu biết chứ?"

"Biết gì cơ?"

"Rằng tớ bây giờ đang rất hạnh phúc ấy?"

"Không, tớ không biết điều đó."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#16

16

"Suốt đời tớ sẽ không bao giờ quên buổi tối ngày hôm nay," nàng thì thầm.

Thế nhưng, tôi cũng không rõ liệu mình có thật sự nghe thấy nàng nói như vậy hay không.

Hoặc cũng có thể chỉ là ngọn gió đang reo ca mà thôi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#17

17

Đó là một mùa đông tuyết rơi nhiều.

Tôi chạy bộ dưới ánh trăng.

Cứ mỗi bước tôi chạy, đám tuyết dưới chân lại phát ra những tiếng loạt xoạt.

Tôi khẽ thả mình trên con đường sáng lấp lánh màu trắng xanh của tuyết, để lại phía sau là tôi của một giây trước ở khoảng cách chừng 5 mét.

Trong lúc chạy, tôi nghe chương trình FM bằng tai nghe.

Khi tôi chuyển qua đài NHK thì thấy đang phát một bản nhạc cổ điển.

Đó là bản "Cầu hồn" của Mozart.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#18

18

Trong suốt quãng thời gian trải qua cùng với Yuko, tôi luôn ý thức về cái chết.

Có để ý mới nhận ra rằng chúng ta đều đang bị bủa vây bởi cái chết.

Chúng ta nghe những bản nhạc, đọc những cuốn sách được viết bởi những người đã chết, và ngập chìm trong ký ức về những người đã chết.

Sự tồn tại của chúng ta giống như bong bóng trôi nổi trên những cái chết chông chất, hết như sự tồn tại của một rặng san hô vậy.

Nhạc đã chuyển sang bản "Bầy chiên an nhiên gặm cỏ" của J. S. Bach.

Cái bóng tối đen của khu rừng trải dài ở phía tận cùng cánh đồng tuyết.

Chắc hẳn là Yuko đang ở phía bên kia, đầu đó trên dải đất lấp lánh ánh sáng mờ nhạt.

Ngày hai mươi tháng Một là sinh nhật của Yuko.

Vào ngày hôm đó, nàng tặng tôi một cái bịt tai do chính tay nàng đan.

"Tại tớ thấy lúc nào cậu cũng để tai đỏ ửng trong lúc chạy," Yuko nói.

"Mặc dù tớ đan không được giỏi cho lắm..."

"Cảm ơn cậu."

Tôi chẳng chuẩn bị món quà nào cho nàng cả. Từ xưa tôi vốn đã không phải kiểu người hay để ý đến những việc như vậy.

"Tớ có tiết kiệm được một ít tiền nhờ công việc làm thêm. Cậu thích quà gì thì cứ nói nhé. Tớ sẽ đi mua ngay lập tức."

Nàng khẽ lắc đầu, "Tớ không cần cậu mua gì cả, nhưng mà..."

"Ừ?"

"Nếu được thì tớ muốn cậu tặng tớ cái đinh ghim hôm nọ. Cái hôm mà cậu ghi kỷ lục chạy một dặm ấy."

"Ý cậu là cái đinh ghim chống trượt á?"

"Ừ, một cái thôi cũng được..."

"Vớی tớ thì chẳng vấn đề gì hết, nhưng quà như vậy cũng được sao?"

"Ừ."

Ngày hôm sau, khi tôi đưa cho nàng lúc ở trường, nàng nhận bằng hai tay như thể nó là một vật rất quan trọng, đoạn nói: "Cảm ơn cậu."

Đó là món quà đầu tiên trong đời mà tôi tặng cho một người con gái.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#19

19

Nhạc chuyển sang bài "Xin hãy nghe lời cầu nguyện tôi" của Mendelssohn.

Cái bịt tai nàng tặng thật ấm áp.

Nó đã bao bọc lấy đôi tai của tôi, giống như bàn tay trắng nõn của nàng nâng niu chiếc đinh ghim tôi tặng.

Bàn tay của nàng rất đẹp.

Tôi cảm thấy vui vì chỉ mình tôi biết được điều đó.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#20

20

Sang mùa xuân, nhà trường thay đổi lớp học, nhưng hai chúng tôi vẫn không học cùng một lớp. Học sinh được đo lại chiều cao, dựa trên kết quả đó mà người ta thực hiện nhiều sự phân chia khác nhau.

Trong vòng một năm tôi đã cao lên được 3 centimet, nâng chiều cao lên 1 mét 77.

Có vẻ như tôi đã trưởng thành lên từng chút một theo cách của riêng mình.

Lên lớp 12, chúng tôi nghiêm nhiên trở thành những sĩ tử chuẩn bị bước vào kỳ thi lớn.

Nếu như vào đại học là một cách để thoát ra khỏi thị trấn này, thì có lẽ chúng tôi cần phải học hành thật chăm chỉ.

Tôi trải qua những ngày lặ đi lặ lại, hoặc là chạy bộ vào buổi chiều tối rồi sau đó ngồi vào bàn học, hoặc là tan học về đến nhà là giở sách tham khảo ra ngay, đến đêm khuya mới bắt đầu chạy bộ vào rừng.

Chiều nào cũng vậy, tôi và Yuko luôn đi dạo ở cùng một chỗ, với John đi giữa. Vào cuối tuần, khi thì chúng tôi ra công viên thiên nhiên, khi lại đi tàu điện qua thị trấn bên cạnh để xem phim.

Trong lúc đang ngồi xem một bộ phim đen trắng của Ý trong cái rạp chiếu phim chẳng khác nào một ngôi chùa đang dần mục nát, nàng đắm mình trong suy nghĩ.

Đến một lúc nào đó,

Liệu rằng tôi sẽ kết hôn với người này chứ...

Cảm nhận được những lời đó của nàng, một mình trong bóng tối của rạp chiếu, tôi đỏ ửng mặt.

Mỗi lần gặp chúng tôi đều dành cho nhau những nụ hôn, nhưng hành động đó chẳng đi đến đâu cả.

Nàng rất sợ làm tình.

Đối với nàng, làm tình đồng nghĩa với mang thai, đó cũng là hành vi gợi nhớ về cái chết của mẹ mình.

Nếu như tôi không cảm nhận được trái tim của Yuko, thì có lẽ tôi đã ôm lấy nàng mà không hề biết đến điều đó.

Thế nhưng, sự thật là tôi đã thấy được cảm giác sợ hãi của nàng.

Tôi chỉ còn cách tự thuyết phục chính mình dừng lại.

Khi con người ta trưởng thành đến lúc phải đổi sang một đôi giày mới, thì bất kỳ ai cũng sẽ cố đi tiếp đôi giày cũ chật chội trước đó thêm một chút nữa.

Giờ đây, hẳn là tôi đang trải qua giai đoạn đó.

Ngay cả tôi cũng biết rằng trái tim người con gái tuổi mười bảy dễ dàng thay đổi đến thế nào.

Khoảnh khắc được hứa hẹn chắc chắn sẽ tới vào một lúc nào đó.

Tôi lựa chọn con đường bước đi thật chậm rãi bên nàng.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#21

21

Mùa hè đến, tôi bước sang tuổi mười tám.

Dòng thời gian trôi đi một cách chậm chạp, tuổi mười chín xa vời như ảo ảnh xa xăm, không thể nắm bắt được.

Nhưng nói vậy không có nghĩa là tôi chán ghét khoảng thời gian này.

Thật lòng mà nói thì tôi khá thích việc học, thậm chí có thể nói là cảm giác mỗi khi nhớ được một từ mới lại thấy sự tồn tại của thị trấn này trở nên mờ nhạt hơn, khiến tôi vô cùng sáng khoái.

Tóc của Yuko đã dài hơn nhiều so với hồi chúng tôi mới gặp nhau, phần đuôi tóc đã chạm đến ngang lưng nàng.

Những sợi tóc mảnh và đen bóng.

Mỗi khi hôn nhau, tôi luôn chạm tay vào tóc nàng.

"Tớ rất thích được cậu chạm vào tóc," nàng nói. "Vì tớ có cảm giác rất gần gũi."

"Tớ biết," tôi đáp.

Nàng nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu.

"Tớ chỉ đoán vậy thôi," tôi hơi bối rối nói thêm.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#22

22

Thời gian là thứ mà chúng ta có thể tóm gọn mọi khoảnh khắc và thay thế chỉ bằng một vài câu nói.

Giờ đây khi nhìn lại, tôi có thể kể về mùa xuân năm mười bảy tuổi và mùa hè năm mười tám tuổi chỉ với một vài từ.

Những nụ hôn trong rừng, thư viện lạnh lẽo, mùi cỏ ngọt ngào giữa mùa hè oi bức, và khuôn mặt đầy hạnh phúc của tôi và Yuko.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#23

23

Mùa hạ ồn ào bắt đầu yên ắng dần, đến khi nhận ra thì mùa thu đã đến tự bao giờ.

Tôi chạy bộ trong rừng.

Vẫn như mọi khi, tôi chạy luồn qua hông tòa miếu thờ thần đã phủ rêu, và tiến sâu vào trong rừng.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua những tán lá, yếu ớt rơi xuống, những hạt nắng trông như những sợi bông.

Bóng của tôi trở nên mờ nhạt hết sức, có khi chỉ cần một tác động nhỏ là sẽ biến thành một mảng màu đang lắc lư di chuyển.

Tôi vừa chạy trên con đường nhỏ mấp mô, vừa thở hổn hển.

Chính xác là có một điều gì đó đang xảy ra với cơ thể của tôi.

Nếu là trước đây, với nhịp độ chạy như thế này thì tuyệt nhiên không bao giờ có chuyện tôi phải thở gấp.

Tuy nhiên, cũng giống như nhiều người khác ở độ tuổi thanh thiếu niên, tôi không mấy để tâm đến sức khỏe của mình.

Tôi đã luôn phớt lờ những cảnh báo phát ra từ cơ thể mình.

Chẳng mấy chốc mà tôi đã chạy đến chỗ sâu nhất trong khu rừng, và bắt đầu quay trở ra.

Đó cũng chính là lúc giọng nói của Yuko vang vọng bên tai tôi.

John!

John!

John!

Trong khoảnh khắc tôi đã hiểu ngay rằng, John đã mất.

Là John, chú chó già đáng yêu ấy.

Nỗi đau của Yuko len lỏi vào tim tôi.

Cũng giống như ngày hôm đó, nước mắt nàng lặng lẽ rơi.

Sau khi chạy xong, tôi trở về nhà, leo lên xe đạp và phi thẳng đến nhà nàng.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#24

24

Yuko đang đứng bất động ở một góc khu vườn rậm rạp cây cối.

"Nó chết rồi."

Khi nhận ra tôi, Yuko khẽ thì thào.

"John ư?"

"Đúng vậy... Inoue, tại sao cậu lại ở đây?"

"À thì, tại sao nhi? Chắc là vì tớ muốn gặp John."

"Nếu vậy thì cậu tới trễ rồi," Yuko nói như thì thầm. "Nó đã không còn ở bất cứ đâu trên cõi đời này nữa rồi."

Chúng tôi quyết định chôn John dưới gốc cây hoa mộc. Tôi lấy xẻng từ trong nhà kho ra xới đất. Đất đen và ẩm ướt.

"Inoue," Yuko nói.

"Cậu ra nhiều mồ hôi quá, sắc mặt cũng không được tốt... Cậu không sao chứ?"

"Có lẽ... vào lúc này ấy."

"Cậu nên đến gặp bác sĩ thì hơn."

"Có lẽ vậy."

"Nhất định phải thế đấy."

"Ừ, tớ sẽ đến gặp bác sĩ."

Sau khi tôi đào hố xong, Yuko bế John từ đâu đó quay trở lại.

Tôi chạm vào bụng nó và thấy còn chút hơi ấm sót lại.

"Cứ như là nó vẫn đang sống vậy."

Nghe tôi nói vậy, Yuko lắc đầu.

"Tớ đã đưa nó đến bác sĩ thú y, bác sĩ bảo nó bị suy yếu do già rồi."

"John đã hạnh phúc chứ?"

"Chắc chắn rồi..."

Nàng nhẹ nhàng đặt John xuống đáy hố tối đen.

"Cậu có muốn nói lời cuối cùng với nó không?"

Khi tôi hỏi, nàng im lặng một lúc, đoạn nàng quay về phía John và bắt đầu nói.

"Nếu mày được sinh ra một lần nữa thì hãy hóa kiếp thành cá voi nhé. Và phải sống lâu hơn tao, đừng để tao đau khổ thế này. Tao xin mày đấy... Tạm biệt, John..."

Tôi lấp đất lên mình John.

Trong lúc đó, nàng nhìn chăm chú cho đến khi không còn thấy hình bóng của John nữa.

Nước mắt nàng cũng không còn chảy nữa.

Ngày hôm nay có lẽ là khởi đầu cho một điều gì đó, thế nhưng cả hai chúng tôi đều đã không nhận ra sự thật ấy.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#25

25

Mùa đông năm đó trở nên rất đau buồn đối với chúng tôi. Chúng tôi cứ lang thang trong những ký ức về John, không thể xua nổi cái chết của nó ra khỏi trái tim mình.

Có lẽ trong số những nỗi đau mà Yuko đã chuẩn bị đón nhận từ trước cũng có cả cái chết của John, thế nhưng khi thật sự mất nó rồi nàng mới hiểu rằng cảm giác mất mát ấy còn lớn hơn nàng tưởng rất nhiều.

"Tớ đã mơ thấy nó," có lần Yuko nói vậy.

"Tớ biết," tôi đáp.

"Nhưng mà không hiểu sao, lần nào xuất hiện trong giấc mơ của tớ, nó cũng là John khi còn là một chú cún con. Tại sao vậy nhỉ?"

"Chắc chắn là..." sau một lát suy nghĩ, tôi trả lời nàng, "vì cậu chỉ muốn nhìn thấy John khi còn khỏe mạnh thôi. Là chú chó John chạy loăng quăng hoạt bát, mang theo mình cái tương lai sẽ trở thành một chú chó to lớn mà cậu ôm không xuể nữa."

"Có lẽ đúng như vậy..."

"Tớ cũng không rõ nữa."

"Cũng có thể," Yuko khẽ thì thào.

Trong túi áo khoác của tôi, những ngón tay thon nhỏ và lạnh lẽo của nàng khẽ cử động, tìm kiếm ngón tay tôi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#26

26

Việc tôi bị ngã trong lúc đang chạy và được đưa vào bệnh viện xảy ra ba ngày sau đó.

Bác sĩ quan sát ảnh chụp X-quang của tôi một hồi lâu, cuối cùng quay sang tôi thông báo tên bệnh với giọng điệu dửng dưng: "Cậu bị bệnh viêm phổi không kèm theo triệu chứng sốt."

Bác sĩ giải thích với tôi rằng, mặc dù tôi sẽ không bị sốt cao nhưng đây là căn bệnh cực kỳ nghiêm trọng, có thể dẫn đến tử vong.

"Cực kỳ", "nghiêm trọng", "dẫn đến tử vong", tôi lặp lại.

"Đúng vậy, tại sao cậu lại để cho bệnh trở nên nghiêm trọng đến mức này cơ chứ?"

"Tại sao được nhỉ?"

"Người nhà của cậu đâu?" Bác sĩ hỏi tôi với giọng điệu có vẻ hơi sốt ruột.

"Người nhà cháu... ư?"

Bố tôi thì vẫn thế, chẳng nhòm ngó gì đến gia đình, còn mẹ tôi đang phải đối mặt với căn bệnh thần kinh sẽ trở nặng theo từng chu kỳ, chỉ lo

cho bản thân mình thôi cũng đủ khó khăn rồi.

Ngắm kỹ thì trong gia đình, chẳng có một ai là quan tâm đến sức khỏe của tôi, bao gồm cả chính bản thân tôi nữa.

Kết cục là, tôi đã trải qua những ngày cuối cùng của năm đó và một vài ngày đầu tiên của năm mới ở trong bệnh viện, ngày ngày ngắm nhìn trần nhà quét vôi trắng.

Ngày nào Yuko cũng đến bệnh viện thăm tôi.

"Đáng lẽ ra tớ phải để ý tới cậu nhiều hơn."

Nàng ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh.

Mặc dù trong phòng bệnh có bật hệ thống sưởi, nhưng Yuko không hề có ý định cởi chiếc áo khoác ngăn liền mũ của mình.

Thậm chí nàng còn lấy hai tay ôm lấy cơ thể như là lạnh lắm.

"Không ích gì đâu," tôi nói. "Ngay cả người trong cuộc là tớ còn không nhận ra kia mà."

"Cho dù vậy thì..."

Nàng tự trách bản thân vì đã để mình chìm đắm quá sâu vào cái chết của John.

"Nói thế nào thì, tớ cũng vẫn đang còn sống. Không có chỗ nào trên cơ thể tớ bị tổn hại cả. Thế nên cậu cần gì phải ăn năn hối hận nào?"

"Có thật là cậu nghĩ như vậy không?"

"Ừ, tớ nghĩ vậy đấy."

Thế nhưng, trong đôi mắt to của Yuko vẫn ẩn chứa bóng đen u ám, nàng không đáp lại nữa.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#27

27

Sau khi ra viện được hai ngày thì tôi lại lên cơn khó thở và phải quay lại bệnh viện. Tuy nhiên, bác sĩ không tìm thấy bóng mờ trên phổi của tôi, chỉ số bạch cầu trong máu cũng trở về mức bình thường.

"Giờ cậu đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi," bác sĩ nói, và rồi lại tiễn tôi ra khỏi bệnh viện một lần nữa.

Tuy nhiên, sau đó tôi vẫn thường xuyên phát bệnh trở lại.

Thân nhiệt của tôi không bao giờ hạ xuống dưới mức 37 độ 2, cảm giác kỳ lạ giống như mắc phải căn bệnh mất đi cảm giác thực, lúc nào cũng như có đám sương mù màu trắng sữa bao trùm lấy tôi.

Tôi hiểu rằng một phần rất quan trọng ở tận sâu trong cơ thể tôi đang bị biến dạng và sẽ không bao giờ trở lại như cũ được nữa.

Cái giá phải trả cho việc coi thường sinh mệnh của mình đã xuất hiện như thế đó.

Mặc dù vẫn đang bị bủa vây bởi linh cảm về cái chết, thế nhưng trong vô thức tôi đã nghĩ rằng chỉ mình tôi là đang ở ngoài cái bóng đen ấy.

Dù vậy, cái chết tấn công tất cả mọi sinh mệnh một cách công bằng. Với một tốc độ chậm rãi, nhưng không hề dao động.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#28

28

Trời đã chuyển sang xuân.

Khi không còn Yuko ở đây, thị trấn này phẳng phất mùi vị giả tạo.

Cảnh những dãy nhà san sát, hay cảnh núi rừng, tất thảy đều chỉ là một mặt phẳng giống như tấm màn sân khấu.

Mọi thứ ở cái thị trấn này đều trở nên tầm thường đến ngắt, và cả cũ rích.

Yuko đã thi đỗ vào một trường đại học nữ ở Yamate, nàng chuyển đến ký túc xá nữ ở Azabu từ tháng Tư. Nơi đó không quá xa so với khu nhà ở dành cho công nhân viên chức mà nàng đã từng sinh sống trước khi chuyển đến thị trấn này.

Vậy là nàng đã quay trở lại nơi mà nàng nên thuộc về.

Khi nhận được giấy báo đỗ đại học, nàng khá đắn đo về việc một mình rời khỏi nơi này.

"Tớ không thể một mình đi khỏi đây được," trông nàng có vẻ đau khổ, và thật sự là nàng cảm thấy như vậy.

"Tại sao thế?" Tôi hỏi.

Nàng nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu, "Cậu hỏi tại sao ư...?"

"Nếu là vì tớ thì cậu không cần phải lo lắng đâu. Dù chỉ có một mình, tớ vẫn sẽ tiếp tục học ôn, và sẽ tự chăm lo cho sức khỏe của mình một cách nghiêm túc."

"Và lại, tớ sẽ thường xuyên đến thăm mộ John," tôi nói thêm.

Không phải thế, là chính tớ cảm thấy đau khổ kìa...

Yuko thì thầm trong lòng, tuy nhiên nàng đã không nói ra điều đó.

"Mùa xuân năm sau tớ cũng sẽ lên Tokyo," tôi nói. "Một năm sẽ trôi qua nhanh thôi."

Thế nhưng, những điều tôi nói có gì đó nghe thật sáo rỗng và hoa mỹ.

Tớ thấy buồn quá.

Một lúc sau, trong tim nàng, câu nói ấy lại gợn lên như con sóng nhỏ, nhưng cả lần này cũng vậy, cuối cùng nàng đã không nói điều đó.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#29

29

Trong suốt tháng đầu tiên của mùa xuân năm đó, tôi đã trải qua những ngày bất lực như một đứa trẻ sơ sinh và thiếu sức sống như một người già cả.

Tôi đã sống những ngày tháng vô nghĩa, thậm chí còn không bước chân ra khỏi căn phòng của mình.

Tôi không còn quan tâm đến thế giới này, và thế giới này cũng chẳng còn quan tâm đến tôi nữa.

Thứ duy nhất mà tôi còn lắng tai nghe là giọng nói trong tim của Yuko mà thi thoảng tôi có thể cảm nhận được.

Nàng tuy đang ở nơi mình nên thuộc về nhưng lại cảm thấy cô đơn.

Sự tồn tại của tôi ở một thị trấn xa xôi đã khiến cho cuộc sống của nàng ở Tokyo trở nên trống rỗng.

Nàng không kết thêm bạn mới, cũng chẳng đến thăm lại những con đường hay những người bạn thân thương thuở xưa, nàng sống ở đó nhưng trái tim vẫn còn để lại nơi này.

Inoue...

Nàng đứng bên cửa sổ ký túc, vừa nhìn ngắm ánh đèn nổi lên giữa đêm tăm tối, vừa không ngừng gọi tên tôi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#30

30

Vào kỳ nghỉ dài của tháng Năm, nàng háo hức quay trở về thị trấn.

"Chúng mình vào rừng đi."

Nàng kéo tay tôi lôi vào rừng.

Đã lâu rồi tôi mới ra khỏi phòng mình.

Tôi biết rằng, mình sẽ không bao giờ được chạy một lần nào nữa.

Có cảm giác tôi đã mất đi một thứ gì đó, hoặc giả có một thứ gì đó thật dơ bẩn đã bắt rễ bên trong tôi.

Chúng tôi hôn nhau ở một nơi nằm sâu trong rừng.

Cảm giác về đôi tay lạnh cóng, về đôi môi mỏng của nàng trong lúc hôn vẫn không hề đổi khác so với trước đây, thế nhưng tôi lại cảm thấy có gì đó khang khác như thể đang làm một việc mà tôi chưa từng làm bao giờ.

"Cậu sao thế?" Yuko ngừng lại và hỏi.

"Tớ đang run, có lẽ tớ vẫn chưa ra ngoài được."

"Tớ không hiểu."

Tôi lấy mu bàn tay lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán.

"Cứ mỗi lần đi xa khỏi phòng mình một mét, không hiểu sao một cảm giác bất an cứ lớn dần lên trong tớ. Có thể đây là một dạng của hiện tượng thoái triển. Có lẽ tớ của bây giờ đang ở trạng thái gần giống với một bào thai..."

"Còn căn phòng đó là tử cung ư?"

"Có lẽ vậy... Nếu rời khỏi bụng mẹ, thì kiểu gì cũng sẽ có cảm giác bất an..."

"Vậy à..."

Chúng tôi cùng ngồi trên một cái cây bị đổ ngang đá mọc đầy rêu.

"Tokyo thế nào?"

"À... cũng bình thường."

"Đó là nơi mà cậu đã rất mong được quay trở về, nhưng trông cậu chẳng có vẻ gì là vui nhỉ."

Yuko khẽ lắc đầu, nhìn tôi với ánh mắt như muốn hỏi: "Cậu thừa biết mà?"

"Nơi mà không có Inoue..."

Có lẽ không phải là nơi mà tớ nên thuộc về.

Trong tim mình, Yuko tiếp lời.

Tôi vừa cười vừa hỏi lại nàng: "Cậu lại muốn quay về thị trấn này sao?"

"Nếu được thì tớ muốn thế."

Vẻ nghiêm túc trong giọng nói của Yuko khiến tôi có một cảm giác gì đó giống như là bồn chồn.

Bất giác tôi đặt tay lên ngực mình.

"Cậu sao thế?"

Thấy tôi cúi gằm, Yuko cũng cúi xuống để nhìn mặt tôi. Cổ nàng trắng và thon, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp. "À không, không có gì cả. Tớ ổn."

Đó là lần đầu tiên tôi cảm thấy hoài nghi về phần bản chất thực sự của mình.

"À mà, từ hồi đó tớ vẫn chưa một lần đến thăm mộ John... mặc dù đã hứa với cậu."

Đoạn hai chúng tôi cùng đi bộ trên đám lá rụng ẩm ướt.

Những tia nắng mặt trời xuyên qua kẽ lá và nhảy múa trên tóc, trên vai nàng như những chú bướm nhỏ xinh.

Tôi vươn tay ra, làm bộ như tóm lấy một nhúm nắng.

Nhận ra điều đó, nàng khẽ mỉm cười.

"John dối cậu đấy, người đâu mà lạnh lùng thế."

"Việc rời khỏi căn phòng thật sự rất khổ sở với tớ."

"Vậy sao..."

Nàng nhẹ nhàng quàng tay qua cánh tay tôi. "Tớ có cảm giác khá nhiều thứ đã thay đổi mất rồi."

"Cậu nghĩ vậy ư?"

"Ừ."

"Điều đó có làm cậu thấy khỗ sở không?"

Nàng khẽ lắc đầu.

"Tớ nghĩ rằng nỗi đau này... chắc hẳn là cần thiết."

Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên.

"Cần thiết với cái gì?" Tôi hỏi.

Sau một lát suy nghĩ, nàng nói như thì thầm: "Tớ không biết, thế nhưng tớ không thể không nghĩ như vậy. Rằng thay đổi cũng là điều tốt."

Tôi hôn lên tóc nàng. Nàng nhắm mắt lại để cảm nhận đôi môi của tôi.

"Ừ. Nếu vậy thì tớ cũng sẽ nghĩ như thế. Rằng thay đổi cũng là điều tốt, và rằng chắc chắn sự đau khổ rồi sẽ dẫn lối chúng ta đến với một điều gì đó."

Cả hai chúng tôi đều tin rằng, trong cái thế giới luôn không ngừng thay đổi này, chúng tôi có thể biến ảo tưởng về một tương lai tốt đẹp hơn thành hiện thực.

Ngay lúc này thì vẫn tin như vậy.

Khi đi đến lối ra khỏi khu rừng, đột nhiên Yuko dừng chân lại.

Mái tóc dài phất phơ theo ngọn gió dịu dàng của mùa xuân, nàng nhìn chăm chăm vào dãy núi ở đằng xa.

"Sao thế?"

Yuko quay sang nhìn tôi.

"Nếu có John ở đây, thì mọi thứ sẽ giống hệt như mùa xuân năm ngoái..."

"Đúng vậy," tôi nói. "Nhưng John đã không còn nữa."

"Tất cả mọi thứ rồi sẽ thay đổi sao?"

Tôi gật đầu.

"Xuân rồi đến hạ, sự thật không mấy tốt đẹp có khi lại trở thành ký ức ngọt ngào, và rồi John sẽ trở thành một chú cá voi..."

Yuko nở một nụ cười buồn.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#31

31

Ngồi trên khán đài của nhà thi đấu, tôi lơ đãng nhìn về phía đường đua.

Những tia nắng mới đầu mùa hạ rọi lên các vận động viên đang chạy trên đường đua.

Tôi leo lên khán đài mà không hề biết ở đây đang diễn ra đại hội gì, sau khi xem mới biết đang chạy dưới kia là những cô cậu học sinh trung học.

Những đứa trẻ chưa mất mát điều gì, thậm chí không có cả dự cảm về sự mất mát.

Tôi cảm giác mình đã đi đến một nơi rất xa rồi.

Đột nhiên, khi nhìn xuống chiếc ghế dài đang ngồi, tôi thấy ở chỗ này chỗ kia có những dòng chữ nhỏ, kiểu như "Kỷ lục mới của bản thân: 11'65"." hay "TAKUYA Fight!"

Trong lúc lần theo những dòng chữ được viết bằng bút dạ đó, tôi có cảm giác đã hiểu ra được thứ mình đánh mất là gì.

Một cảm giác lạnh lẽo, gần giống như nổi đau, nhưng tuyệt nhiên không phải là nổi đau, bóp chặt lấy lồng ngực tôi.

(Yuko...)

Nàng đang bước những bước chân chậm rãi và cẩn trọng, như thể một mình dò dẫm trong bóng đêm với một cây đèn nhỏ bé, để mở rộng thế giới của chính mình.

Hiện giờ, nàng đang làm công việc lễ tân tại một câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ ở Yoyogi.

Đó là công việc làm thêm do một sinh viên có tên là Fujisawa, học trường đại học Jouchi, người sống cùng ký túc xá với nàng, giới thiệu.

Nhìn thì đó có vẻ là một nơi hoàn toàn không phù hợp với Yuko, nhưng mặc cho suy nghĩ đó của tôi, nàng làm việc một cách nhiệt tình mà không ồn ào, như một nữ lễ tân đầy kinh nghiệm.

Loa trên khán đài phát thông báo tập hợp các vận động viên cho vòng đua tiếp theo.

Tôi chậm rãi đứng lên, đi về phía bậc cầu thang dẫn ra bên ngoài khán đài.

Từng chút một, tôi đang dần thích nghi được với một tôi hoàn toàn mới.

So với trước kia thì giờ đây tôi phải gánh trên vai nhiều hạn chế hơn, nhưng cho dù thế thì tôi vẫn còn thở được, vẫn còn đi bộ được.

Vào những ngày đẹp trời, tôi có thể cảm thấy thế giới này không tệ lắm, và hơn hết thảy, tôi vẫn chưa từ bỏ chính mình.

Tôi dần dần mở rộng thế giới với trung tâm là căn phòng của mình.

Căn phòng đó có sức hút rất lớn đối với tôi, nhưng dù sao thì tôi cũng đã dốc hết sức lực của mình để hướng ra bên ngoài.

Tôi đã quay trở lại với việc học ôn, buổi trưa tôi dành thời gian trong phòng tự học ở thư viện, đến chiều tôi tản bộ vào rừng.

Vào những ngày tâm trạng tốt, thậm chí tôi còn đi đến cả nhà thi đấu như thế này.

Tôi cảm thấy mình đang nỗ lực hết sức.

Thế nhưng, có lẽ ở thời điểm này tôi vẫn chưa hề biết rằng, những lúc cuộc sống chỉ chạy theo một hướng, thì việc dừng nó lại khó khăn đến cỡ nào.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#32

32

Tôi lên Tokyo để tham dự kỳ thi thử toàn quốc được tổ chức ở một trường dự bị tại Yoyogi.

Tôi có thể dự thi ở một trường dự bị tại địa phương, thế nhưng tôi đã quyết định chọn thi thử ở Tokyo vì cảm thấy mình cần phải thử sức một lần sát với kỳ thi thật nhất.

Cứ rời khỏi nhà thêm một dặm, tôi lại bị bủa vây bởi cảm giác sự tồn tại của mình đang dần mờ nhạt hơn.

Khi đến được hội trường thi, trông tôi chẳng khác nào cục bụi bông được lèn chặt trong một cái túi vải mỏng rẻ tiền.

Khi ngoái nhìn lại, dường như tôi thấy những mảnh vụn của mình rơi vương vãi khắp nơi.

Tôi thu nhặt lại những phần vụn vặt còn sót lại, nỗ lực để tiếp tục là chính mình.

Trong lúc làm bài thi, tôi không ngừng tự hỏi tại sao mình lại có mặt ở đây.

Cho tới tận khi bài thi kết thúc, tôi cứ luôn cảm thấy như mình đã bị mất đi cảm giác thực sự.

Mãi cho đến cuối buổi chiều ngày hôm đó, tôi mới lấy lại được chính mình.

Những phần trong tôi bị rơi vãi cuối cùng cũng chịu quay trở về nơi mà nó vốn dĩ phải thuộc về.

Trong nhà vệ sinh của trường dự bị, tôi nhìn vào mình trong gương và nói:

"Em đã về rồi đây."

"Chào mừng em trở về."

Một cậu thanh niên đang rửa tay ở bên cạnh nhìn tôi qua gương với vẻ ngạc nhiên.

Tôi quay sang bảo cậu ta: "Đứa em trai đã mất của tớ vừa trở về."

Cậu thanh niên hốt hoảng lao ra khỏi nhà vệ sinh mà chẳng kịp lau tay.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#33

33

Đã lâu không quay trở lại, tôi có cảm giác Tokyo bây giờ có gì đó khác với Tokyo trong ký ức của mình. Cũng có thể, thứ đã thay đổi không phải là thành phố này, mà chính là bản thân tôi.

Tôi rời khỏi dòng người đang đổ về ga Yoyogi và đi về phía câu lạc bộ thể dục thẩm mỹ nơi Yuko đang làm thêm.

Tôi chưa nói với nàng rằng hôm nay mình sẽ đến, nhưng tôi chắc nàng đang có mặt ở đó vào giờ này.

Chẳng mấy chốc tôi đã tìm thấy câu lạc bộ.

Đó là một tòa nhà với kiến trúc hơi lạ, nó khác xa hình ảnh giản dị mà từ "thể thao" nói tới, thay vào đó trong đầu tôi chỉ hiện lên những từ như xa xỉ, hay lười biếng.

Ý nghĩ rằng nơi này không phù hợp với Yuko càng trở nên mạnh hơn.

Sau khi băng qua hai cánh cửa ở lối vào, tôi đi thẳng tới quầy lễ tân.

Cô gái đứng ở quầy không phải là Yuko.

Một cô gái xinh đẹp, nhưng là kiểu phụ nữ khác hoàn toàn so với Yuko.

Những lọn xoăn nhẹ trên mái tóc màu hạt dẻ, đôi mắt đen láy, trong trẻo nhìn như hơi ươn ướt bừng sáng lên sau cặp kính.

Đến quầy lễ tân, tôi hỏi: "Hôm nay cô Igarashi không trực lễ tân à?"

Cô gái nhìn tôi với vẻ mặt hơi ngạc nhiên như thể bấy giờ mới nhận ra sự hiện diện của tôi.

"Dạ?"

Tôi lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Cả câu lạc bộ đang phát nhạc High Energy, do vậy mà tôi phải nói to hơn một chút.

"Vâng," cô gái gật đầu, khuôn mặt tươi tắn, đầy sức sống nhìn tôi.

"Hôm nay cô ấy trực ca sớm, vừa mới về đây thôi. Chắc là cô ấy vẫn còn ở trong phòng nhân viên, để tôi đi gọi nhé?"

"Không cần đâu, vậy tôi sẽ chờ cô ấy ở đây."

Nói đoạn tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa được đặt bên hông quầy lễ tân.

Nhìn lại một lần nữa, tôi không thể không cảm thấy rằng nơi này quả thật là một thế giới đặc biệt.

Những người đi qua đi lại ở sảnh có dáng vẻ khỏe khoắn một cách thừa thãi, ngược lại lại tạo ấn tượng không lành mạnh.

Họ phô trương thân thể giống như tự treo biển quảng cáo về sự béo tốt của mình.

Tôi nhận thấy bản thân đang ở nơi không hề thuộc về mình, một cảm giác khó chịu không biết tả ra sao.

Những đôi nam nữ trong trang phục sắc sỡ đủ kiểu đi ngang qua trước mặt tôi.

Ngoài sảnh vẫn đang phát dòng nhạc High Energy cứng nhắc, với nhịp phách nhanh gấp vài lần nhịp tim của con người.

Tiếng cười nói ồn ào của đàn ông, tiếng cười đùa vui vẻ của phụ nữ, cùng ánh sáng nhấp nháy.

Cảm giác bất an bao trùm lấy tôi, khiến cho tôi, kẻ vừa mới trở về thể thống nhất lại như sắp rơi rụng ra đến nơi.

Ý thức của tôi trôi tuột ra ngoài qua một cái lỗ nào đó trên cơ thể.

Trong lúc vô thức, tôi đặt tay lên cổ họng.

Ngón tay tôi rung lên bần bật.

Cảm thấy khó thở, bất giác tôi đưa mắt ra phía cánh cửa ở lối vào.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị đứng lên thì nghe thấy tiếng gọi.

"Inoue đấy à?"

Tôi quay đầu lại và thấy Yuko đứng đó.

Có những lọn xoăn nhẹ trên mái tóc dài của nàng.

Thấy tôi im lặng, Yuko cúi gập người xuống nhìn tôi.

"Cậu cất công đến đây để gặp tớ à?"

"À không..."

Tôi ngồi xích sang một bên để chừa ra một khoảng trống.

Yuko gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Tớ lên Tokyo để dự kỳ thi thử. Hội trường thi ở ngay gần đây nên..."

"Vậ à."

Từ trong chiếc túi da sơn đang đặt trên đầu gối, Yuko lấy khăn mùi xoa ra, đưa cho tôi.

"Cậu mướt mát mồ hôi rồi kia. Sắc mặt cũng kém quá, cậu có ổn không?"

"Chẳng hiểu sao mà nơi này, nói như thế nào nhỉ, màu mè quá. Nó khiến người ta thấy phát mệt."

"Lúc chưa quen thì có khi thế thật."

"Ừ," tôi ngẩng lên nhìn khắp xung quanh. "Nhưng mà, có thể quen với nơi này được sao?"

Tôi lau mồ hôi trên trán, đoạn trả chiếc khăn lại cho nàng.

"Đáng lẽ ra cậu phải báo với tớ là sẽ đến chứ."

"Tớ đã phân vân không biết nên dự thi ở địa phương hay là lên đây. Tớ vẫn chưa tự tin lắm với sức khỏe của mình."

"VẬ đến đây rồi cậu thấy sao?"

"Tớ thấy mệt. Tokyo có lẽ là nơi như thế này chẳng..."

"Cũng có thể." Sau một lúc suy nghĩ Yuko nói với tôi, "Có lẽ vào những ngày mưa thì nó sẽ dịu dàng hơn."

"Vậ à," tôi khẽ gậ đầu, "nếu vậ thì lần tới tớ sẽ chọn một ngày có mưa."

Yuko bật cười khe khẽ.

Chúng tôi cùng im lặng một lát, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

Này, Inoue.

Tôi chậm rãi quay sang nhìn nàng.

Được gặp cậu, tớ rất vui.

"Vậ sao?"

"Gì cơ?"

Khuôn mặt Yuko hơi ửng hồng.

"Không có gì."

"Thôi nào, nói đi mà."

"Tớ đang nghĩ thật tốt vì được gặp cậu."

Khuôn mặt nàng bỗng sáng bừng lên.

"Thật vậ ư?"

"Ừ."

"Kỳ lạ thật, tớ cũng đang nghĩ như vậ đấy."

"Thế à?"

Trong khoảnh khắc, tôi cảm giác như mình đã ngửi thấy mùi của rừng.

"Mà này," tôi nhận thấy mình đã hoàn toàn trở nên thư thái từ lúc nào không biết, "trên mộ John mọc rất nhiều cỏ ba lá trắng đấy."

"Thế ư?"

"Đến mùa thu thì lại thơm mùi hoa quế."

"Em ở đây đấy à?", giọng nói bất ngờ khiến tôi giật mình quay lại thì thấy có khoảng mười người cả nam và nữ đang đứng đó.

Đó là một nhóm người nổi bật, ở họ toát ra vẻ trí thức.

Người lên tiếng là một thanh niên cao ráo, mặc chiếc áo sơ mi cotton sạch tinh thơm như vừa mới giặt xong.

"Mọi người tập trung cả đây rồi, bọn anh đang định đi ra quán bây giờ."

Vừa nói gã vừa nhìn tôi, rồi lại quay sang nhìn Yuko, tỏ vẻ hoài nghi.

"Đây là Inoue."

Nghe Yuko nói, gã gật đầu mau mắn.

"Tôi nghe kể về cậu suốt. Tôi là Takasawa."

Vừa nói, gã vừa chìa tay về phía tôi.

Việc bắt tay trong một tình huống như thế này khiến tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhưng cử chỉ của gã thì lại rất đổi tự nhiên.

"Takasawa là hội viên của câu lạc bộ này," Yuko nói.

"Anh ấy là sinh viên năm thứ ba của học viện Aoyama, cũng tham gia câu lạc bộ điền kinh đấy."

"Nghe nói cậu cũng chạy phải không?" Takasawa hỏi.

"Giờ thì tôi không chạy nữa rồi."

"Vậy à, thế thì tiếc thật. Tôi đang định chạy thi với cậu một phen."

Gã tỏ vẻ như nuối tiếc thật sự.

Nếu đó chỉ là xã giao thì gã diễn quá giỏi, còn nếu là thật thì tôi không thể hiểu được ý đồ của gã.

Một gã thuộc liên đoàn thể thao của một trường đại học lại đi thi đấu với một kẻ trượt đại học để làm gì cơ chứ?

"4'21"7." Takasawa nói, "Kỷ lục chạy một dặm của cậu."

Tôi nhìn gã, cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Đúng vậy. Anh đã nghe cô ấy nói à?"

"Ờ, như tôi nói lúc nãy ấy, tôi đã được nghe Igarashi kể rất nhiều chuyện về cậu."

Tôi nhìn Yuko, nàng cũng nhìn lại với một vẻ mặt khó đoán.

Đúng vậy đấy...

Tôi khá ngạc nhiên vì Yuko vẫn còn nhớ được.

Nhưng tôi còn kinh ngạc hơn với gã Takasawa, kẻ có lẽ mới nghe đến con số này duy nhất một lần mà đã nhớ như in trong đầu.

"Tại sao lại là một dặm mà không phải là 1500 mét?"

"Nếu là 1500 mét thì tôi sẽ không biết đâu là vị trí xuất phát. Còn nếu nói một dặm thì dù bắt đầu chạy ở đâu, cứ chạy đủ bốn vòng là tới đích. Dễ

hiếu mà."

Nghe tôi giải thích như vậy, Takasawa cười sáng khoái.

Tôi không hiểu có gì buồn cười ở đây.

"Nhưng đúng là cũng ra trò đấy chứ. Một người không hề được luyện tập bài bản mà lại chạy được 1600 mét trong khoảng thời gian như vậy."

Tôi không biết phải trả lời gã như thế nào nên chỉ im lặng.

Tôi cảm thấy có chút bối rối và cả bực bội, nhưng vì cái gì thì ngay bản thân tôi cũng không rõ.

"Có lẽ nào..."

Takasawa hơi nheo mắt lại nhìn tôi và nói: "Cậu chẳng biết gì mấy về thế giới của điền kinh? Cậu có hiểu ý nghĩa của thời gian mà cậu đã đạt được hay không thế?"

Ý nghĩa của thời gian?

Gã đang nói cái quái gì vậy?

Takasawa tiếp tục đặt ra một câu hỏi khác, như thể gã coi sự im lặng của tôi cũng là một câu trả lời.

"Cậu có thích vận động viên nào không?"

"Ovett," tôi trả lời. "Sebastian Newbold Coe nữa."

"Đó là những vận động viên của Anh."

"Ngoài ra còn có Don Paige."

"Là vận động viên người Mỹ."

Takasawa lắc đầu, như thể muốn nói: "Chà, chà!"

"Thế cậu không thích vận động viên chạy nào trong nước à?"

Tôi suy nghĩ một lát, nhưng trong đầu chẳng hiện lên cái tên nào cả.

"Rất tiếc là," tôi đáp, "tôi chẳng nghĩ ra ai cả."

"Ra thế," Takasawa nói.

Gã có vẻ đặc ý, còn tôi thì bắt đầu phát mệt với kiểu nói chuyện cứ như thể đang thi vấn đáp này.

"Takasawa, chưa xong à?"

Vừa đúng lúc đó thì nhóm người phía sau lên tiếng.

"Ờ, tao đi đây," Takasawa ngoái lại trả lời rồi lại quay sang tôi. "Thế nào? Cậu cũng đi cùng chứ? Bọn này đang định đi đến một quán Ý khá ngon. Món cá cơm ở đây thì tuyệt cú mèo."

Tôi nhìn Yuko.

"Tớ cũng đi. Đây là thông lệ của nhân viên và hội viên ở đây. Inoue cũng đi cùng nhé."

Tôi chẳng thể nghĩ được gì trước lời mời đột ngột này, nên không đáp lại.

"Cậu bận gì à?"

"À không..."

Thực ra lúc đó tôi cảm thấy hơi hỗn loạn.

Tôi bối rối trước việc Yuko đã hòa nhập vào cái không khí này một cách tự nhiên đến vậy.

Trong khoảnh khắc đó, bọn họ mới là chủ thể của nơi này, còn kẻ ngoài cuộc thì chỉ có một mình tôi.

Yuko cũng nằm trong số đó.

Tôi cảm thấy mình thật lẻ loi, và cả cô đơn nữa.

Tôi muốn được chạm vào mái tóc của Yuko.

Nếu làm như vậy, có lẽ tôi sẽ có thể lấy lại được.

Thế nhưng, tôi cũng chẳng rõ cái mình cần phải lấy lại là gì nữa.

"Đi cùng nhé," Yuko nói lại lần nữa.

"Thôi, tôi đi trước đây."

Takasawa vỗ nhẹ vào vai Yuko rồi rời đi, để hai chúng tôi ở lại.

"Inoue?" Yuko nhìn tôi.

"Không, tớ..."

Tớ xin cậu đấy.

Đôi môi nàng khẽ run lên.

Đi cùng tớ đi.

Tôi nhẹ nhàng chạm vào đôi tay đang xếp chồng lên nhau trên đầu gối nàng.

Tôi không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, nhưng Yuko thì lại nghĩ hành động đó của tôi có nghĩa là đồng ý.

"Đi nào..."

Tôi kéo nàng lại trong lúc nàng đang định đứng lên, đoạn nói: "Tớ xin lỗi, tớ không đi được."

Phản ứng của nàng khá điềm đạm, nhưng tôi biết rằng cảm xúc bên trong nàng thì lại đang cuộn lên như những con sóng lớn.

"Tại sao?"

Tại sao ? Tại sao tôi lại không thể đi cùng nàng ?

"Bây giờ tớ phải đi gặp một người bạn cũ từ hồi tớ còn ở Tokyo. Tớ rất tiếc, nhưng mà tớ không có thời gian để đi cùng cậu."

"VẬY À..."

Tớ muốn ở bên cậu thêm chút nữa.

"Này," một lát sau nàng nói: "Nếu tớ đi theo cậu thì có phiền không?"

Tôi hiểu rất rõ nàng đã phải quyết tâm thế nào để nói ra lời này.

Tớ nói dối đấy, bây giờ tớ chẳng định đi gặp người bạn nào hết.

Hay là hai chúng mình cùng đi đâu đó...

"Yuko!"

Một thanh niên khác không phải Takasawa cất tiếng gọi nàng.

"Tớ xin lỗi, cậu đi gặp bạn cũ mà lại có cả tớ thì chắc sẽ khó nói chuyện lắm nhì."

Yuko đứng dậy.

"Tối nay tớ gọi điện cho cậu nhé. Cậu sẽ về nhà chứ?"

"Ừ," tôi trả lời. "Tớ nghĩ là sẽ hơi muộn, nhưng tớ không có ý định ở lại đây."

"VẬY NHÉ..."

"Ừ."

Tôi cũng đứng lên và cùng nàng đi ra phía cửa ra vào.

Ra đến bên ngoài, tôi thấy nhóm của Takasawa vẫn đang đứng đợi Yuko.

"Inoue có đi không?" Takasawa hỏi Yuko.

"Cậu ấy bảo đã có hẹn rồi nên không đi được."

"VẬY À. THẾ THÌ HẸN GẶP CẬU VÀO DỊP KHÁC NHÉ."

Khi đứng cạnh gã, tôi nhận ra là gã cao hơn tôi chừng năm sáu centimet.

"Anh cao nhỉ," tôi nói.

"Ừ, cái đó thì tôi phải biết ơn bố mẹ," Takasawa nói. "Cậu biết không, nếu so sánh chiều cao của các vận động viên đã giành giải trong đại hội thể thao Olympic, thì trong số toàn bộ các loại hình thể thao, người cao nhất chính là vận động viên chạy cự ly trung bình đấy. Không phải cự ly 100 mét hay 400 mét, mà là cự ly 1500 mét ấy. Chỉ thế thôi cũng đủ chứng minh môn chạy cự ly trung bình khốc liệt đến cỡ nào rồi."

Tôi chỉ gật đầu mà không nói gì.

"Nào, đi thôi bọn mày," gã lên tiếng hô hào đám bạn, đoạn vòng tay ra sau lưng Yuko và bắt đầu đi.

Nàng quay lại nhìn tôi.

Inoue...

Tiếng nói trong tâm thức của nàng khi ấy nhỏ tới độ nếu không chú ý lắng tai thì sẽ không thể nghe thấy được, như thể tiếng thì thầm của ai đó trong một căn phòng xa xăm.

Và khi đó, tôi đã để lỡ mất điều mà nàng muốn nói.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#34

34

Khoảng hơn 11 giờ đêm, tôi nhận được điện thoại từ Yuko.

Ở ký túc xá Azabu mỗi phòng đều có trang bị điện thoại cá nhân, thế nhưng bình thường nàng chẳng mấy khi gọi điện vì sợ ảnh hưởng đến việc học thi của tôi.

"Tốt quá, cậu đã về đến nhà rồi."

Giọng nói như thì thầm của nàng khẽ run lên ở đoạn cuối câu.

"Tớ vừa mới về đến nhà được một lát thôi."

"Cậu nói chuyện được nhiều với bạn chứ?"

"Không."

Để nói ra sự thật, tôi lại bịa ra một lời nói dối nhỏ.

"Người bạn đó có việc đột xuất, thế nên rốt cuộc bọn tớ không gặp được nhau."

"Vậ à..."

Chúng tôi im lặng trong chốc lát.

"Cá cơm có ngon không?"

Nghe tôi hỏi vậy, Yuko trả lời: "Không."

"Giữa chừng tớ cảm thấy hơi mệt nên đã chuồn về trước. Thế nên tớ hầu như không ăn gì mấy."

"Mệt? Bây giờ thì ổn rồi chứ?"

"Ừ, chắc là tớ hơi bị say đắm đông. Đến bây giờ tớ vẫn chưa quen khi ở chốn đông người."

"Thế à."

"Còn Inoue thì sao? Lúc chiều tớ thấy cậu có vẻ không được khỏe lắm."

"Tớ không sao. Lúc đó tớ hơi bị áp đảo bởi bầu không khí trong câu lạc bộ. Chắc là vì thế nên trông tớ có vẻ không được khỏe."

"Vậy à, thế thì tốt rồi."

Chúng tôi lại tiếp tục im lặng.

Xuyên qua hơi thở của nàng, tôi nghe thấy tiếng nhạc đang phát trong căn phòng.

Là tiếng ghita của Tây Ban Nha.

Có lẽ là nhạc của Al Di Meola.

Đó không phải là loại nhạc mà những đứa con gái mười tám tuổi thường hay nghe.

Tôi cảm thấy hơi bồn chồn.

"Hôm nay tớ đã cảm thấy rất lạ," tôi nói. "Tớ thấy Igarashi vừa khít với nơi ấy."

"Vừa khít ư?"

"Ừ. Nơi đó chấp nhận cậu, và cậu cũng thật tự nhiên khi ở đó."

"Thế sao?"

"Ừ, không hẳn là kỳ lạ, mà tớ thấy bất ngờ thì đúng hơn. Bởi vì tớ cảm giác nơi đó chẳng hợp với cậu gì hết."

Yuko suy nghĩ một lát, đoạn khẽ nói: "Đúng thế, đúng như Inoue nói, tớ không hợp với nơi ấy thật."

"Ừ."

"Thế nhưng, trong lúc làm việc thì tớ không thể nói ra điều đó. Dù chỉ là công việc làm thêm, nhưng cũng vẫn là làm việc, tớ muốn tự ý thức được rằng làm việc là phải như thế nào..."

"Thế à."

"Ừ. Thế nên, khi ở đó, tớ vừa là tớ, vừa không phải là tớ. Ngay khi bước qua cánh cửa vào nơi đó, cảm xúc của tớ trở nên trung lập, tớ cũng đánh mất mình luôn. Để có thể hoàn toàn trở thành một phần trong cái bầu không khí ấy..."

"Tóm lại thì, có thể gọi đó là một kiểu ý thức nghề nghiệp chẳng?"

"VẬY À?"

"Tớ cũng không rõ lắm."

"Thế nên, cậu nhìn thấy tớ rất tự nhiên là bởi vì tớ đã cất cái tôi thiếu tự nhiên của mình vào sâu trong ngăn kéo rồi. Tớ không muốn phá vỡ bầu không khí trong câu lạc bộ..."

"Thế nhưng," tôi nói, "cậu cố gắng đến mức đó để có được cái gì kia chứ?"

Yuko suy nghĩ một lát trước câu hỏi của tôi.

"Có lẽ," sau một khoảng im lặng ngắn, nàng nói, "tớ nghĩ là tớ đang cố gắng học hỏi một cái gì đó ở đây."

"Học ư?"

"Ừ, tớ không biết diễn đạt như thế nào, nhưng tớ nghĩ, hẳn là tớ đang cố gắng để học cách hòa nhập vào thế giới này."

"Thế à."

"Chắc chắn là như vậy..."

"Đúng là chúng ta đã và đang sống trong một thế giới bị thu hẹp, có lẽ cũng đã đến lúc phải bước ra bên ngoài rồi."

"Cậu nghĩ thế thật sao?"

"Tớ nghĩ vậy đấy. Chúng ta đã suy nghĩ quá đơn giản về thế giới này. Những ngày giống nhau như thể một cặp song sinh, những mối quan hệ rất hạn chế..."

"Tớ và Inoue à?"

"Và cả John nữa. Mặc dù rất dễ hiểu đấy, nhưng lại chẳng có gì thay đổi cả."

Tôi mỉm cười với hình ảnh phản chiếu của mình trên tấm kính cửa sổ.

"Có lẽ, Igarashi nên kết thêm nhiều bạn mới thì tốt hơn đấy."

"Nếu là bạn," Yuko nói, "nếu là những người giống như vậy, thì tớ cũng có một vài rồi."

"Thế à."

"Ừ, hôm nay Inoue cũng gặp rồi đúng không? Cô gái đứng ở quầy lễ tân ấy."

"Cô ấy chính là Fujisawa. Tớ vẫn hay kể với cậu là có một cô bạn hợp tính ở cùng ký túc xá ấy."

"Đấy là Fujisawa á?"

Tôi nhớ lại đôi mắt ươn ướt sáng lấp lánh sau chiếc gọng kính mỏng.

"Đúng vậy."

"Tớ có ấn tượng là bạn ấy rất sôi nổi, khỏe khoắn."

"Đúng vậy. Nhưng tớ nghĩ, thật ra cậu ấy cũng chỉ là đang diễn vai mà nơi đấy đòi hỏi thôi. Về bản chất thì cậu ấy là một người khá điềm đạm."

"Ừ."

"Không hiểu sao tớ có cảm giác tớ và cậu ấy khá giống nhau. Ví dụ như cách bọn tớ tạo ra khoảng cách với những người xung quanh chẳng hạn..."

Tôi đã thử tìm ra điểm chung giữa Yuko với cô gái ở quầy lễ tân. Nhưng tôi chẳng thấy họ có điểm nào giống nhau cả, ít nhất là về bề ngoài.

"Thế còn những người đó thì sao? Những người hôm nay chờ cậu ở cửa ra vào ấy," tôi hỏi.

"Những người đó là hội viên câu lạc bộ. Tớ nghĩ không thể gọi họ là bạn được. Chỉ là họ lịch sự nên mới rủ tớ đi thôi."

"Giống như hôm nay à?"

"Giống như hôm nay vậy," Yuko nói.

"Họ rất được đấy. Ở lớp nào mà chẳng có những người như vậy đúng không? Một nhóm người rất ra dáng người lớn, học cũng giỏi mà chơi thể thao cũng cừ, hơn nữa lời nói của họ rất có sức ảnh hưởng, ngay đến thầy giáo cũng phải nhường một bước. Họ thuộc kiểu như vậy đấy."

"Bao gồm cả anh chàng ở học viện Aoyama à?"

"Ý cậu là anh Takasawa ấy hả?"

"Ô, thì ra anh ta tên thế."

"Ừ, anh Takasawa giống như thủ lĩnh của cái nhóm ấy vậy. Anh ấy mà lên tiếng thì tất cả mọi người đều nghe theo..."

"Thế à."

Tôi nhớ lại cử chỉ tự nhiên và thái độ thoải mái của gã.

Gã khoác trên mình một luồng không khí đặc biệt của kẻ được chọn lựa.

"Anh ta có vẻ biết rất rõ về tớ thì phải."

"Ừ, vì tớ đã kể rất nhiều..." Yuko nói như thì thầm. "Bởi anh Takasawa hỏi mà..."

"Nhưng tớ đâu phải kiểu người có thể gây hứng thú cho anh ta."

"Thì vì Inoue là một người chạy rất cừ," Yuko nói. "Có lẽ anh Takasawa quan tâm đến cậu vì anh ta cũng là một người chạy mà."

"Cũng là người chạy..."

Tôi là người chạy mà sẽ không bao giờ có thể chạy thêm một lần nào nữa, thế nhưng đó lại là chuyện khác.

"Anh ta là một người chạy như thế nào?"

"Nghe nói là rất xuất sắc, nhưng tớ cũng không rõ nữa."

4'21"7, gã đã nói vậy.

Nhưng tôi lại không biết kỷ lục của gã.

Mà tôi cũng chẳng hề có mong muốn được biết.

Lúc đó tôi vẫn chưa biết, rằng việc tôi không hề hứng thú với kẻ có tên là Takasawa, như gã đã có hứng thú với tôi, là có lý do.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#35

35

Vào cuối mùa hè, một lần nữa tôi lại phát bệnh nặng.

Đây là chuyện tôi có thể dự đoán được, thế nhưng sự việc xảy ra đã khiến tôi cảm thấy hơi sốc.

Bị kéo trở lại điểm xuất phát, tôi thấy dường như tấm biển chỉ dẫn trên con đường mà tôi đã đi tới cho đến ngày hôm qua bỗng lụi tắt ra xa, ngấm lại quãng đường dài đó, từ sâu trong lòng tôi cảm thấy thật chán chường.

Cứ như thế này, tôi sẽ phải tiếp tục đi mãi một con đường hết lần này tới lần khác hay sao ?

Tôi cứ tốn thời gian đi mãi như thế, để rồi sẽ khắc lên bia mộ số đôi giày mà tôi đã đi hỏng hay sao?...

Bất giác tôi nghĩ đến mẹ.

Một cuộc đời luôn bị bủa vây bởi cái chết, chỉ sống để chắc chắn rằng mình vẫn còn đang thở.

Tôi luôn bị tấn công bởi một dự cảm bất an thật khó mà hình dung, thế nhưng tôi đã lắc đầu cự tuyệt nó.

Mệt thật, tôi nghĩ.

Sau sự việc lần này, có lẽ tôi lại đánh mất thêm một chút gì đó, nhưng cho dù vậy, trong tay tôi vẫn còn nắm giữ rất nhiều thời gian chưa hề được dùng đến.

Tôi hướng ra bên ngoài.

Đi ngược lại tất thấy những thứ được gọi là lực hướng tâm...

Tôi khẽ thì thầm với bóng đêm.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#36

36

Vào một ngày tháng Chín, tôi nhận được bưu thiếp của Yuko.

Nội dung giản dị và đúng mực, được viết bằng nét chữ tinh tế như chính khuôn mặt nàng.

"Bây giờ tớ đang ở Tateshina..." Nàng viết.

Đương nhiên là tôi biết điều đó.

Cho dù chúng tôi không trò chuyện với nhau, cho dù chúng tôi bị ngăn cách bởi khoảng cách địa lý, thì tôi vẫn có thể đoán biết được, dù chỉ mơ hồ thôi, về hình hài cuộc sống của nàng.

Tôi lặng lẽ dõi theo cuộc sống của nàng, trong khi vẫn giữ kết nối với một phần trái tim của nàng.

"Bọn họ luôn làm cho tớ bị bất ngờ và bối rối."

"Chỉ cần cầm nhạc cụ trên tay là họ có thể chơi một cách hoàn hảo cho dù là piano hay ghita. Trước một chủ đề văn học khó nhằn mà đến tớ cũng chịu chết, thì bọn họ lại có thể trò chuyện với nhau về các nhân vật như thể đang nói vài ba chuyện tâm phào của lũ bạn thân."

Họ, nhóm người mà Takasawa là trung tâm, luôn hiếu kỳ một cách ngây thơ với tất cả mọi sự trên đời này và rồi tận hưởng cuộc sống bằng cách tham gia tích cực vào nó.

Họ là kiểu người hoàn toàn khác với tôi hay Yuko, những kẻ chỉ cần ở trong cái thế giới nhỏ bé là đã đủ bằng lòng rồi.

Vốn dĩ Yuko chẳng bận mà gì việc đi Tateshina lần này.

Chính Takasawa đã cố hết sức thuyết phục nàng tham gia.

Biệt thự ở Tateshina chính là xưởng vẽ của bà cố già.

Là một họa sĩ vẽ tranh theo trường phái châu Âu nhưng chỉ được rất ít người biết đến rồi chết yếu ở tuổi bốn mươi, có lẽ tác phẩm tuyệt hảo nhất của bà chính là nơi làm việc này.

Mỗi khi có việc gì, bọn họ lại tập trung ở cái xưởng vẽ này, nơi có những phòng khách tao nhã và dễ chịu.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#37

37

Tối hôm đó, sau một khoảng thời gian dài, tôi đã thử đi bộ vào gần khu rừng.

Gió mùa thu hơi se lạnh, trên bầu trời, trăng hạ tuần tỏa sáng dịu dịu như một thứ đồ trang sức tinh tế.

Tôi đi bộ trên con đường nhỏ, hai bên là cánh đồng, lắng tai nghe tiếng côn trùng kêu râm ran.

Kể từ sau lần phát tác cuối cùng, thì đây là lần đầu tiên tôi đi xa khỏi phòng mình một quãng dài như thế.

Một cái gì đó giống như linh cảm thì đúng hơn là cảm giác, cứ luôn xông xáo trong lồng ngực tôi như tiếng bè trầm xuyên suốt, nhưng những đoạn uốn khúc của nó thì vẫn còn thấp và yên ả lắm.

Có lẽ tôi vẫn còn có thể đi thêm chút nữa...

Tôi dừng chân lại, từ từ vươn vai và ngược nhìn lên trời.

Bầu trời tối đen.

Cả thế giới đang chìm ngập trong bóng đêm.

Trong tôi dấy lên một suy nghĩ mạnh mẽ rằng chính bóng đêm mới là thứ tồn tại ở khắp nơi trong cái vũ trụ này.

Cảm giác đó dù chỉ thoáng qua nhưng cũng khiến tâm trạng tôi chùng xuống.

Tôi khẽ thở dài, đoạn tiếp tục bước đi.

Ngược chiều gió về phía khu rừng.

Tôi đã nghe thấy giọng nói của Yuko vào lúc bắt đầu đi lên con dốc thoai thoải dẫn lối vào sâu trong rừng.

Satoru!

Nhưng không phải nàng đang gọi tôi.

Về một nghĩa nào đó, nó thậm chí còn không phải là ngôn từ.

Nó là một loại cảm thán.

"Satoru," âm thanh lạ tai này khiến trái tim tôi hơi xao động.

Nàng chưa một lần nào gọi tôi bằng tên cả.

Cho dù chỉ là trong tim.

Tôi nhìn chăm chú vào đường nối giữa những đỉnh núi, nín thở chờ đợi câu nói tiếp theo của nàng.

Tại sao?, cuối cùng thì lời thì thầm từ trái tim nàng cũng vang lên trong tôi.

Tại sao...

Và, đó cũng là lời cuối cùng mà Yuko gửi đến tối đêm hôm ấy.

Trên đường từ khu rừng trở về nhà, tôi cảm nhận được những tầng cảm xúc trong nàng cứ xếp chồng lên nhau, trôi nổi như những tạp âm phát ra từ hậu cảnh.

Thế nhưng, giọng nói ấy thật mơ hồ và khó nắm bắt, tôi không thể đọc được ý nghĩa của nó.

Tôi không biết điều gì đã xảy ra với Yuko vào buổi tối ở Tateshina.

Nhưng không biết bao nhiêu lần, chỉ vài âm tiết đó thôi cứ vang dội trong đầu tôi, và cái âm điệu cấp bách của nó khiến trái tim tôi trở nên xáo trộn.

"Tại sao," Yuko đã hỏi vậy.

Câu hỏi đó không dành cho tôi, cũng không phải cho chính nàng, mà là cho một ai đó đang ở trước mặt nàng. Nàng đang hỏi ai, và đang hỏi điều gì?

"Tại sao?"

Liệu nàng có nhận được câu trả lời hay không?

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#38

38

Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Yuko từ sáng sớm.

Nàng thông báo trên đường từ Tateshina về sẽ ghé qua chỗ tôi.

Yuko nói rằng mặc dù để về được Tokyo nàng sẽ phải đi đường vòng, nhưng nếu đi ô tô đến nửa đường, rồi đi tiếp bằng tàu điện thì khoảng hơn 8 giờ tối là đến được chỗ tôi.

Nàng nói thêm rằng có một món quà muốn đưa cho tôi.

Tôi bảo nàng: "Nếu vậy thì tớ sẽ đợi cậu ở sân ga."

Giọng nói của nàng vẫn như mọi khi.

Thế nên, tôi đã kết thúc cuộc gọi với nàng mà không hề hỏi bất cứ điều gì.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#39

39

Trời đang mưa.

Thị trấn tối và mờ mịt hơn thường lệ.

Phong cảnh trông như bức tranh phác thảo bằng chì than, còn có phần giống với tác phẩm vẽ thử của một họa sĩ vô danh.

Một sự tồn tại mà sau này khi nhìn lại, người ta sẽ cảm thấy tiếc nhớ.

Thị trấn này luôn luôn thuộc về quá khứ.

Sau khi ăn bữa sáng muộn, tôi đi tới thư viện và ở đó đến khoảng hơn 3 giờ.

Trở về nhà, tôi ngủ một lát, ngủ dậy, tôi lấy pizza ra khỏi tủ đông lạnh, rã đông để ăn.

Tôi cũng không rõ đây là bữa trưa muộn hay là bữa tối sớm, nhưng dù gì thì tôi cũng chẳng hề có cảm giác muốn ăn.

Vào lúc xế chiều, tôi quay trở về phòng mình và chơi ghita.

Tôi bắt đầu chơi một cách cẩn thận từ bản "Caprice số 1" cho đến khi những ngón tay ấm dần lên, rồi chuyển sang luyện bản "Vũ khúc

Polovtsian".

Sau khi chơi đi chơi lại bản "Đêm thâu" của Joe Satriani vài lần, tôi cất đàn và ra khỏi nhà.

Mưa đã tạnh từ lúc nào không hay.

Tôi bước những bước chậm rãi trên con đường đi về phía nhà ga.

Yuko không biết việc tôi đã bắt đầu chơi ghita.

Cứ như vậy, những điều chúng tôi không biết về nhau ngày càng nhiều.

Những điều mà Yuko không biết về tôi.

Những điều mà tôi không biết về Yuko.

Chẳng hạn như bản "Vũ khúc Polovtsian".

Chẳng hạn như cái đêm ở Tateshina.

Tôi có cảm giác như cứ mỗi lần có ai đó ghi điểm, nghĩa là mỗi lần có một tình tiết mới như thế này tăng lên thì sẽ lại có thêm một dấu đánh vào ô trừ điểm.

Và có lẽ, cảm giác ấy là chính xác.

Ở bãi đỗ trước nhà ga, chỉ có duy nhất một chiếc taxi đang dừng đợi khách.

Ngoài ra không còn một bóng người.

Người tài xế luống tuổi đặt hai tay lên trên vô lăng, cầm hơi chìa ra phía trước, đôi mắt lơ đãng thờ thần nhìn vào khoảng không vô định trước mặt.

Dáng vẻ ấy khiến người ta có cảm giác như thời gian đang ngưng lại.

Ông ấy thuộc về thị trấn này.

Còn thời gian ở cái thị trấn này thì đã ngưng đọng.

Khi mùa chuẩn bị qua đi, một dấu hiệu phản kháng lại mọi sự khởi đầu, cứ không ngừng cự tuyệt một cách ngoan cố ngày mai, ngày mà chắc chắn sẽ phải đến.

Thị trấn này chẳng có gì mới mẻ cả.

Cả người tài xế già, cả con mèo xám đang nép mình bên đường ray, hay hàng cây bạch dương ven đường với những chiếc lá đã nhuộm vàng, tất thấy chỉ là những bong bóng ký ức của một quá khứ kéo dài vô tận.

Và tôi cũng là một trong những chiếc bong bóng ấy.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã hơn 8 giờ.

Chuyến tàu tiếp theo về thủ đô sẽ đến đây lúc 8 giờ 13 phút.

Tôi mua vé vào rồi đi qua cửa soát vé để vào bên trong sân ga.

Trong sân ga, dưới ánh sáng màu xanh của đèn hơi thủy ngân, có một vài hành khách đang lặng lẽ đứng đợi chuyến tàu sắp đến.

Tôi ngồi lên băng ghế dài ở ngay phía dưới cầu thang, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên xà ngang.

Còn khoảng 5 phút nữa tàu sẽ đến nơi.

Tôi nhìn về phía đường ray.

Hai đường thẳng song song màu bạc tan vào trong bóng đêm.

Một đêm tối trời.

Cứ như thể giấc mơ của một người mù.

Mùi của thị trấn sau cơn mưa, cùng với tiếng gió khẽ lao xao, cả màu sắc lẫn âm thanh đều lùì sâu vào trong tiềm thức.

Tôi thả lỏng người, dựa lưng vào ghế.

Đêm thẳm vào tôi qua chỗ mỏng manh nhất của tấm màng bao phủ trái tim.

Hình như chính Yuko đã nói rằng đêm rất giống với cái chết?

Khuôn mặt của đứa em trai đã mất hiện lên trong trái tim tôi. Trong ký ức của tôi, thằng bé lúc nào cũng tươi cười.

Mỗi khi cười, đôi má nó ửng hồng, cái miệng nhỏ xinh thì mở to hết cỡ.

Giả như có một nơi gọi là miền đất tái sinh, thì tôi nguyện rằng nó sẽ gặp được John ở đó.

Em trai tôi, Alex, và cả John. Tôi nghĩ chúng là một bộ ba hoàn hảo.

Tàu tới nơi đúng giờ.

Khi cửa mở, có khoảng mười hành khách xuống tàu. Tôi đã tìm thấy Yuko ngay lập tức.

Có cái gì đó bên trong nàng khiến cho nàng trở nên rất nổi bật.

Nhận ra tôi, nàng vẫy tay rất ôn hòa.

Rồi nàng tiến về phía tôi, nói "Chào cậu," đoạn hơi nghiêng nghiêng đầu.

Nàng mặc một chiếc váy màu be mỏng, bên ngoài khoác chiếc áo cardigan xanh nõn chuối.

"Chào cậu," tôi đáp.

Nàng khẽ mỉm cười.

Một nụ cười thật đẹp.

Thế nhưng, tôi có cảm giác rằng vẻ đẹp ấy là có lý do, điều đó khiến cho tôi cảm thấy bồn chồn không yên.

Vốn dĩ, vẻ đẹp của nàng được cất giấu ở một nơi rất khó tìm ra được.

Nàng mang trong mình những nét đẹp thường thấy như chiếc cổ thon dài, hay đường cong tinh tế ở cằm.

Nhưng khi nhìn tổng thể thì những đường nét ấy lại có gì đó không hài hòa với nhau, khiến người ta có ấn tượng rằng nó không được cân đối.

Có lẽ, nàng còn quá trẻ để tất cả những phần rời rạc đó trở về đúng chỗ thích hợp của nó.

Thế nên, cần phải tinh ý một chút mới nhận ra được vẻ đẹp của nàng.

Tôi đã nghĩ rằng, chắc chắn chỉ có rất ít người, bao gồm cả tôi, biết đến điều này.

Thế nhưng, vào đêm nay, rất dễ dàng nhận thấy nàng là một cô gái đẹp.

Đôi mắt quá to của nàng không hề thiếu tự nhiên, đôi môi mỏng cũng chẳng hề làm hỏng đi thần thái tổng thể.

Yuko im lặng ngồi bên cạnh tôi, lặng lẽ ngắm nhìn những dãy phố đang chìm trong đêm tối.

Tôi quay sang nhìn nàng, nàng cũng quay sang nhìn lại tôi.

"Cậu đi Tateshina vui chứ?"

Nghe tôi hỏi vậy, Yuko gật đầu chậm rãi.

Sau đó, từ trong chiếc túi đang đặt trên đầu gối, nàng lấy ra gói quà cỡ bằng một quyển vở đại học.

"Đây là quà từ Tateshina."

Tôi nhận lấy món quà và cẩn thận bóc giấy gói.

Đó là một bức tranh phong cảnh.

Nó được lồng trong chiếc khung ảnh tinh tế, có lẽ là phong cảnh ở Tateshina, được vẽ bằng mực màu. Màu xanh của bầu trời, màu trắng của tuyết, và màu đỏ của những hàng cây đã thay sắc lá mùa thu.

Nó làm tôi liên tưởng đến cờ tam tài.

"Trông giống quốc kỳ của Pháp nhỉ," tôi nhận xét. "Đơn giản nhưng đầy sức mạnh."

Yuko cũng đưa mắt nhìn chăm chú vào bức tranh tôi đang cầm trên tay.

"Ở ngay gần biệt thự nơi tớ ở có một phòng trưng bày tranh, nó đã được đặt ở đó," nàng nói.

"Vừa đập vào mắt là tớ đã thích rồi, tớ muốn mua nó bằng được, nên gần như là tớ đã mua mà không suy nghĩ gì cả..."

"Một món đồ cậu yêu thích đến thế mà lại tặng cho tớ sao?"

Yuko khẽ gật đầu.

"Chính vì là món đồ tớ thích nên tớ mới muốn nó ở gần cậu. Có buồn cười lắm không?"

"À, không có chuyện ấy đâu."

Tôi nhìn ngắm lại bức tranh một lần nữa.

"Cảm ơn cậu, tớ vui lắm. Một bức tranh rất đẹp."

Đó thực sự là một bức tranh đẹp.

Bức tranh đã chiếm được trái tim của Yuko, bức tranh mà nàng mong muốn được để bên cạnh tôi, mang lại một điều gì đó thật dịu dàng, thật ấm áp tràn ngập trong lòng ngực tôi.

Không biết từ lúc nào mà trong sân ga chỉ còn lại mỗi hai chúng tôi.

"Hôm nay cậu định thế nào? Cậu không ghé qua chỗ bố à?"

"Ừ, sáng mai có giờ học, nên tớ phải lên Tokyo trên chuyến tàu tiếp theo."

Chuyến tàu tiếp theo sẽ đến sau khoảng 30 phút nữa.

"Thế à?"

"Ừ..."

Chúng tôi lại tiếp tục im lặng.

Sự im lặng đó như những hạt bụi lơ lửng quanh chúng tôi.

Tôi chợt nghĩ, khoảng năm phút trước khi thế giới này tận diệt, có lẽ nó cũng sẽ chìm trong im lặng như lúc này đây.

"À mà, tớ đã nhận được thư của cậu."

Giọng nói của tôi dường như bị vang hơn trong sân ga.

"Ừ."

Yuko di di đầu ngón chân phải như để vẽ một họa tiết gì đó trên nền gạch.

Tôi chờ đợi câu nói tiếp theo của nàng.

Thế nhưng, nàng không nói gì cả mà chỉ tiếp tục nghịch ngợm bằng bàn chân.

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng, rồi lại hướng mắt quay trở về nhà ga mờ tối.

"Có gì đó không ổn à?" Sau một lát im lặng, tôi hỏi.

"Là sao?" Yuko vẫn nhìn chăm chăm vào đầu ngón chân và hỏi lại tôi.

"Ừ-m..."

Tại sao tôi lại hỏi nàng điều này nhỉ ?

Tại sao?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ xem nên nói gì tiếp theo thì nàng lại hỏi tiếp.

"Cậu nói tới chuyện tớ viết trong thư ấy à?"

Tôi biết rằng mình không định nói về chuyện đó, thế nhưng cũng không đủ dũng khí để phủ nhận.

"Ừ," tôi nói. "Chắc là cũng không dễ chịu gì khi ở lâu bên cạnh những người có cá tính như bọn họ nhỉ."

"Ừ," Yuko gật đầu, đoạn tiếp, "Nhưng mà..."

"Nhưng mà, không hiểu sao tớ không có cảm giác ghét họ. Đúng thật là ở bên cạnh họ tớ bối rối lắm, thế nhưng, tớ không thấy khó chịu."

"Ừ," tôi đáp, "nếu thế thì tốt."

"Về cơ bản thì họ là những người tốt. Chỉ là hơi quá vô tư thôi..." Yuko nói thêm, như thể đang thì thầm.

Từ xa xa phía bên kia bóng đêm, tiếng còi tàu vang lên. Âm thanh đó giống như tiếng kêu của một loài động vật đã tuyệt chủng từ rất xa xưa, mơ hồ và hơi thiếu chân thực.

"Không hiểu sao," tôi nói, "thi thoảng tớ cảm thấy rất bất an."

Yuko ngừng cử động chân, nhìn tôi.

"Bởi vì khoảng thời gian mà chúng mình được ở bên nhau thật sự rất ít ỏi."

"Ừ."

"Có lúc tớ nghĩ, có khi nào Igarashi bị tổn thương mà tớ không biết không... Nghĩ vậy tớ lại thấy bất an," tôi nói.

Yuko từ từ nhìn xuống, khẽ thì thào: "Tớ xin lỗi."

Chẳng mấy chốc mà đoàn tàu chở hàng vừa hú còi, vừa chậm chậm tiến vào sân ga.

Đoàn tàu mất một khoảng thời gian dài để đi qua chúng tôi.

Quả nhiên, nó làm tôi liên tưởng đến một con thú khổng lồ đã tuyệt chủng từ rất xưa rồi.

Nếu như có một con chó có thể hóa kiếp thành cá voi, thì một loài động vật nào đấy đã hóa kiếp thành xe lửa cũng chẳng có gì lạ.

Đoàn tàu vừa đi vừa mơ về kỷ Jura.

Chẳng mấy chốc, chiếc công-ten-nơ cuối cùng cũng đi ngang qua chúng tôi, khi ngọn đèn vàng tắt ngóm ở đầu đường ray hơi uốn lượn, bỗng bề lại một lần nữa chìm trong yên lặng.

Không biết từ lúc nào trời đã bắt đầu mưa trở lại.

Bóng đêm được bao quanh bởi một đường viền với những đường nét mềm mại, khiến người ta thấy có chút dịu dàng.

Tôi chống cả hai khuỷu tay lên đầu gối, đan hai tay trước mặt và chăm chú nhìn trời mưa.

Yuko lặng lẽ khóc mà không phát ra một tiếng động nào.

Còn tôi vẫn tiếp tục im lặng.

Có lẽ giọt nước mắt đầu tiên của nàng đã rơi xuống cùng với mưa.

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, mơ hồ dự cảm về mất mát.

Yuko thả lỏng người và dựa vào tôi, bằng cả cơ thể.

"Inoue à," Yuko thì thầm. "Tớ yêu cậu, hơn bất cứ ai..."

"Tớ biết," tôi trả lời. "Tớ cũng yêu Igarashi, ngay từ lần đầu gặp cậu cho đến tận bây giờ."

"Tớ biết," Yuko thì thầm.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#40

40

Tôi lơ lửng trong sự ngưng trệ của thời gian.

Thân nhiệt của tôi vẫn chỉ dao động quanh khoảng 37 độ 2.

Tôi thấy mình cứ như là Betty Blue vậy, nhưng chí ít thì tôi chẳng có tí dấu hiệu nào là đang mang thai cả.

(Betty Blue là tên một bộ phim của Pháp ra mắt năm 1986, có tựa gốc là 37°2 le matin")

Đám sương mù trong đầu tôi hiếm khi nào tan, còn khả năng tập trung thì cứ như nắng chiếu trên ngôi làng trong thung lũng, chợt đến rồi lại đi ngay.

Ngay cả việc hít thở cũng như một hình thức khổ sai vậy.

Tôi cảm giác không khí giống như một loại chất lỏng có độ dính cao.

Trong tình trạng đó, đương nhiên là việc học thi của tôi chẳng có mấy tiến triển, so với cùng thời gian này năm ngoái thì tôi vẫn còn cách xa mức điểm chuẩn.

Từ bỏ là một việc rất dễ dàng, nhưng mỗi lần đánh mất một thứ gì đó, tôi lại lao vào lượm lặt những mảnh vụn bị thiếu, với một sự kiên nhẫn đến

mức ngoan cố.

Một tháng Yuko gọi điện cho tôi khoảng hai hay ba lần.

Bình thường nàng vốn dĩ đã là người kiệm lời, khi gọi điện lại còn trầm hơn nữa.

Không còn lạ gì việc chúng tôi không biết phải nói gì tiếp theo, cả hai cùng giữ chặt ống nghe điện thoại và cứ thế im lặng từ một đến hai phút.

Cho dù vậy, tôi tin rằng ngay cả trong im lặng chúng tôi vẫn có thể tìm ra được một ý nghĩa nào đấy.

Chí ít thì vào lúc đó, hai chúng tôi đã cùng ở trong một thế giới không có âm thanh.

Yuko không định nói tại sao nàng lại khóc vào cái đêm ngồi ở sân ga.

Nước mắt chỉ đơn giản là nước mắt, nó không hề có nghĩa, nó chỉ để lại trong tôi những phỏng đoán vô căn cứ.

Một vài nghi vấn được cất lên giá chờ câu trả lời, một vài câu nói được lén cất vào ngăn kéo để bỏ đi.

Cứ như thế, tôi đi qua mùa thu của năm mười chín tuổi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#41

41

Vào một ngày cuối thu, tôi lên Tokyo sau một khoảng thời gian dài.

Cũng giống như lần trước, mục đích của tôi là để dự kỳ thi thử quốc gia.

Ngày hôm đó, tôi không còn trăn trở bởi căn bệnh mất cảm giác thực nghiệm trọng như trước nữa.

Cái cảm giác là lạ bắt rễ bên trong tôi đã chuyển biến từ diện mạo căn bản thuở ban đầu thành một cái gì đấy khác mang tính bản chất hơn và ăn sâu hơn.

Một sự chuyển biến từ bệnh lý sang bản chất.

Tôi tự đặt ra một khoảng cách nhất định với chính mình, bằng nụ cười coi thường.

Tôi nhìn chính mình bằng con mắt như thể đang nhìn vai phụ trong một bộ phim mà vai chính là một kẻ xa lạ nào đấy.

Ngày tháng trôi qua mờ nhạt, nhưng nhờ thế mà cảm giác ràng buộc đầy nặng nề và khó chịu cũng vơi bớt đi phần nào.

Tôi ngồi trong phòng học tối và suy nghĩ.

Về ánh mắt, hơi thở, hơi ấm của Yuko.

Tôi muốn được chạm vào tóc nàng, kéo nàng về phía mình.

Và giờ đây, tôi đang ở cùng một thành phố với nàng.

Người bảo vệ đi loanh quanh để kiểm tra, yêu cầu tôi ra khỏi nơi này.

Lúc này tôi mới nhận ra không còn bóng dáng một thí sinh nào quanh đây nữa.

Tôi nói với người bảo vệ là mình sẽ đi ngay.

Người bảo vệ không nói gì, chỉ gật đầu rồi đi mất.

Tôi rời khỏi ghế ngồi, chậm rãi bước về phía cửa ra.

Tôi thấy căm ghét cái nơi mà nàng đang ở.

Và, việc nàng ở đó khiến tôi cảm thấy vô cùng bất an. Thế nhưng, cho dù thế nào thì tôi cũng phải đi tới đó. Để tìm kiếm một Yuko mà tôi biết.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#42

42

Ngồi ở quầy lễ tân vẫn là cô gái lần trước.

"Chào bạn," tôi lên tiếng.

"Chào bạn," sau khi đáp lời, dường như đã lấy lại được ký ức gì đó, cô gái nheo mắt lại và nhìn tôi chăm chú. "Có phải cậu là... Inoue?"

"Đúng vậy, còn cậu là Fujisawa đúng không?"

"Đúng rồi."

Cô gái nở một nụ cười khỏe khoắn, đoạn gật đầu.

Nụ cười đó không hề có sự đề phòng để có thể gọi là nụ cười công sở.

"Hôm nay, Igarashi có..."

Nghe tôi hỏi, sắc mặt của cô gái hơi chùng xuống.

"Hôm nay Yuko nghỉ làm."

"Thế à," tôi lẩm bẩm trong miệng và nghĩ xem nên nói gì tiếp theo.

"Mà này..." Cô gái lên tiếng bằng giọng điệu khá điềm đạm. "Khoảng 15 phút nữa là tới tan ca."

"Ừ."

"Sau đó, tớ sẽ đi tới chỗ Yuko."

Tôi không nói gì mà chỉ gật đầu, ám chỉ rằng cậu cứ nói tiếp đi.

"Bây giờ cậu ấy đang ở Sendagaya."

Sendagaya?

Thấy tôi tỏ vẻ nghi hoặc, cô gái tiếp lời, "Đấy là sân vận động quốc gia."

"Sân vận động quốc gia..."

"Đúng vậy, các thành viên trong nhóm đến đó để cổ vũ cho Takasawa."

Vào khoảnh khắc đó, những suy nghĩ trong tôi trở nên hỗn độn, nhưng đó chỉ là những cảm giác không rõ ràng và mờ nhạt.

"Cậu đi cùng tớ không?"

"Đi đến sân vận động à?"

"Ừ, thì chẳng phải cậu đang muốn gặp Yuko hay sao?"

"Đúng vậy," tôi trả lời.

"Thế nên giờ mà cậu cứ thế đi về thì tiếc quá. Ngồi tàu điện thì nhanh thôi, cậu đi cùng nhé."

Có lẽ lúc đó tôi nên từ chối lời mời.

Lý do tôi nên đi chỉ có một, còn lý do mà tôi nên từ chối thì có vô vàn.

Nhưng rốt cuộc tôi đã quyết định đi tới sân vận động vì lý do duy nhất
ấy.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#43

43

"Tớ là Kumi," cô gái nói.

Fujisawa Kumi.

"Còn tên tớ là Satoru."

"Tớ biết. Tớ đã được nghe Yuko kể rất nhiều về cậu."

Như vậy là đã có hai người tôi không quen biết nhưng lại biết rõ về tôi.

Sau khi xuống ở ga Sendagaya, chúng tôi bước đi trên đoạn đường dẫn tới sân vận động quốc gia.

Hàng cây hai bên đường đã ngả vàng.

"Yuko là đứa ít nói nhỉ," Fujisawa Kumi nói.

"Có lẽ vậy," tôi trả lời.

"Thế nên tớ đã phải rất vất vả mới hỏi được thông tin về cậu đấy."

Tôi đã định hỏi xem tại sao cô ấy phải làm vậy, cô muốn biết điều gì ở tôi đây? Nhưng tôi chỉ im lặng.

"Cậu thấy tớ như thế nào ?" Đột nhiên cô gái hỏi.

"Như thế nào à," tôi suy nghĩ một lát rồi trả lời. "Xem nào, ví dụ như cặp kính rất hợp với cậu chẳng hạn..."

"Cảm ơn cậu, nhưng ý tớ không phải thế," cô lắc đầu. "Cậu có thể nhìn sâu bên trong được không?"

"Bên trong ư?"

"Cậu có thấy tớ và Yuko giống nhau không?"

"À," tôi lăm bằm trong miệng.

Đúng là Yuko cũng từng có lần nói như vậy.

Tớ có cảm giác tớ và bạn ấy khá giống nhau. Chẳng hạn như cách mà bọn tôi đặt khoảng cách với thế giới xung quanh...

"Đúng là nếu nhìn qua vẻ bề ngoài thì ấn tượng về hai đứa khác nhau thật. So với cô ấy, có vẻ mọi người thấy tớ khỏe khoắn hơn..."

"Quả đúng là như vậy."

"Thực tế thì đúng là tớ khỏe thật. Tớ lúc nào cũng ăn ngon ngủ kỹ. Tớ mà ngủ thì say sưa như một con sóc ngủ đông ấy."

"Thế à."

"Nhưng ý tớ không phải là những điều như vậy. Tớ có cảm giác rằng, ở một nơi sâu thẳm bên trong, hai đứa chúng tớ có gì đó khá giống nhau."

"Thế sao?"

"Ừ, nói thế nào nhỉ, giống như là dự cảm ấy."

Chúng tôi dừng lại chờ đèn đỏ.

Mái tóc màu hổ phách của Fujisawa Kumi lấp lánh dưới những tia nắng trong trẻo của mùa thu.

"Lúc nào cũng rầu rĩ bởi cảm giác như bị mất đi thứ gì đó. Giả như đó là người mà mình vô cùng yêu quý thì cảm giác ấy thật sự giống như dự cảm về cái chết."

Khi đèn tín hiệu chuyển sang xanh, chúng tôi bước chậm rãi qua ngã tư.

(Tác giả sử dụng từ "scramble crossing", ám chỉ đến ngã tư nổi tiếng ở Shibuya, sử dụng hệ thống "scramble crossing", tất cả đèn xanh dành cho người đi bộ đều bật cùng một lúc)

"Có thể," tôi nói, "đó là một phần chức năng của cái được gọi là tình yêu chẳng?"

Cô gái tỏ vẻ bất ngờ, dừng chân lại và ngược lên nhìn tôi. "Tình yêu ư?"

"À, tớ cũng chẳng rõ. Chỉ là tự nhiên tớ nghĩ như vậy thôi. Nó cũng có thể là một cảm xúc nào đó khác," tôi nói. "Đại khái là, con người ta thường gom những xu hướng đang diễn ra bên trong mình làm một nhóm, và để thuận tiện thì họ gọi đấy là tình yêu..."

"Tớ không hiểu," cô gái lầm bầm. "Thế nhưng, chắc chắn là dự cảm đó quyết định khoảng cách giữa tớ và thế giới bao quanh tớ."

"Và, đó là một cái gì mà cả hai cậu cùng có ư?"

Fujisawa Kumi không nói gì, chỉ gật đầu.

"Chính vì thế mà," cô nheo nheo đôi mắt phía sau cặp kính, nhìn tôi với vẻ mặt rạng rỡ, "tớ mới muốn biết về cậu đấy, Inoue."

Nói đoạn cô lại tiếp tục bước đi.

Nhìn từ phía sau, tấm lưng của cô khiến tôi liên tưởng đến tấm kính được cắt theo kiểu dáng phù hợp và hữu dụng.

Một vẻ đẹp tinh tế vì bản thân nó đã phát huy được hết công năng của mình, và được trang trí một cách đúng mực.

Khi tôi đi ngang bên cạnh, cô gái tiếp lời.

"Yuko đã từng nói với tớ rằng, có những lúc cô ấy cảm thấy cậu giống như là một phần của cô ấy ở thì tương lai được kéo dài không giới hạn. Khi chạm vào cậu, cô ấy có cảm giác giống như là tay phải chạm vào tay trái vậy..."

Tôi biết điều đó.

Rằng có những lúc nàng đã đánh mất ranh giới giữa tâm hồn của tôi và nàng, giống như đôi khi tôi lầm tưởng lời nói của nàng cũng chính là ý thức của tôi.

"Điều đó có nghĩa là khoảng cách giữa hai người thực sự rất gần phải không?" Kumi nói. "Rốt cuộc thì Inoue là một người như thế nào mà lại có thể tiến sâu vào thế giới của Yuko đến thế?"

"Người như thế nào ư?"

"Ừ."

Từ trước đến nay, tôi chưa từng một lần suy nghĩ sâu sắc về bản thân mình.

Tôi vẫn thường nhìn chính mình bằng con mắt như thể đang nhìn một ai khác xa lạ, thế nhưng anh ta chỉ là một gã vô danh chẳng có cả hình hài lẫn màu sắc.

"Còn tớ thì chẳng có một ai giống như Inoue cả," Fujisawa Kumi nói tiếp. "Cũng vì tớ học cấp hai, cấp ba ở trường nữ sinh, nhưng tớ có cái tật là luôn đặt khoảng cách ngay cả với những người bạn cùng giới."

"Thế à."

Cuộc hội thoại giữa hai chúng tôi dừng lại tại đó.

Chúng tôi đã đến lối vào sân vận động.

Một sinh viên có vẻ là bảo vệ đang thu vé từ những người vào cửa.

"Có vẻ chúng ta cần phải có vé."

"Không sao đâu, anh Takasawa có đưa cho tớ mấy tấm."

Chúng tôi đưa vé cho người bảo vệ và đi vào trong sân vận động.

Khán đài lớn hơn tôi tưởng, mặc dù là đại hội thể thao của sinh viên nhưng một số lượng tương đối ghế ngồi đã kín khán giả đến xem.

"Thật đáng kinh ngạc," tôi bất giác thốt lên khe khẽ.

"Đúng thật."

Fujisawa Kumi đang đứng bên cạnh tôi, đôi má hơi ửng hồng vì phấn khích.

"Yuko nói là bọn họ sẽ đứng ở gần khu vực cán đích homestretch."

(Trên một đường chạy hình oval thì homestretch là phần đường chạy thẳng bên phía có vạch về đích)

Tôi thử đưa mắt nhìn nhưng ở gần khu vực về đích lại càng đông khán giả, tôi không thể nào tìm thấy bóng dáng nàng.

"Thử đi ra đó xem sao."

Tôi giục Kumi và di chuyển tới lối đi giữa các hàng ghế, nằm giữa khán đài.

Trong số những người đi ngang qua tôi, có cả những người trông đã biết là vận động viên.

Chính họ mới là trung tâm của sự kiện hoành tráng này, trung tâm của sự phấn khích.

Tôi có chút ghen tị với họ, nhưng có thể đấy cũng chính là khát khao đã mất của tôi về tương lai của chính mình.

Không phải tôi muốn trở nên giống như họ, nhưng tôi có cảm giác về sự không trọn vẹn, không thể nói gì hơn về việc bản thân mình sẽ chẳng bao giờ có thể trở nên giống như họ.

Khi đến gần khu vực về đích, chúng tôi tìm kiếm bóng dáng của Yuko trong đám đông khán giả.

"A, bọn họ kia rồi."

Tôi nhìn theo hướng tay Fujisawa Kumi chỉ và quả đúng là có thấy những khuôn mặt quen.

Thế nhưng, không có Yuko ở đó.

Khi nhận ra sự hiện diện của tôi, tất cả bọn họ cùng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi nhanh chóng chuyển thành nụ cười hoan nghênh.

"Lại đây đi."

Một anh chàng trông có vẻ lớn tuổi nhất trong đám vẫy tay gọi chúng tôi.

"Vẫn còn chỗ trống đấy."

"Yuko đâu rồi ạ?" Fujisawa Kumi hỏi.

"Yuko ấy à, chắc là cô ấy đang ở phía backstretch. Vòng bán kết chạy 1500 mét chuẩn bị bắt đầu rồi nên cô ấy bảo sẽ ra gần khu vực xuất phát."

(Là phần xa khán đài nhất và đối diện với homestretch)

"Đến lượt thi đấu của Takasawa rồi ạ?"

"Ừ, cậu ta chạy lượt đầu tiên trong vòng bán kết. Kumi, em đến đúng lúc thật đấy, chuẩn bị bắt đầu tới nơi rồi."

Kumi nhìn tôi với vẻ mặt như muốn hỏi: "Cậu định thế nào?"

"Chà..."

Tôi hất tóc mái lên, nhìn ra phía backstretch.

"Tớ sẽ thử ra đó xem sao. Có thể sẽ tìm thấy cô ấy."

Kumi khẽ gật đầu.

"Còn tớ sẽ đứng ở đây cổ vũ."

"Ừ, vậy tớ đi nhé. Hẹn gặp lại cậu sau."

Tôi cũng nói với anh chàng mời mình ngồi như vậy rồi rời đi.

Khi đi đến khúc cua đầu tiên, tôi ngoái lại và bắt gặp ánh mắt của Fujisawa Kumi khi đó vẫn đang đứng ở lối đi giữa các hàng ghế.

Cô gửi đến tôi một nụ cười, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy nó thật buồn.

Tôi dễ dàng tìm thấy Yuko.

Một phần vì phía backstretch cũng chỉ có lựa thưa vài người, nhưng hơn hết là vì tôi vốn rất cừ trong việc tìm nàng, hơn bất kỳ ai khác.

Nàng đang nhào người ra khỏi khán đài và nói chuyện với ai đó dưới đường chạy.

Vạt váy màu trắng xám bay phấp phới trong gió.

Những cái bóng xanh nhảy múa trên đôi chân trắng nõn của nàng.

Mặc dù đã có dự cảm từ trước, thế nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, trong khoảnh khắc tôi cảm thấy như bị nghẹt thở.

Người mà nàng đang nói chuyện cùng, đương nhiên là Takasawa.

Trông gã có vẻ thư giãn.

Khuôn mặt gã thoáng chút mệt nhọc, thế nhưng, cho dù nhìn từ đằng xa cũng có thể thấy rằng Takasawa thậm chí không căng thẳng bằng con chó chuẩn bị băng qua đường quốc lộ.

Trái ngược với gã, Yuko lại trông có vẻ rất căng thẳng.

Ánh mắt nghiêm túc đó phản ánh nguyên vẹn những gì đang diễn ra bên trong nàng.

Tôi dừng chân, từ từ ngoái đầu lại để tìm kiếm bóng dáng của Fujisawa Kumi.

Bởi tôi có cảm giác cô gái đó vẫn đang chăm chú dõi theo tôi với cái vẻ mặt buồn rầu ấy.

Thế nhưng, xung quanh khu vực về đích trông giống như một bức tranh khảm khổng lồ, tôi không thể phân biệt từng người một.

Khi tôi đưa mắt trở lại thì đã thấy Takasawa đứng trong đám vận động viên đang xếp hàng trên vạch xuất phát.

Yuko đứng ở bên rìa khán đài nhìn gã chăm chú.

Khi có hiệu lệnh xuất phát, các vận động viên cúi thấp người xuống.

Sau một khoảnh khắc yên lặng, tiếng nổ điện tử giả làm tiếng súng vang lên, các vận động viên đồng loạt xuất phát.

Họ nhanh chóng trở thành một đoàn chạy nối đuôi nhau theo chiều dọc, tiến vào khúc cua thứ nhất.

Nhìn từ chỗ này, trông họ chẳng khác nào một con vật chân đốt khổng lồ vậy.

Tôi nhìn Yuko.

Nàng đang lấy tay níu những lọn tóc bị gió thổi bay, chăm chú theo dõi các vận động viên đang chạy trên đường đua.

Tôi chần chừ không biết có nên cất tiếng gọi nàng bay không.

Sự nghiêm túc đó bao trùm lấy toàn bộ cơ thể nàng, giống như chiếc áo cà sa không thể chạm tới của một nhà sư.

Đám vận động viên trở lại sau vòng chạy đầu tiên.

Takasawa thuộc tốp giữa.

Người dẫn đầu chạy hết 59"35.

Một tốc độ khá nhanh.

Con số này, nếu so với kỷ lục thế giới của Sebastian Newbold Coe cho một vòng đua thì vẫn còn kém, nhưng lại nhanh hơn 5 giây so với kỷ lục khá nhất của tôi cho một vòng đua.

(Người duy nhất ở nước Anh đạt huy chương vàng chạy cự ly 1500m trong hai kỳ Olympic liên tiếp vào các năm 1980 và 1984)

Đến vòng thứ hai, họ vẫn duy trì được tốc độ như vậy.

Thật lòng mà nói thì tôi đã bị họ mê hoặc, thậm chí bị cuốn vào diễn biến của cuộc đua.

Xuất phát từ sự "thiên vị" cá nhân nên tôi đặc biệt chú ý đến Takasawa, chính xác là tôi đã phản ánh chính bản thân mình vào gã.

Đến vòng chạy thứ ba, đoàn chạy bắt đầu trở nên rời rạc.

Takasawa cũng suýt soát theo kịp tốp dẫn đầu, nhưng trông gã có vẻ rất khó nhọc.

Tiếng chuông báo hiệu vòng chạy cuối cùng.

Cả đoàn đua đột ngột tăng tốc độ.

Tôi không biết đến vị trí về đích thứ mấy thì sẽ được đi tiếp vào vòng chung kết, thế nhưng chắc chắn là Takasawa đang ở tốp sát nút.

Dáng chạy thẳng lưng và chuẩn chỉnh của gã bắt đầu rệu rạo.

Bước chạy của gã trở nên nặng nề như đã thấm mệt.

Khi chỉ còn 200 mét nữa là tới đích, Takasawa bắt đầu rơi lại xa khỏi tốp dẫn đầu.

Vào khoảnh khắc đó, tôi đã dự cảm về sự thất bại của gã, rõ ràng như đang nhìn vào một sự thật từng xảy ra trong quá khứ.

Tôi ngược nhìn lên bầu trời được cắt thành hình bầu dục.

Bầu trời nhuộm một màu vẩn đục như thể tấm kính lâu ngày không được lau chùi.

Tôi khẽ thở dài.

Đó cũng chính là lúc giọng nói của Yuko vang lên trong lồng ngực tôi.

Anh Takasawa

Anh Takasawa

Anh Takasawa...

Yuko không nhìn vào đường đua.

Nàng nhắm nghiền mắt lại, đặt hai tay lên trước ngực, nàng đang thành tâm cầu nguyện cho Takasawa.

Hoặc có thể từ "cầu nguyện" không được phù hợp cho lắm.

Bởi, người mà nàng đang gọi tên không phải một đấng toàn năng huyền bí nào đó, mà chính là Takasawa, kẻ đang cố sức vẫy vùng trên đường đua.

Tôi nhìn nàng chăm chú, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa, tôi quay lưng về phía nàng và rời đi.

Sau khi ra ngoài, tôi lững thững bước đi trên con đường dọc theo sân vận động.

Tôi có cảm giác như một điều gì đó mang tính quyết định vừa xảy ra, đồng thời cũng cảm thấy dường như chẳng có gì thay đổi hết.

Thái độ nghiêm túc của Yuko đã mang đến cho tôi một dự cảm, nhưng tôi hoàn toàn không biết dự cảm đó sẽ dẫn tới đâu.

Tôi vẫn tiếp tục bước đi trên con đường mờ tối.

Thế rồi, tôi nhận ra bóng dáng một người con trai nép mình ở góc đường.

Anh ta hoàn toàn khác với những người đang đi qua đi lại, hay những người cũng đang ngồi ở vệ đường này.

Tôi thấy Takasawa đang chìm sâu trong thế giới của gã.

Nhưng khi tôi tiến lại gần, gã chậm rãi ngẩng đầu lên.

Từ bên dưới chiếc khăn bông đang đội kín trên đầu, gã ngược nhìn tôi với vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

"Tại sao cậu lại ở đây?"

Tôi không biết nên trả lời như thế nào nên chỉ im lặng.

Sau khi nhìn tôi một lát, Takasawa khẽ gật đầu.

"À phải rồi, chắc là cậu tới gặp Igarashi phải không?"

"Đúng vậy," tôi trả lời.

"Thế cậu đã gặp được cô ấy chưa?"

"Chưa, tôi chưa gặp được."

Đó không phải một lời nói dối, nhưng mặt khác nó cũng chẳng phải sự thật. Tôi cảm thấy hơi bứt rứt.

"Cho tới khi này thì cô ấy vẫn ở chỗ xuất phát 1500 mét..."

Takasawa nhìn về phía xa con đường, với nét mặt chẳng hề có ý nghĩa gì đặc biệt.

"Bây giờ thì có lẽ cô ấy đã trở về chỗ ngồi ở gần khu vực về đích rồi."

"Vậ à."

Vẫn nhìn xa xăm về phía bên kia bóng tối, Takasawa gật đầu uể oải.

"Tiếc quá nhỉ," tôi nói.

"Trong cuộc đua vừa này, nếu anh kiên trì thêm một chút thì..."

"Có lẽ vậy."

Gã nói với giọng điệu nhẹ bẫng như thể đang kể về một câu chuyện đã xảy ra cách đây mười năm rồi.

Song trái ngược hoàn toàn với lời nói, một cái gì đó ở bên trong gã, như là sự tiếc nuối, thoáng hiện lên khuôn mặt.

"Đúng là rất đáng tiếc."

Gã vốn dĩ là kẻ luôn giữ được cử chỉ, nét mặt thanh tao cho dù ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nhưng lúc này đây, vẻ mặt ủ rũ của gã có phần lại hết sức con người, và vì thế mà nó trở nên rất chân thật.

"Thế nhưng, dù nói là tiếc nuối hay có cảm thấy tiếc nuối thật đi chẳng nữa thì cũng chẳng có giá trị gì cả. phải cứ lượm đủ một trăm tấm vé có ghi

chữ tiếc nuối là sẽ vào được vòng chung kết đâu..."

"Đúng là như vậy."

"Chỉ đơn thuần là tôi đã thua cuộc. Mặc dù cũng thấy phí đấy, nhưng lúc này việc tiếc nuối rằng sao mình không cố thêm chút nữa thực không cần thiết chút nào..."

Gã nói, đoạn khẽ mím cười.

Nụ cười của gã rất mực bình yên, nhưng không hiểu sao nó khiến tôi cảm thấy hơi bồn chồn.

"Lý do khiến tôi yêu thích môn điền kinh là bởi nó không có gì là mập mờ khó hiểu cả," Takasawa nói tiếp. "Thành tích của môn điền kinh không phải do người khác chấm điểm mà có. Cũng không có chuyện ỷ lại vào người khác theo kiểu chơi nhóm. Phải tự mình chịu trách nhiệm, kết quả cũng được đánh giá một cách chính xác bằng những con số. Đơn giản mà lại hết sức công bằng. Thế nên khi thua cuộc thì người ta vẫn có thể chấp nhận một cách vô điều kiện. Không phải thế sao?"

Lời Takasawa nói rất chân thật.

Hoặc là tôi cảm thấy nó chân thật.

Dù thế nào thì, lời nói của gã có một sức mạnh khiến cho đối phương bị thuyết phục.

Tôi chỉ còn biết gật đầu đồng ý.

"Ừ thì, nếu nói rằng tôi không tiếc nuối thì chỉ là nói dối..." Takasawa nói đoạn khẽ nhún vai.

Tôi chỉ im lặng nhìn gã.

Tôi có cảm giác có điều gì đó mình nên nói với gã, thế nhưng tôi đã không nghĩ ra đó là điều gì.

"Phải rồi..." Sau một lát im lặng, gã nói tiếp.

"Có một điều tôi cảm thấy tiếc, đó là việc tôi không giữ được lời hứa đối với người bà đã mất..."

Tôi cảm thấy đó là lời thì thào từ bên trong mà gã buột miệng nói ra, thì đúng hơn là lời nói dành cho tôi.

"Bà anh đã mất rồi ư?"

"Ừ, mới hai hôm trước."

Tôi có đôi chút ngạc nhiên, đoạn nói với gã: "Nói vậy thì, bà anh vừa mới mất thôi sao?"

Tôi nhớ lại vẻ mặt đầy mệt mỏi của gã ngay trước cuộc đua.

"Có chuyện như vậy mà anh vẫn tham gia cuộc đua ư..."

Takasawa lắc đầu với vẻ phiến hà, gã ngắt lời tôi.

"Không phải như vậy. chuyện đó không bao giờ là lý do cho việc tôi đã không thể thi đấu hết sức mình."

Gã tiếp lời với giọng điệu như thể đang tự nhạo báng.

"Tôi đã thi đấu với động lực cao nhất, tôi đã chạy một cách nghiêm túc như chưa từng bao giờ được chạy, để có thể thực hiện lời hứa với bà..."

"Cuộc đua đó, đối với tôi tại thời điểm đó mà nói, thì đã là sự thể hiện tốt nhất rồi."

Gã nói như vậy rồi cười, nhưng điệu cười của gã không hề giống bất kỳ ai.

Một điệu cười đậm chất Takasawa.

Một điệu cười theo kiểu danh từ riêng.

"Tôi đã hứa với bà là nhất định trong trận đấu này sẽ mang được bằng khen về cho bà," gã nói. "Nhưng rồi tôi đã không thực hiện được lời hứa. Có lẽ linh hồn bà vẫn chưa thể siêu thoát được mà vẫn còn quanh quẩn đâu đây, chắc chắn bà đang cau mày lườm tôi như mọi khi. Hồi còn nhỏ, mỗi khi tôi nói một điều gì nghe to tát, bà luôn có thói quen ngăn cản tôi."

"Có vẻ hai bà cháu rất thân thiết với nhau nhỉ."

"Đúng vậy."

Takasawa suy nghĩ một lát rồi nói.

"Bà chính là người đã nuôi tôi khôn lớn. Vì cả bố và mẹ tôi đều đi làm. Bà là bà nội, nhưng cũng sống cùng với gia đình tôi, một mình bà chăm lo cho tôi suốt đấy."

Tiếng loa thông báo tập hợp các vận động viên vang lên trên con đường tối, gã nín lặng giây lát.

Tôi yên lặng chờ đợi câu nói tiếp theo.

Không hiểu tại sao tôi có cảm giác mình cần phải nghe hết câu chuyện của gã.

"Thế nào nhỉ..." Takasawa bắt đầu nói tiếp, bằng một giọng chậm rãi.

"Bà là một người nghiêm khắc, nhưng cũng rất sâu sắc. Khi vẫn còn cử động được, bà luôn đến xem mọi trận đấu của tôi..."

"Bà anh ngã bệnh lâu chưa?"

"Cũng lâu rồi..., bà bị ung thư. Mà bệnh ung thư của người già thì tiến triển chậm lắm. Người già ấy mà, việc gì cũng không vội được."

Khi Takasawa khẽ xoay mình, một tia sáng chạy dọc khuôn mặt gã.

Vào khoảnh khắc đó, dường như tôi đã nhìn thấy đôi mắt đang chớp liên tục của gã hơi ươn ướt.

Thế nhưng, đó có lẽ chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Trong suy nghĩ của tôi, sự tồn tại của gã chẳng hề liên quan gì đến nước mắt.

"À, phải rồi. Mọi người trong nhóm không biết chuyện này, tôi không muốn hạ phải lo lắng không đâu, nên là..."

"Vâng, tôi hiểu rồi."

Gã gật đầu, rồi lại từ từ chìm vào trầm tư.

Trong một khoảng thời gian, tôi chỉ đứng đó mà không nói gì.

Tôi nhìn Takasawa đã trở thành một phần của bóng đêm, như thể gã đã ngồi suốt ở đó từ nhiều năm trước vậy.

"Cô ấy..." Tôi nói.

Takasawa ngẩng đầu lên.

"Anh đã nhận được lời cổ vũ của Igarashi chứ?"

Gã gật đầu.

"Rất rõ ràng... không phải bằng tai, mà bằng trái tim."

"Trái tim?"

"Nhìn thấy dáng hình của cô ấy khiến trái tim tôi xao động mạnh mẽ, tôi đã rất vui," Takasawa nói.

"Vậ à," tôi lầm bầm trong miệng."

Tôi cũng hứa cả với cô ấy nữa, rằng tôi sẽ chiến thắng cho cô ấy xem. Nhưng rốt cuộc thì tôi không thực hiện được..."

Có những lời hứa mà ngay cả khi nó không được thực hiện đi chăng nữa, thì bản thân việc lời hứa được trao cho đối phương cũng đã mang ý nghĩa rồi.

Giống như việc con người ta không ngừng cầu nguyện dầu biết rằng sẽ chẳng thể đạt được.

Chắc chắn là như vậy.

"Thật ra," Takasawa nói.

"Tôi đã đề nghị cô ấy hứa một việc với điều kiện là tôi giành chiến thắng."

Tôi bất giác nhìn gã.

"Rằng nếu tôi thắng thì cô ấy sẽ cắt tóc."

Lời nói của gã nghe thật đáng ghét.

Tôi cảm thấy như vừa được nghe phán quyết về một căn bệnh hết sức hiểm nghèo.

"Tôi nghĩ không mấy ai nhận ra rằng cô ấy có một khuôn mặt rất đẹp. Thế nên, nếu cô ấy chịu cắt những sợi tóc đang ôm sát lấy khuôn mặt, thì

chắc chắn trông sẽ cá tính hơn bây giờ rất nhiều," gã nói. "Cô ấy nên cho những người xung quanh biết về vẻ đẹp của mình nhiều hơn."

Trong chốc lát, tôi không nói gì mà chỉ nhìn chăm chú vào Takasawa.

Rồi đột nhiên, tôi hỏi gã: "Cô ấy có chấp nhận lời hứa đó không?"

Takasawa nở một nụ cười không giống bất kỳ ai, gã trả lời tôi.

"Có, cô ấy đã chịu hứa với tôi."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#44

44

Một đêm tối tăm.

Không một thứ gì có thể cho tôi dự cảm về rạng đông, màn đêm đặc quánh phủ rợp trên đầu tôi.

Tôi không nhìn thấy mặt trăng, họa chàng chỉ thấy những đám mây đen đang trôi theo gió.

Tôi bước đi trên con đường dẫn vào khu rừng.

Không khí tĩnh mịch và lạnh lẽo bao trùm khắp xung quanh, tôi rơi vào một cảm giác kỳ lạ như thể mình đã đi lạc tới nơi tận cùng thế giới.

Tôi cảm thấy hơi hồi hận vì đã đi tới đây vào một đêm như thế này.

Thế nhưng, tôi cũng chẳng muốn ở trong nhà.

Nếu biết rằng hôm nay tôi đã lên Tokyo, thế nào Yuko cũng sẽ gọi điện.

Nhưng tôi không sao nghĩ ra được mình nên nói điều gì với nàng.

Giả dụ như, về việc càng ngày càng có nhiều điều mà tôi không biết về nàng.

Và rằng, tôi cũng chẳng muốn biết dù chỉ là một chút.

Tôi chỉ muốn biết về một Yuko mà tôi vẫn biết.

Có lẽ nàng sẽ gọi cho tôi để kể về một điều gì đó mà tôi chưa biết.

Để rồi, mỗi lần biết đến điều gì đó ấy, tôi lại cảm thấy khoảng cách với Yuko trở nên lớn hơn.

Cảm giác đó được truyền từ tôi đến nàng, và rồi nàng cũng dần nhận ra khoảng cách với tôi đã trở nên xa hơn.

Mỗi lần chúng tôi chuyện trò với nhau, khoảng cách ấy lại càng xa hơn nữa.

Có lẽ là như vậy đấy.

Chắc hẳn, thế giới bé nhỏ bao bọc lấy tôi đã bắt đầu thay đổi rồi.

Ai đó đã đi nước cờ đầu tiên.

Là tôi, là Yuko, hay là Takasawa.

Hoặc có thể đó chính là John.

Tôi dạo bước trong đêm tối và nhớ lại cảnh tượng lúc ban ngày.

Ánh mắt nghiêm túc của Yuko.

Nụ cười hiền hòa của Takasawa.

Một nụ cười không giống ai, một nụ cười mà chỉ riêng mình gã mới có được.

Takasawa đã thua trong trận đấu.

Thế nhưng, hẳn là gã đã có được một thứ gì đấy.

Nhờ việc chạy bộ.

Có lẽ vậy.

Thế giới bắt đầu xoay chuyển.

Điều đó hẳn là sự thật.

Thế nhưng, có thật là tôi của ngày mai sẽ ở một nơi xa hơn tôi của ngày hôm nay hay không?

Giả như, nếu tôi gõ vào từng cánh cửa một, thì liệu có bao giờ ở bên cạnh cánh cửa số 127 sẽ là cánh cửa đầu tiên, cánh cửa số 1 hay không?

Cũng giống như việc mùa thu đi qua để mùa đông tới, phải chăng ngày mai cũng sẽ giống với một ngày nào đó từ rất xưa rồi.

Chúng tôi đang tua lại thời gian theo một cách phức tạp và tinh vi.

Takasawa đã có được một thứ gì đó nhờ việc chạy.

Chạy bộ.

Sự giới hạn của sức lực.

Có lẽ đó chính là chìa khóa của mọi chuyện.

Có lẽ vậy.

Tôi chậm rãi đặt bước chân đầu tiên.

Một cách cẩn trọng như thể đang giẫm lên những dấu chân có sẵn.

Một làn gió lạnh lướt nhẹ qua má, khiến tôi chìm trong hoài niệm.

Về một thứ gì đó có sức mạnh to lớn nhưng cũng thật mềm mại, thật tươi mới.

Về một thứ gì đó đầy thương nhớ giống như mùi của miếng bánh con sò.

Cánh cửa dẫn về ngày hôm qua bắt đầu hé mở.

Tôi tăng dần tốc độ lên từng chút một.

Cơ thể tôi trở nên nhẹ bẫng đến kỳ lạ.

Và nhanh hơn nữa.

Cánh cửa số 127...

Và rồi, những gì ở phía trước.

Khuôn mặt của Yuko lướt qua tâm trí tôi.

Inoue...

Nàng đang gọi tên tôi.

Inoue...

Tôi lại tiến xa hơn về phía trước...

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#45

45

Tôi đã mơ một giấc mơ đúng nghĩa.

Tôi bỗng bênh trôi trong sự dịu dàng và quyến luyến vốn có của một giấc mơ.

Một giấc mơ giống kiểu một giấc mơ.

Trong thế giới đó chỉ có tôi và Yuko.

Tôi nằm dài, hai mắt nhắm nghiền.

Nàng ngồi bên cạnh, ngân nga khúc hát của một xứ sở nào đó mà tôi chưa từng nghe nói đến.

Tôi nói với nàng: "Không hiểu sao, tớ cảm thấy rất mệt mỏi..."

Yuko mỉm cười buồn bã, nhìn tôi chăm chú.

Cho dù đang nhắm mắt tôi vẫn cảm nhận được điều đó.

Trong giấc mơ, ngay cả những điều vô lý cũng trở nên rất đổi ngọt ngào.

"Tớ từ bỏ được không nhỉ..."

"Từ bỏ cái gì kia?"

"Tất cả mọi thứ... Tôi thực sự rất mệt mỏi rồi..."

"VẬY Ờ..."

Nàng luồn những ngón tay mảnh dẻ và lạnh giá vào tóc tôi.

"Tôi đã sai ở đâu?"

"Cậu không làm gì sai cả. Thế giới này vốn dĩ đã như vậy rồi."

Thời gian không thể quay ngược trở lại. Và con người ta cũng chẳng thể nào quay về nơi xuất phát được đâu.

"VẬY SAO?"

"Ờ."

Tôi nắm lấy tay Yuko.

"Tôi thấy buồn ngủ quá..."

"Phải rồi, cậu đang rất mệt. Cậu cứ thong thả mà ngủ đi."

"Tôi ngủ đây..."

Yuko lại tiếp tục ngâm nga bài hát khi này.

Trầm lắng như một lời thì thầm.

Giọng hát ấy thổi qua trái tim tôi giống như ngọn gió băng qua thảo nguyên.

Tôi chìm vào giấc ngủ, một cách lặng lẽ và thong dong.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#46

46

Khi tôi mở mắt ra thì đã thấy Yuko ngồi bên giường.

"Cứ như là mộng hồ điệp vậy..." Tôi buột miệng nói.

("Mộng hồ điệp" là một điển tích trong văn học Trung Quốc, kể về chuyện Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm, khi tỉnh dậy không còn biết mình là Chu nằm mộng hóa bướm hay mình là bướm mộng thấy hóa Chu nữa. Ý nói một giấc mơ mà không biết đâu là mộng đâu là thực)

"Trong giấc mơ đang tưởng rằng mình đã chìm vào giấc ngủ, thì bỗng nhiên lại quay về với thế giới hiện thực..."

"Vậy à." Yuko khẽ thì thào.

"Cậu đến khi nào thế?"

"Hình như là khoảng 30 phút trước."

Có vẻ như tôi biết nàng tới, nhưng vì quá mệt nên tôi đã thiếp ngủ đi mất.

"Cậu thấy trong người thế nào?" Yuko hỏi.

"Tớ ổn. Vẫn như mọi khi thôi. Nói là nhập viện chứ tớ chỉ vào viện để khám thôi mà, cũng chẳng phải bệnh nhân gì đâu."

Nàng không đáp lời mà chỉ im lặng nhìn tôi.

Nếu như mọi khi thì đó chỉ là sự im lặng vì không biết phải nói gì, thế nhưng vào lúc này nó khiến tôi cảm thấy hơi khó chịu.

Có lẽ vì trong giấc mơ tôi đã gửi tới nàng một lời bộc bạch kỳ lạ.

Trong tôi có sự tưởng tượng ngây ngô kiểu hơi trẻ con, rằng Yuko dù không nói ra nhưng vẫn cảm nhận được những tàn dư còn sót lại của giấc mơ, đang lơ lửng trôi xung quanh tôi.

Lát sau nàng mới tiếp lời.

"Tại sao?"

"Hả?"

"Tại sao cậu lại chạy vô tội vạ như thế?"

Trong giọng điệu của nàng không hề có hơi hướm của sự trách móc.

Chỉ đơn giản là nàng muốn biết lý do.

"Cậu nghe được từ mẹ tớ à?"

"Ừ, mẹ cậu kể là cậu bị ngã khi đang chạy và được đưa vào bệnh viện..."

Đó là lần phát bệnh nghiêm trọng nhất từ trước tới giờ.

Tôi đã bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên chiếc giường này rồi.

"Chiều hôm qua cậu đã tới sân vận động tìm tớ phải không?" Yuko nói. "Vậy tại sao cậu không gọi tớ?"

Tôi ngẩng lên nhìn Yuko.

Nàng từ từ nhắm mắt, rồi lại mở mắt ra.

Một cái chớp mắt giống như tiếng thở dài.

Tôi nhìn thấy đôi mắt nàng ươn ướt.

"Tớ không tìm thấy cậu," tôi nói dối.

Tôi có cảm giác như nghe thấy tiếng lách cách gõ bàn tính của ai đó ở một nơi nào đó.

"Tớ không nghĩ là lại có nhiều người đến vậy."

"Ừ."

Nhìn biểu hiện trên khuôn mặt nàng, tôi không thể đoán biết được nàng có tin lời tôi nói hay không.

Yuko ngẩng mặt lên, mấp máy môi vài lần, như thể đang định nói điều gì đó.

Thế nhưng, mỗi lần như vậy, nàng lại đảo mắt xuống dưới chân mình, như để tìm kiếm những ngôn từ bị lạc mất.

"Sao thế?"

Nghe tôi hỏi, Yuko hỏi lại tôi bằng một giọng trầm như thể đang nói thầm.

"Việc cậu tới sân vận động chiều hôm qua với việc cậu chạy vô tội vạ lúc tối, có liên hệ gì với nhau không?"

Câu trả lời là Yes.

Thứ mà người đàn ông chạy dưới ánh nắng mặt trời đã có được.

Thứ mà một kẻ ngoài cuộc đã đánh mất.

Đó chính là một phần trái tim của cậu.

Liệu tôi có nên nói cho nàng biết về điều đó?

Rằng, kẻ ngoài cuộc kia đã lao vào bóng đêm mà chạy, cốt để lấy lại thứ mình đánh mất.

"Đúng vậy, hai việc đó có liên quan đến nhau," tôi nói.

Yuko ngược lên nhìn tôi.

"Tớ đang dần đánh mất ý nghĩa những giới hạn mà tớ phải gánh chịu. Tớ bắt đầu nghĩ rằng đó mới chính là tớ."

"Ừ."

"Thế nhưng, khi xem các vận động viên chạy trên sân vận động, tớ chợt nhận ra rằng mình đang ních trong một bộ quần áo chật chội tới cỡ nào."

"Cậu đã chạy vì muốn cởi bỏ bộ quần áo đó ư?"

"Về điều đó thì tớ cũng không rõ. Hoặc giả cũng có thể vì tớ đã muốn nghĩ rằng, chỉ là tớ không chạy, chứ không phải tớ không chạy được... Cậu hiểu chứ? Giống như việc trong người cậu có tiền nhưng cậu không dùng đến, với việc cậu hoàn toàn chẳng có lấy một xu dính túi. Hai việc đó mang ý nghĩa khác hẳn nhau."

Yuko gật đầu. Nhưng đó là một cử chỉ mập mờ khó hiểu.

Có lẽ nàng đã nhận ra.

Rằng tôi chỉ đang dùng những lời lẽ khác cho giống với sự thật.

Đó không phải là lời nói dối.

Nhưng cũng không hẳn là sự thật.

Chỉ là một chuỗi những câu nói không thành thật và rất vô nghĩa.

Thế nhưng, tôi có thể nói rằng, những lời nói ấy chẳng hề làm tổn thương đến ai.

Tôi không muốn làm tổn thương Yuko, và chính tôi cũng đã quá đủ mệt mỏi để có thể gánh chịu thêm bất kỳ tổn thương nào.

Yuko dựa đầu vào ngực tôi bằng một cử chỉ gượng gạo.

Thậm chí nó còn cứng nhắc và có vẻ đáng thương nữa.

Tôi chạm lên tóc nàng, ngón tay lần theo hình hài khuôn mặt nhỏ bé của nàng.

"Cậu đừng làm những việc không đâu như thế nữa nhé..." Yuko nói.

"Tớ sẽ không làm những việc không đâu như thế nữa," tôi đáp lại.

"Inoue, cậu cứ như thế này là được rồi. Cho dù cậu không thể chạy bộ được nữa, cho dù cậu đang khoác trên mình một bộ quần áo gò bó đi nữa, thì cậu vẫn là cậu... Cậu hãy chờ đợi để phục hồi một cách từ từ thôi, đừng vội nhé."

"Đúng là phải thế nhỉ."

"Ừ..."

Trong phòng, chiếc đồng hồ treo tường đang gõ từng nhịp thời gian quen thuộc.

Con đường mà chúng tôi đang nắm tay nhau bước đi có lẽ sẽ dẫn tới một ngõ cụt.

Thế nhưng, cho dù vậy thì nó vẫn tràn ngập cảm giác ấm áp và ngọt ngào.

Yuko thì thào: "Cậu đừng tự so sánh mình với ai cả."

Giọng nói lí nhí của nàng khẽ run lên.

"Tớ xin cậu đấy, hãy vì tớ..."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#47

47

Thu qua, đông tới.

Từ xưa tới nay bốn mùa vẫn thay nhau biến đổi như vậy, và cỗ lẽ từ nay cho đến mãi về sau cũng thế.

Thời gian sẽ không quay trở lại.

Chắc chắn là vậy.

Tôi trải qua những ngày tháng chỉ biết rúc mình trong xó phòng, gần như không bước chân ra bên ngoài.

Sự tồn tại của tôi lúc này chẳng khác nào một thứ đồ được trưng bày trong viện bảo tàng.

Vô dụng.

Và vĩnh cửu.

Không chỉ thế, viện bảo tàng này còn không có lấy một khách viếng thăm.

Sáng nào tôi cũng thức dậy cùng một giờ, đọc sách tham khảo trong khoảng vài tiếng đồng hồ, sau đó dành một chút thời gian để chơi ghita.

Sự tồn tại của tôi hơi giống một con búp bê có bộ máy đồng hồ tự động, và trên thực tế thì cũng không khác nhau là mấy.

Một con búp bê tự động được trưng bày ở viện bảo tàng.

Với đôi mắt hiền hòa nhưng vô hồn.

Đó chính là hình ảnh của tôi mùa đông năm mười chín tuổi.

Vào mùa đông, số lần Yuko gọi điện thoại cho tôi nhiều hơn mùa thu một chút, có lẽ điều này mang một ý nghĩa nào đó.

Thế nhưng, vào thời điểm đó, tôi không còn mừng tượng được cuộc sống của nàng một cách rõ ràng như trước nữa, khiến cảm giác thất vọng trong tôi ngày một lớn hơn.

Rõ ràng là chúng tôi nói chuyện với nhau nhiều hơn trước, nhưng không hiểu sao hình bóng của Yuko lại cứ mờ nhạt dần đi trong cuộc sống của tôi, có những khoảng thời gian mà tôi không thể nào đoán biết được, giống như tấm panô bị treo ngược.

Giọng nói trong tim nàng đôi khi được gửi tới tôi cũng không còn rõ ràng như trước nữa, nếu như không lắng tai nghe cho kỹ thì tôi thậm chí còn không thể nắm bắt được ý nghĩa của nó.

Tất cả mọi thứ đều thay đổi cùng với thời gian, và thời gian thì chẳng thể quay lại.

Tôi nghĩ mọi chuyện đang diễn ra như thế.

Có lẽ vậy.

Toàn bộ thế giới bên ngoài tôi đều nằm ở bờ bên kia, xen giữa là dòng nước đen đục ngầu.

Ở đó ngập tràn ánh sáng chói chang, khiến tôi bị mê hoặc.

Ở đó có tất cả mọi thứ.

Những ngày tháng được ước hẹn.

Một thân thể tự do.

Khả năng hiện thực hóa cái được gọi là hy vọng.

Và có Yuko.

Tôi đã hét lên bằng tất cả sức lực của mình, nhưng nàng vẫn không nhận ra.

Ở đó, vây quanh là những con người như Takasawa, Fujisawa Kumi, hay nhóm người trong câu lạc bộ, nàng đang mỉm cười thật hiền hòa.

Đôi khi nàng hướng ánh mắt về phía mặt nước tối đen như để tìm kiếm một thứ gì đó, nhưng rồi có ai đó lại cất tiếng gọi và kéo nàng trở lại.

Tôi đã không ngừng gọi tên nàng.

Và nàng cũng không ngừng tìm kiếm tôi.

Thế nhưng, dòng nước tối đen ngăn cách hai chúng tôi cứ đẩy những tâm tư đó đi xa mãi.

"Thế giới này vốn dĩ là như vậy," Yuko đã từng nói thế.

Nếu đúng thế thì tôi chẳng còn có thể làm gì hơn được nữa.

Tôi hạ xuống từng ô cửa chớp trên chiếc cửa sổ hướng ra bờ bên kia.

Tôi nép mình trong một xó nhà tối tăm, lặng nhìn thời gian trôi.

Mỗi ngày lại có một cái gì đó, từng chút từng chút một, rời khỏi cơ thể tôi, và tuyệt nhiên không bao giờ quay trở lại nữa.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#48

48

Vào một ngày tháng Mười hai, Yuko nói với tôi: "Ngày hai tư này chúng mình gặp nhau được không?"

"Cậu sẽ về đây à?"

"Ừ..."

"Đêm Giáng sinh nhỉ."

"Ừ. Thế nên tớ mới muốn gặp cậu. Tớ muốn ở bên cạnh Inoue trong đêm Giáng sinh..."

Giọng nói của nàng có vẻ căng thẳng.

Nhưng tôi không hỏi gì cả.

"Ừ, mình gặp nhau nhé. Tớ sẽ đợi cậu..."

"Tốt quá..."

"Vậy sao?"

"Ừ, tớ vui lắm."

Câu nói ấy của nàng chiếu rọi vào trái tim tôi, như thứ ánh sáng yếu ớt từ bờ bên kia chiếu rọi qua khe cửa sổ chỉ còn hơi hé mở.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#49

49

Chúng tôi nắm tay nhau và thong dong bước đi.

Thị trấn đã chìm trong bóng chiều chạng vạng, bóng tối lạnh lẽo lặng lẽ buông xuống xung quanh.

"Tớ đã cắt tóc rồi," Yuko nói.

"Có vẻ là như vậy."

"Trông không hợp với tớ hả?"

Yuko hỏi tôi với một nụ cười gượng gạo.

Tôi không nói gì mà chỉ lẳng lặng lắc đầu.

Tôi đang tìm kiếm trong vô vọng câu trả lời cho việc, tại sao tôi lại cảm thấy thất vọng và giận dữ nhiều đến thế trước chuyện nàng cắt tóc.

Mái tóc cắt ngang vai rất hợp với nàng.

Tôi thấy nàng giống như một ai khác mà tôi không quen biết, người đó tuy giống với Yuko đấy, nhưng lại là một ai khác chừng chạc hơn nàng, và tràn đầy vẻ tự tin.

Bất giác tôi nhớ tới lời hứa giữa Yuko và Takasawa.

Thế nhưng, nó chẳng qua chỉ là yếu tố phụ, hoàn toàn không quan trọng chút nào.

Vì người cắt tóc là Yuko, người muốn làm như vậy là chính bản thân nàng.

"Rất hợp với cậu đấy," tôi nói. "Nhưng tớ có cảm giác là tớ vẫn thích cậu để tóc dài hơn."

Nàng chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì thêm.

Chúng tôi nhanh chóng tìm thấy quán ăn đó.

Đó là một quán Ý nằm ven tỉnh lộ, cách nhà ga khoảng 15 phút đi bộ.

Quán này mới mở cửa cách đây chưa lâu, nhưng chỉ khoảng ba năm sau nó đã bị đóng cửa.

Có lẽ người chủ quán đã nhầm bắt sai địa điểm hoặc thời điểm, hoặc là cả hai.

Bởi mùi vị các món ăn ở đây chắc chắn là không tệ.

Thế nhưng, ít nhất là trong đêm nay, không có bất cứ điều gì báo trước một tương lai u ám.

Quán đã chật kín đến 80% bởi những vị khách với khuôn mặt hạnh phúc đón mừng đêm Giáng sinh.

Chúng tôi được dẫn vào một phòng riêng, khá nhỏ, nằm sâu bên trong quán.

Trong phòng đặt bốn chiếc bàn, một trong số đó đã có hai vị khách nữ trẻ.

Căn phòng nhuộm một màu cam hơi sẫm, ánh sáng đã được điều chỉnh vừa phải.

Chúng tôi gọi suất ăn đơn giản với món chính là cá vược nướng với rau thơm.

"Quán này đẹp thật đấy," Yuko nói.

"Ừm, đây là lần đầu tớ đến đây nhưng thấy cũng không tệ."

"Rồi thị trấn này sẽ thay đổi từng chút một như thế này phải không nhỉ?"

"Tớ cũng không biết nữa..."

"Không hiểu sao tớ lại cảm thấy buồn."

"Thế à?"

"Ừ..."

Những lọn tóc rơi xuống má được nàng vén ra phía sau tai.

Đúng là sau khi cắt tóc, những đường nét trên khuôn mặt nàng lộ ra, khiến cho vẻ đẹp của nàng nổi bật hơn trước đây rất nhiều.

"Cậu hơi gầy đi thì phải?" Tôi hỏi.

Nàng khẽ lắc đầu.

"Cân nặng của tớ thì vẫn thế, nhưng dạo này ai cũng nói với tớ như vậy. Tại sao thế nhỉ?"

"Có lẽ..." Sau một lát suy nghĩ, tôi nói, "Có lẽ là đến thời kỳ như vậy thôi."

"Thời kỳ á?"

"Ừ, tuổi thanh xuân của chúng ta sắp kết thúc rồi, chúng mình sẽ trưởng thành thêm chút nữa."

"Cho dù tớ không mong muốn điều đó ư?"

"Ừ, mặc cho cậu có muốn hay không. Đó là quy luật rồi."

Nàng khẽ thở dài, đoạn nhẹ nhàng sờ lên chiếc khuyên tai.

Một chiếc khuyên tai nhỏ nhắn hình đa giác màu hồng nhạt, lấp lánh.

Món soda gừng mà chúng tôi gọi thay cho rượu vang được bưng ra.

Chúng tôi cụng ly và cùng cười với nhau, một hành động không có ý nghĩa gì đặc biệt cho lắm.

"Phải rồi, tớ có quà cho cậu đây."

Nàng lấy từ trong bóp ra một chiếc hộp nhỏ xinh và đặt nó lên bàn.

"Cái gì thế?"

"Cậu mở ra xem thử đi."

Tôi bóc lớp giấy bóng bọc quà, đoạn mở nắp hộp ra, bên trong là một chiếc ghim cài cà vạt màu bạch kim, phía trên có trang trí những viên đá nhỏ màu xanh lục.

"Cậu sẽ mặc vest vào hôm nhập học đúng không? Khi đó cậu hãy dùng cái này nhé."

"Thậm chí tớ còn chưa thi kia mà..."

"Không sao," Yuko cười. "Chỉ cần cậu chịu quan tâm đến sức khỏe của mình thì tớ nghĩ lần này chắc chắn cậu sẽ đỡ thôi."

Tôi cười lấp lửng đáp lại Yuko, rồi lại nhìn ngắm chiếc ghim đang cầm trên tay một lần nữa.

"Nói thế nào nhỉ, nó được thiết kế rất tinh tế."

"Đúng vậy... Chắc chắn là nó sẽ hợp với cậu."

Đoạn Yuko im lặng một lát, sau đó mới tiếp lời, như thể nhớ ra điều gì.

"Anh Takasawa đã chọn giúp tớ đấy... Vì tớ không biết nên chọn món quà nào phù hợp để con trai cài lên người cả..."

Đúng lúc đó, một cơn đau nhói chạy thẳng vào lồng ngực, nhưng đó không phải cảm giác của tôi, mà là một phần cảm giác đã diễn ra bên trong trái tim của Yuko.

Tôi không thể đoán được lý do là gì, chỉ biết nhìn chăm chú vào khuôn mặt nàng.

Cái tên Takasawa và nỗi đau trong tim.

Hoặc có thể nàng đang cố truyền đạt tới tôi điều gì đó, theo một cách vô cùng quanh co.

Thế nhưng, cho dù có là gì đi chăng nữa, thì tôi cũng đã vĩnh viễn mất đi cơ hội thấu hiểu được ý nghĩ thực sự của nàng.

"Ừ, một sự lựa chọn rất khéo. Tớ vui lắm, cảm ơn cậu."

Tôi nói đoạn đặt chiếc ghim trở lại vào hộp.

"Phải rồi, tớ cũng có quà cho Igarashi đấy."

Tôi lấy món quà từ trong túi áo khoác đang vắt trên ghế đưa cho nàng.

Nàng nhìn ngắm hộp quà trên tay, rồi quay sang nhìn tôi với vẻ mặt như muốn hỏi "Cái gì vậy nhỉ?"

"Cậu thử mở ra đi."

Nàng đặt hộp quà lên trên bàn, cẩn trọng tháo ruy băng và bóc giấy bọc như thể đó là một món đồ rất thiêng liêng.

Bên trong hộp quà là một đôi găng tay bằng da màu hồng nhạt.

"Tớ vui lắm. Màu đẹp quá."

Yuko ngắm nhìn đôi găng tay với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, khiến người tặng quà có cảm giác hài lòng vượt xa cả mong đợi.

Trong giây phút ấy, tôi có cảm giác như mình vừa mới tặng cho nàng một viên đá quý đắt giá nhất hành tinh vậy.

"Nó có màu giống với khuyên tai của cậu đấy."

"Ừ. Là màu mà tớ rất thích."

Đôi găng tay này tôi đã nhờ mẹ đi mua ở thị trấn bên cạnh.

Bởi vì tôi không thể đi đâu ra khỏi thị trấn này.

Tôi chỉ nhờ mẹ chọn mua một đôi găng tay có gam màu ấm áp, thế nên việc bà chọn được đúng màu mà Yuko yêu thích khiến tôi cảm giác giống như là thần giao cách cảm, vượt qua cả sự ngẫu nhiên bình thường.

"Cảm ơn cậu, tớ sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận."

"Ừ."

Cánh Yuko nắm chặt đôi găng tay và đặt lên ngực thật quá đổi tự nhiên, khiến tôi nhớ đến hình ảnh của nàng những ngày mới gặp gỡ.

Tôi nhìn nàng chăm chú.

Phải chăng, trong vô thức, tôi đã cố lưu lại trong ký ức tất cả mọi khoảnh khắc đêm nay.

Từ thâm tâm, tôi đã đưa ra một quyết định.

Suy nghĩ ấy đem đến ý nghĩa sâu sắc cho tất cả những mảnh vụn thời gian.

Từng cử chỉ của nàng đều được khắc sâu trong tim tôi, và rồi âm thầm cất giấu vào nơi mà nó nên thuộc về.

Cái tật bặm môi mỗi khi nàng suy nghĩ một điều gì đó.

Cái nháy mắt của nàng, ở mỗi thời điểm khác nhau lại mang những ý nghĩa khác nhau.

Và cả điệu cười mơ hồ không rõ nghĩa.

Nỗi đau luôn đi kèm với niềm vui.

Ước ao được sống trong khi vẫn luôn nghĩ về cái chết.

"Sao thế?" Yuko hỏi.

"Sao là sao?"

"Ánh mắt của Inoue. Sao có vẻ nghiêm trọng thế?"

"Thế ư?"

"Ừ..."

Thấy tôi vẫn tiếp tục nhìn, nàng với qua bàn ăn, đặt cả hai tay lên trên mắt tôi.

Ngón tay của nàng thật lạnh giá, gợi lại trong tôi một vài ký ức.

Ngón tay nàng lúc nào cũng lạnh như vậy.

"Khi tớ nhìn cậu như thế này," tôi nhắm mắt lại, để toàn bộ ý thức tập trung vào việc cảm nhận những ngón tay lạnh giá của nàng, "tớ cảm thấy kiểu tóc này của cậu cũng không đến nỗi tệ. Nó rất hợp với cậu, và hơn tất cả là trông cậu tràn đầy sức sống cứ như một sinh mệnh mới được sinh ra trên đời này vậy."

Nàng thu những ngón tay lại.

Tôi từ từ mở mắt ra.

"Cảm ơn cậu..."

Xin lỗi cậu.

Nhưng nếu việc gây ra một nỗi đau nào đó cho người khác được coi là tội lỗi, thì có lẽ tôi mới là kẻ xứng đáng bị trừng phạt.

Trong suốt bữa ăn, chúng tôi đã cùng trò chuyện, hầu hết là về những kỷ niệm.

Quá khứ thật dịu dàng và yên bình, ở đó không một ai bị tổn thương.

Chúng tôi tuyệt nhiên không có ý định chạm vào hiện tại hay tương lai.

Có thể vẫn còn quá trẻ để đắm chìm trong sở thích hoài niệm, thế nhưng xét về những điều mà tôi còn nắm giữ được, còn có thể thực hiện được, thì tôi đã khá già so với vẻ bề ngoài của mình.

Trong ký ức của mình, chúng tôi đã cùng tản bộ trong rừng, và bên cạnh lúc nào cũng có John.

Mặc dù thế giới ấy rất nhỏ bé, nhưng vào thời điểm đó chúng tôi đã không nhận ra rằng chính đó mới là điều kiện để hạnh phúc.

Còn bây giờ thì chúng tôi đã hiểu ra.

Trong lúc tìm kiếm một thế giới rộng lớn hơn với nhiều mối quan hệ hơn, chúng tôi đã để tuột mất cái thế giới mỏng manh dễ vỡ này vào tay một vị thần cục mịch và vô tâm mất rồi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#50

50

Sau khi kết thúc bữa tối, chúng tôi ra khỏi quán và cùng sánh bước trên con đường được chiếu sáng bởi những ngọn đèn đường.

"Chúng mình làm gì bây giờ nhỉ?"

Nghe tôi hỏi vậy, Yuko ngược lên nhìn bầu trời như để suy nghĩ.

"Tớ muốn tới sân vận động..."

Sau một quãng im lặng khá lâu, Yuko lẩm bẩm như thể đang độc thoại.

"Đến sân vận động ư? Thế còn chuyển tàu về thì sao?"

"Không sao đâu. Tớ quyết định đêm nay sẽ ở lại đây."

Rồi ngày mai...

Trong tâm trí, Yuko định nói tiếp điều gì đó, nhưng rồi nàng không nói gì nữa cả.

Sân vận động giống như một người khổng lồ câm lặng, đứng nép mình trong bóng đêm.

Chúng tôi ngồi trên chiếu nghỉ của cầu thang dẫn vào khán đài.

"Cậu lạnh à?" Tôi hỏi.

Yuko khẽ lắc đầu.

"Hơi hơi thôi. Nhưng mà tớ muốn ngồi đây một lát."

Chúng tôi không nói gì cả, chỉ cùng nhau ngược nhìn lên bầu trời đêm.

Nghĩ đến việc khoảng thời gian được gần gũi nhau như thế này sẽ trôi qua như phù du, tôi có cảm giác như lồng ngực mình bị bóp nghẹt lại.

Tôi sắp từ bỏ cái đặc quyền được có một ai đó bên cạnh lắng nghe mình nói, cho phép và được người đó cho phép ở gần bên.

Đó là người con gái đã nhẹ nhàng bước vào trái tim tôi, kẻ luôn cự tuyệt điên cuồng tất thảy mọi mối quan hệ.

Nàng khẽ thu mình lại.

Tôi vòng cánh tay qua vai, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần.

Và rồi, chúng tôi hôn nhau như thể đó là một lẽ tự nhiên.

Đó là nụ hôn cuối cùng mà chúng tôi dành cho nhau.

Nép vào ngực tôi, nàng thì thầm, hơi thở phả ra trắng xóa.

"Ngày mai chúng mình lại có thể ở bên nhau giống hôm nay chứ?"

Tôi không biết phải trả lời nàng như thế nào, chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào bóng đêm.

Ở một góc công viên nằm trong khuôn viên sân vận động, có một bức tượng đất màu trắng.

Nó vừa giống như một chú chó đang bị mất phương hướng, lại vừa giống như một chú gấu đang cúi kính.

Tôi nhìn bức tượng chăm chú.

"Ngày mai..." Yuko lại nói.

Tôi đặt ngón tay lên đôi môi mỏng của nàng để ngăn không cho nàng nói tiếp.

Những ngón tay tôi run lên, còn đôi mắt nàng phủ màu u ám như đã dự cảm được điều gì đó.

Trong giây phút đó, tình yêu mà tôi dành cho Yuko mãnh liệt hơn bao giờ hết, tôi dường như chìm đắm trong tình cảm sâu sắc dành cho nàng.

Nhưng cho dù vậy, tôi vẫn nói với Yuko, từ một nơi cách xa vô tận với những tình cảm đang có: "Ngày mai chúng mình không thể gặp nhau được nữa."

Nỗi đau của nàng ùa vào trái tim tôi, thứ cảm xúc lạnh lẽo không thể gọi tên, ở một nơi nào đó sâu thẳm hơn nữa trong trái tim.

"Chúng ta không thể gặp nhau vào ngày mai, cả ngày sau đó, và ngày sau đó nữa... Mãi mãi kể từ bây giờ."

Yuko không nói gì cả, chỉ chăm chú nhìn tôi với đôi mắt to.

Như thế nàng đang chờ đợi tôi sẽ cười rồi nói "Tớ đùa đấy" vậy.

Thế nhưng, nàng đã biết.

Rằng những lời vừa nói đều đã được tôi chuẩn bị từ rất lâu rồi.

Rằng, con đường mà chúng tôi đã cùng nhau sánh bước sẽ chấm hết tại đây.

"Tớ thấy mệt rồi..." Tôi hướng về bóng đêm và khẽ thì thầm.

Yuko vẫn im lặng.

Tôi cảm nhận được thứ cảm xúc giống như nỗi đau khổ tột cùng, nỗi đau khi người ta tự than trách bản thân mình, đang lan tỏa trong trái tim nàng.

"Igarashi không làm gì sai cả," tôi nói. "Vấn đề là ở tớ thôi."

Nàng khẽ lắc đầu rồi cúi nhìn xuống dưới.

Trong bóng tối nhá nhem, những đường cong trên cổ nàng hiện lên trắng ngần.

Thật đẹp.

Tôi buộc phải trả tự do cho tạo vật nhỏ bé nhưng tuyệt diệu này.

Ra khỏi tôi, và ra khỏi chính trái tim của nàng.

Giống như trả tự do cho một con chim về với thảo nguyên.

Trước khi hạ cửa chớp xuống, tôi mở cửa sổ và nhìn ra bầu trời.

Đó là công việc cuối cùng dành cho tôi.

"Tớ đã thay đổi nhiều hơn Igarashi nghĩ rất nhiều. Một nơi sâu thẳm trong tớ đã bị méo mó tới nỗi không thể nào quay trở về như cũ được nữa..."

"Inoue chẳng có gì thay đổi cả..."

Cuối cùng thì nàng cũng cất lời, giọng nàng nghe lí nhí và run rẩy. "Hơn nữa, cho dù cậu có thay đổi đi chăng nữa thì..."

"Tớ..." Tôi ngắt lời nàng. "Tớ mệt lắm rồi. Tớ muốn được sống trong thế giới nhỏ bé của một mình tớ thôi."

"Trong thế giới đó thậm chí không có cả chỗ cho tớ sao?"

Tôi không trả lời mà chỉ lẳng lặng lắc đầu.

"Nơi mà Igarashi nên thuộc về," sau một lát im lặng, tôi khẽ thì thầm, "là một nơi khác kìa."

Thế rồi, Yuko đã hỏi tôi thế này: "Bản thân tớ không được phép tự mình quyết định nơi mà tớ nên thuộc về ư?"

Giọng nói tựa hồ sắp tan biến của nàng, giống như nước đang chảy trôi theo dòng, nhẹ nhàng len lỏi vào nơi sâu thẳm nhất trong trái tim, như muốn thổ lộ với tôi một điều gì đó thật quan trọng.

Phải rồi, cũng có thể câu trả lời sẽ hết sức đơn giản thôi.

Từ tận đáy lòng tôi luôn nguyện cho Yuko được hạnh phúc, và hạnh phúc của nàng chính là được bước đi trên con đường mình đã chọn.

Cùng với tôi.

Thế nhưng, tại thời điểm đó, tôi chỉ là một kẻ mù lòa tự cho mình là đúng đắn, không nhận ra được ngay cả điều hiển nhiên đó.

Tôi nói: "Tớ cần sự yên tĩnh. Một cuộc sống mà tớ không phải bận tâm tới ai cả, giống như là sống một mình ở tít sâu trong rừng vậy..."

Đó chắc chắn không phải câu trả lời mà Yuko muốn nhận được, nhưng nàng không nói gì cả.

"Bây giờ tớ đang phải qua lại một phòng khám để điều trị trái tim méo mó của mình. Tớ đến đó nhận thuốc an thần, trò chuyện với những chuyên gia tư vấn tâm lý."

Đó là sự thật mà tôi chưa từng nói với Yuko bao giờ.

Lần đầu tiên nàng nhìn tôi với một cảm xúc khác hẳn cái gọi là đau khổ.

"Nhưng cho dù vậy tớ vẫn chưa thể xoa dịu được nỗi đau của mình. Đó là..."

Tôi nhìn lên không trung để tìm kiếm từ ngữ.

"Đó là một cảm giác sẽ được mang đến một nơi nào đấy với tốc độ nhanh khủng khiếp. Không có điểm tựa, không nhìn thấy đích đến, một cảm giác rất bất an."

Yuko hơi run lên.

Chẳng biết từ lúc nào chúng tôi đã ngồi cách nhau một quãng.

"Thế nên," tôi nói, "bây giờ tớ chỉ có thể nghĩ cho chính bản thân mình mà thôi. Tớ cần phải chăm chú quan sát những phần bất ổn bên trong mình. Chỉ cần tớ lơ đãng và rời mắt đi dù chỉ một chút xíu thôi, có khi tớ sẽ bị rời ra thành từng mảnh mất..."

"Tớ đã không hề biết những điều ấy," Yuko thì thầm.

"Ừ..." Tôi nói. "Không hiểu sao tớ thấy rất khó nói ra. Tớ cảm thấy đó là một điều cực kỳ đáng xấu hổ."

Nàng lắc đầu như muốn nói: "Không có chuyện đó đâu," đoạn khẽ hít một hơi.

Tôi chỉ lẳng lặng gật đầu.

"Ừ."

Một lúc sau, tôi nói tiếp: "Có thể nói đây là bệnh di truyền cũng nên. Sau khi em trai mất, mẹ tớ cũng phải sống trong tâm bệnh suốt. Bà đã sống theo kiểu dành nửa ngày để suy nghĩ về cái chết, nửa ngày còn lại nghĩ cách làm sao để thoát ra khỏi đó..."

"Đây là..." Tôi khẽ nói tiếp, "Đây là vận mệnh đã in sâu vào những tế bào của tớ. Trong tớ thiếu mất một thứ gì đó. Một phần rất quan trọng dùng để điều khiển cảm xúc..."

Yuko nhẹ nhàng chạm tay lên tóc tôi, rồi khẽ ôm tôi nép vào ngực nàng.

"Cậu đừng nói gì nữa."

Tôi giữ im lặng theo lời nàng.

Khi sự yên tĩnh quay trở lại, tôi nghe thấy tiếng nhịp đập trong trái tim nàng.

Ở đâu đó, âm thanh này giống như một loại âm nhạc đơn giản mà dễ chịu.

Thời gian lẳng lặng trôi.

Cơ thể nàng thật ấm áp và thơm tho.

Mãi sau Yuko mới nói: "Nếu như sự tồn tại của tớ trở thành gánh nặng của cậu, thì tớ, sẽ không gặp cậu nữa, Inoue à."

"Thế nhưng..." Yuko nói, "Đây chỉ là sự kiềm chế tạm thời cho đến khi tớ và cậu gặp lại nhau vào một ngày nào đó thôi, phải không?"

Nàng hỏi với giọng như sắp khóc đến nơi.

"Bởi vì, nếu cậu nói là cậu đã thay đổi mất rồi, thì từ giờ cậu sẽ tiếp tục thay đổi, đến một lúc nào đấy cậu sẽ cảm thấy khá hơn mà đúng không?"

Tôi đã không thể nói được gì.

Tôi chậm rãi ngồi dậy và nhìn vào mắt nàng.

Đôi mắt đen của nàng như muốn khẩn cầu một điều gì đó vô cùng tha thiết.

Trái tim tôi như bị bóp nghẹt lại, tôi vẫn tiếp tục nhìn vào mắt nàng.

Lát sau, Yuko giơ tay ra ôm lấy hai má tôi: "Thế nên..."

Nàng nhìn tôi với đôi mắt đăm lẹ, đoạn nở một nụ cười gượng gạo.

"Hãy cho tớ được ngắm khuôn mặt cậu thật kỹ. Để tớ sẽ không thể quên được cho đến lần gặp tiếp theo..."

Đôi môi nàng run lên.

Tôi không thể chịu đựng được nữa, liền rời mắt khỏi nàng.

"Tớ..."

"Tớ xin cậu," Yuko ngắt lời tôi.

"Tớ xin cậu, chỉ một chút nữa thôi..."

Chẳng mấy chốc mà thời khắc chúng tôi phải chia tay nhau cũng đến.

Yuko chậm rãi đứng lên và rời khỏi tôi.

"Tớ phải về thôi..."

"Về nhà ư?"

Nàng lắc đầu: "Tớ sẽ quay lại Tokyo."

"Vậy à," tôi nói. "Thế thì để tớ tiễn cậu ra ga nhé."

"Không cần đâu," nàng nói đoạn mỉm cười. Tớ sẽ đi một mình."

"Vậy à."

Nàng đi thẳng một mạch xuống cầu thang, đứng trên lớp nhựa đường rồi ngoái đầu nhìn lại.

"Vậy nhé, hẹn gặp lại cậu."

Nàng vẫy tay bằng một cử chỉ điềm đạm, đậm chất Yuko. Khi tôi vẫy tay lại, nàng liền cúi đầu xuống và quay về phía bóng đêm.

Từ đằng xa, tôi thấy đôi vai nàng rung lên.

Nàng đang cúi mặt xuống để khóc.

Tớ...

Giọng nói trong trái tim nàng xối vào lồng ngực tôi.

Cho dù thế nào tớ cũng sẽ luôn nhớ tới cậu, mãi mãi, mãi mãi...

Thế giới mà nàng đang nhìn thấy phản chiếu vào mắt tôi.

Một thế giới mờ nhòe trong nước mắt.

Inoue

Inoue

Inoue, hãy gọi tớ lại đi.

Tôi đứng lên và chạy xuống cầu thang.

Nếu tôi gọi, chắc chắn nàng sẽ quay lại.

Thế nhưng, nếu tôi làm như vậy, tôi sẽ không bao giờ có thể rời xa nàng được nữa.

Trái tim như tan vỡ đến nơi, tôi kìm nén không dám gọi tên Yuko, chỉ dõi theo hình bóng nàng từ sau lưng.

Nàng bước qua cánh cổng sân vận động.

"Cậu..." Từ trong thâm tâm, tôi trò chuyện với nàng. "... Là người duy nhất bước được vào trái tim của tớ..."

Yuko đột nhiên dừng lại, ngược nhìn lên bầu trời.

"Thế nên..."

Nàng lấy tay lau nước mắt rồi lại bước đi.

"Từ giờ tớ sẽ luôn dõi theo cậu. Cầu chúc cho cậu được hạnh phúc..."

Hình bóng của nàng tan vào bóng đêm rồi biến mất.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#51

51

Và rồi, vào một ngày tháng Ba, thời tiết đã chuyển sang mùa xuân.

Chỉ riêng tôi là chẳng có gì thay đổi, vẫn chưa thể thoát khỏi cái bóng của mùa đông cứ đeo đẳng mãi.

Trong lúc nhìn ngắm mọi người xung quanh cởi bỏ áo khoác, vươn vai khoan khoái dưới ánh nắng mùa xuân, chỉ mình tôi vẫn còn nhét đôi tay lạnh cóng vào túi áo, co ro trong tiết trời giá lạnh.

Tôi từ bỏ việc học lên đại học ở Tokyo, thay vào đó là dự thi vào một ngôi trường mà hầu như chẳng mấy ai biết đến, mới được thành lập ở địa phương, và đỗ vớt.

Thế nhưng, xét tình trạng của tôi khi ấy thì có lẽ đấy đã là một kết quả vượt ngoài mong đợi rồi.

Bởi vì khi ở trường thi, chỉ có hai điều duy nhất khiến tôi lo lắng đó là hít thở và duy trì ý thức.

Tóm lại thì, tôi đã đi qua những ngày tháng ấy như vậy đấy.

Tôi vay tiền của bố mẹ để mua một chiếc xe tay ga, nó trở thành đôi chân đưa tôi đến trường học.

Đại học là nơi không có mấy chuyện tấy chay (rốt cuộc thì ai sẽ tấy chay ai cơ chứ?), nhưng dù vậy thì tôi vẫn không thể nào hòa nhập được với xung quanh.

Tôi đến lớp mà không nói chuyện với bất kỳ ai, tôi ăn một mình trong căng tin, và rồi lững thững tản bộ trong khuôn viên trường như một cái bóng, buổi chiều khi tan học, tôi đi thẳng về nhà.

Tôi đã từng ao ước được rời xa thị trấn này đến thế, vậy mà giờ đây nơi này lại trở thành chốn nương tựa duy nhất của tôi.

Tôi chỉ nghĩ tới việc trở về với căn phòng của mình, cứ thế tôi đi qua từng ngày.

Căn phòng này là nơi duy nhất không khiến tôi cảm thấy áp lực.

Trong cái thế giới nhỏ bé này, cùng với dòng thời gian như đã bị ngưng đọng, tôi đã sống chỉ để hít thở.

Đúng là tôi không tìm thấy lý do nào đáng để kết thúc cuộc đời của mình, nhưng tôi cũng chẳng thể tìm ra được lý do để mình phải sống tích cực lên.

Vào thời gian này, mỗi tối trước khi đi ngủ, tôi đều suy nghĩ rằng, giả như có thể vĩnh viễn chìm vào trong một giấc mơ thì tôi thật không muốn phải mở mắt ra nữa.

Tôi rất hay gặp Yuko trong mơ.

Trong giấc mơ đó, chúng tôi ở bên nhau thật hạnh phúc, trong cái tương lai mà cả hai đã không thể hiện thực hóa được.

Ở nơi ấy, không có ranh giới giữa người đã mất với người đang còn sống, xung quanh chúng tôi là em trai tôi, là John, là Alex đang chơi đùa

vui vẻ.

Còn trong thế giới hiện thực, hình ảnh của nàng cứ ngày một nhạt nhòa.

Đã quá ba tháng kể từ ngày tôi và nàng nói chuyện với nhau lần cuối cùng.

Ký ức, giống như tờ giấy cứ photo đi photo lại, từng chút một đang dần rời xa khỏi nàng của hiện thực.

Đôi khi tôi có nghe thấy giọng nói của nàng, nhưng cũng giống như mặt trăng giữa ban ngày, thật khó lần theo dấu vết của nó.

Thế nhưng, cũng có đôi lúc, dù rất hiếm hoi, tiếng gọi của nàng lại vang vọng trong lồng ngực tôi thật rõ ràng và sinh động.

Inoue...

Inoue...

Giọng nói của nàng quá đổi thân thương, nó có một sức mạnh khiến trái tim tôi xao động.

Đôi khi tôi nghĩ, nếu như vào lúc đó tôi đáp lại tiếng gọi của nàng, thì tương lai của hai chúng tôi sẽ thay đổi như thế nào?

Thật khó tin nhưng trong câu chuyện mà tôi mừng tượng ra, hai chúng tôi đang cười đùa thật hiền hòa, thật bình yên.

Thế nhưng, đấy chẳng qua là vì mọi chuyện đã qua rồi, chứ nếu vào thời điểm ấy, dù có cho tôi cơ hội được lựa chọn bao nhiêu lần đi nữa, thì có lẽ tôi cũng vẫn chọn cùng một con đường đó mà thôi.

Có lẽ đối với tôi, hạnh phúc là một thứ gì đó có trọng lượng, có hình hài, có thể định lượng được.

Tôi đã chẳng hiểu gì về người khác, cho dù chỉ là một chút xíu thôi.

Tôi là một kẻ hết sức ngoan cố, ngay cả đối với bản thân mình tôi cũng quá thiếu sự bao dung, chính vì thế mà tôi đã không thể tìm kiếm được cây cầu bắc sang bờ bên kia dù cho nó có ở ngay trước mắt.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#52

52

Tôi nhận được thư của Yuko vào một ngày cuối tháng Tư.

Cứ nghĩ tới việc nàng đã phải lấy hết dũng khí để viết bức thư này là trái tim tôi lại đau nhói.

Tình hình sức khỏe của cậu sao rồi?

Lúc nào tớ cũng lo lắng cho cậu.

Tớ đã dọn khỏi ký túc rồi.

Vì tớ nhận ra mình không phù hợp với cuộc sống tập thể.

Tớ có viết địa chỉ mới của tớ trong thư này, nếu được thì cậu hãy hỏi âm cho tớ nhé.

Tớ đợi thư của cậu.

Tôi biết rằng mình không thể viết thư trả lời nàng được.

Sự thật đó khiến tôi cảm thấy buồn bã biết nhường nào.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#53

53

Khi một thứ gì đó sắp sửa thay đổi, sự khởi đầu của nó luôn rất đổi tự nhiên.

Hầu như chẳng có ai trên đời này nhớ được bước chân đầu tiên họ đã bước là bằng chân phải hay chân trái.

Tôi cũng vậy.

Ở đâu đó mùa hè năm mười chín tuổi, tôi đã bắt đầu bước lên con đường tái sinh.

Thế nhưng, tôi không thể nhớ về cái ngày mà tôi đã đặt bước chân đầu tiên trên con đường ấy.

Khi chợt nhận ra thì tôi thấy mình đã bước đi trên đường ấy rồi.

Hoặc cũng có thể vì tôi không muốn tuổi mười chín của mình giậm chân một chỗ.

Vào mùa hè cuối cùng của tuổi niên thiếu, tôi đã nhẹ nhàng hối thúc phần tuổi trẻ bên trong mình, để rồi đặt bước chân đầu tiên hướng về một vùng đất xa xăm.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#54

54

Khi trường học bắt đầu vào kỳ nghỉ hè, tôi vác chiếc xe tay ga đi du lịch, với hành trang là một chiếc túi ngủ.

"Đến một nơi cách xa nơi đây dù chỉ một dặm."

Dem theo suy nghĩ đó, tôi chạy xe hướng về phía biển chỉ dẫn ở một nơi rất xa mà chỉ mình tôi mới nhìn thấy.

Ở một khía cạnh nào đó, cung đường mà tôi đã đi cũng ghi lại sự xung đột xảy ra bên trong tôi đang vừa tiến bước vừa chống lại lực hướng tâm của căn phòng.

Cung đường ấy vẽ nên một hình xoắn ốc kỳ diệu.

Tôi đã tiếp nối những chuyến đi của mình, để từng chút, từng chút một kéo dài bán kính giữa tôi với căn phòng, nơi từng là trung tâm cuộc sống của tôi.

Đến ngày thứ năm của chuyến đi, tôi đã đến được biển Nhật Bản.

Tôi có cảm giác nơi này giống như bờ rìa tận cùng của trái đất vậy.

Tôi dựng xe ở ven một thị trấn nào đó mà tôi không biết tên, sau đó đi ra bờ biển trên đôi chân của mình.

Tôi lững thững bước đi trên con đường nhuộm màu cam của chiều hè, bờ biển vẫn còn ở rất xa.

Khi vượt qua một quả đồi nhỏ cỏ dại mọc cao đến tận thắt lưng, trước mặt tôi là một rừng thông.

Chẳng biết từ lúc nào đất dưới chân tôi đã chuyển thành cát.

Tôi dừng chân, điều chỉnh lại nhịp thở đã trở nên gấp gáp.

Nếu không thể chạy được thì đi bộ, mà nếu không đi bộ được nữa thì chỉ cần dừng lại nghỉ ngơi như thế này là được.

Nơi mà chúng ta muốn đến vẫn luôn ở đó mà thôi.

Tôi lại tiếp tục bước đi.

Chẳng bao lâu sau tôi đã có thể nghe loáng thoáng âm thanh của sóng biển.

Tôi giảm mạnh lên mặt cát nóng bỏng và bước tiếp.

Và rồi...

Đột nhiên hiện ra trước mắt tôi, biển đang ở đó.

Biển buổi chiều có màu sẫm và mang một vẻ hiền hòa đến kỳ lạ.

Tôi đứng trên bãi cát nhìn chăm chăm về phía chân trời.

Một lúc sau, tôi cảm thấy dường như máu bắt đầu chảy chậm chậm trong cơ thể.

Tôi nhìn bàn tay của mình.

Đó là phần da thịt mà máu đang thực sự chảy bên dưới.

Có lẽ suốt cả một thời gian dài, tôi thậm chí đã quên mất việc mình đang sống.

Thật sự là tôi đã đánh mất quá nhiều thứ.

Thế nhưng, tôi vẫn đang sống.

Và tôi bắt đầu có suy nghĩ rằng, mình vẫn muốn sống tiếp.

Con người đúng là phức tạp thật, tôi nghĩ.

Con người cứ hết lần này tới lần khác, lúc thì đâm đầu vào ngõ cụt, có lúc lại trượt chân xuống một cái hố ven đường, nhưng rồi sẽ lại tìm một con đường khác để bước đi tiếp.

Để rồi một ngày nào đó khi nhìn về quá khứ, chúng ta sẽ thấy luyến tiếc cả những ngày tháng như thế.

Sau khi trở về từ chuyến đi được khoảng hơn mười ngày thì cô ấy đến thăm tôi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#55

55

Mặt trời dần lặn, bóng tối nhá nhem lặng lẽ bao phủ thị trấn như một lớp sương đen.

Như mọi bận, tôi bước đi chậm rãi trên con đường từ bệnh viện về.

Tôi khá thích khoảng thời gian được đi lang thang trên con đường chỉ tốn chừng 20 phút đi bộ này.

Con đường này ngang qua nhà Yuko.

Mỗi khi đi ngang qua đây, tôi lại có cảm giác gần gũi hơn một chút với Yuko, người giờ đây đang sống ở Tokyo.

Tôi sẽ vừa nhìn ngắm cây hoa mộc, vừa thầm nói chuyện với John giờ đã không còn nữa.

Này, John.

Liệu có phải mày đã hóa kiếp thành cả voi và đang sống ở một vùng biển nào đó rồi không?

Trong lúc tròng trành giữa biển xanh thẳm, liệu có khi nào bất chợt mày nhớ tới mùi của rừng, nhớ về quãng thời gian khi mày còn là một chú chó hay không?

Tôi đi trên con đường mòn men theo một kênh tưới, khi đã đi qua vài căn nhà của những người làm nghề nông, trước mặt tôi là những ngôi nhà xây sẵn, nằm san sát nhau trên những khu đất đã được chia nhỏ.

Một trong số đó là nhà của tôi.

Khi chỉ còn cách nhà khoảng mười bước chân, tôi nhận ra có bóng người đang đứng trước cửa.

Đó là một cô gái có thân hình mảnh dẻ với mái tóc dài.

Mặc dù chỉ nhìn thấy từ phía sau nhưng tôi có cảm giác người con gái ấy chính là Yuko.

Tôi dừng chân và nhìn cô gái ấy, với biết bao cảm xúc hỗn độn đang khiến lồng ngực tôi run lên.

Đôi vai gầy mỏng, cái gáy trắng ngần, và đôi chân mảnh dẻ.

Thế nhưng...

Cô gái chậm rãi quay người lại, nhìn tôi.

"À, cậu về rồi đấy à?"

Người nói câu đó là Fujisawa Kumi.

"Tại sao?"

Vế sau của câu hỏi: "cậu lại ở đây?" tan biến trong vòm họng tôi.

"Tớ có chút chuyện muốn nói với cậu."

Nói đoạn cô nở một nụ cười bẽn lễn.

"Cậu đến đây từ lúc mấy giờ?"

"Mới được một lúc thôi."

"VẬY Ậ..."

"Lẽ ra cậu nên vào nhà đợi chứ," tôi nói.

"Không, như thế này tớ thấy bình tâm hơn. Cảnh hoàng hôn cũng rất đẹp nữa," cô trả lời.

Tôi đề nghị: "Chúng mình đi dạo chứ?"

"Không vấn đề gì..."

"Cậu mệt ậ?"

"Không, tớ không sao."

Chúng tôi bước đi trên con đường hướng ra ga.

"Sức khỏe của cậu sao rồi ?" Bước đi bên cạnh tôi, cô hỏi.

"Ừ thì cũng không có vấn đề gì đặc biệt cho lắm."

"Nhưng cậu vừa ở bệnh viện về mà, đúng không?"

"À, cậu nghe mẹ tớ nói thế hả?"

"Ừ."

Tôi không thể nào hiểu được mục đích cô ấy đến đây thực sự là gì.

Thế nhưng, vì cô đã cất công tới tận thị trấn này tìm tôi, nên tôi cảm thấy mình không nên nói dối hay giấu giếm bất cứ điều gì.

"Gọi là đến bệnh viện nhưng chỉ là buổi gặp gỡ với chuyên gia tư vấn tâm lý thôi, cũng chẳng phải điều trị gì đâu."

Trong giây lát, cô nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên.

Đôi mắt đen láy phía sau chiếc kính đảo quanh như để tìm kiếm câu trả lời.

"Chuyên gia tư vấn tâm lý ư?"

"Ừ," tôi nói.

"Igarashi chưa kể cho cậu nghe à?"

"Tớ chỉ được nghe kể rằng cậu không được khỏe cho lắm thôi..."

"VẬY À..."

Tôi đi chậm lại để hòa nhịp với những bước chân chậm rãi của cô.

"Đúng là hồi đầu khi mới phát hiện ra thì nó là vấn đề liên quan đến thân thể," tôi nói. "Thế nhưng, căn nguyên của nó, nói thế nào nhỉ, giống như là trái tim tớ bị méo mó ấy."

Cô vừa đi vừa nhìn xuống đầu ngón chân mình, chỉ lảng lạng gật đầu không nói gì.

Tôi cảm thấy có chút bối rối vì ấn tượng về người con gái đang đi bên cạnh tôi thay đổi khá nhiều so với một năm trước.

Sự giống nhau giữa cô và Yuko khiến tôi cảm thấy bồn chồn không yên.

"Theo lời của chuyên gia tư vấn thì..." tôi nói, "đây là định mệnh mà tớ không thể nào tránh khỏi. Nó đã hằn sâu trong từng tế bào của tớ. Con người này, khi hội đủ điều kiện này kia, thì sẽ phát bệnh thôi. Giống như trò đâm hải tặc ấy. Cậu cứ chém từng nhát, từng nhát dao một, mãi rồi cái đầu sẽ bay đi. Nó giống kiểu như vậy đấy. Vì tớ không biết điều đó nên đã

chém liên tiếp lên cơ thể mình. Một nhát chém trong số đó đã khởi động công tắc..."

(Tên tiếng Anh là "Pop-up Pirate", một trò chơi dành cho trẻ em bắt nguồn từ Nhật vào năm 1975 dưới cái tên Kurohige Kiki Ippatsu)

Tôi chĩa ngón trỏ vào giữa lồng ngực của mình.

"Và thế là cơ chế điều khiển cảm xúc bị phá hỏng."

"Là như vậy đấy," tôi vừa nói vừa cười.

Cô nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc.

"Có lẽ vì lý do đó," tôi nói. "mà hầu hết những giấc mơ tớ gặp đều là ác mộng."

Cô nhìn tôi như thể đang nghe thứ ngôn ngữ của một đất nước xa lạ chưa từng nghe đến.

Có lẽ, cô ấy chưa từng mơ thấy ác mộng bao giờ. Giống như giấc ngủ của loài sóc, luôn rất bình yên.

"Chuyên gia tâm lý khá quan tâm đến vấn đề này nên mỗi lần gặp đều bắt tớ kể chuyện về những giấc mơ."

"Cậu đã mơ thấy gì? Ác mộng tức là như thế nào?"

"Thế nào nhỉ..."

Tôi suy nghĩ một lát, rồi thử sắp xếp những câu chữ xuất hiện trong đầu.

"Cái chết... Nỗi sợ hãi... Sự bất an... Cảm giác tội lỗi... Cảm giác khiếm khuyết... Sự vẫn đục... Ác mộng là câu chuyện được kết nối từ

những yếu tố đó..."

Cô lại thở dài.

Tiếng thở dài lần này dễ hiểu hơn lần trước, ngay cả tôi cũng hiểu rằng nó thể hiện một cảm xúc bị kìm nén.

"Có lẽ tớ không nên nghe nội dung cụ thể đâu nhỉ?"

"Có lẽ vậy, nói sao nhỉ, những giấc mơ sẽ truyền nhiễm từ người này sang người khác mà. Nếu cậu nghe thì có khi nó sẽ xâm nhập cả vào giấc ngủ của cậu mất."

"Thế thì không ổn chút nào," cô lầm bầm.

Chẳng bao lâu chúng tôi đã đến bùng binh trước nhà ga.

Ngoài những chiếc taxi mọi khi đang đỗ ở chỗ mọi khi ra, không có một bóng người nào cả.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế dài ở bến đỗ xe buýt.

Một khoảng không kỳ lạ bao trùm lấy hai chúng tôi.

Một khoảng thời gian hoàn toàn vô nghĩa, giống như trang giấy trắng nằm xen giữa phần lời tựa với phần nội dung chính.

Fujisawa Kumi yên lặng ngắm nhìn thị trấn đang chìm trong bóng tối.

Cô hơi chu môi lên và khẽ đung đưa vai như định nói điều gì đó.

Tôi không nói gì cả mà chỉ chờ đợi.

Khi ngồi yên lặng bên cạnh cô gái này, tôi không thể không nghĩ tới Yuko.

Tôi rất thích sự yên lặng của Yuko.

Trong sự yên lặng của nàng, tôi có một tâm trạng vừa dịu dàng, vừa bình yên.

Sự yên lặng đó tác động mạnh mẽ tới tôi một cách lạ lùng, cũng giống như mùi hương hay hơi ấm của nàng vậy.

Tôi quay sang nhìn Fujisawa Kumi.

Có thể thấy được sự giống nhau của Kumi và Yuko cả ở điều này nữa.

Nhưng đương nhiên Fujisawa Kumi là một cô gái có tính cách khác Yuko.

"Igarashi," cô nói, "đang rất đau khổ."

Tôi chỉ gật đầu mà không nói gì.

"Trông cậu ấy rất khổ sở, cứ như thể đang mắc bệnh gì nặng lắm ấy."

"Thế à," tôi lẩm bẫm trong vòm họng.

"Cậu ấy bắt đầu như thế từ cuối năm ngoái, đến mùa xuân năm nay thì dọn hẳn ra khỏi ký túc và tớ có cảm giác tình trạng của cậu ấy ngày một tệ hơn."

Sâu trong lồng ngực tôi có cảm giác nóng ran như lửa đốt, và nó dường như sắp trở thành một cảm giác gì đó khác và rõ ràng hơn.

"Bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

"Cậu muốn biết sao?"

Tôi khẽ gật đầu.

"Hiện tại, Yuko đang sống một mình trong một chung cư ở gần trường."

"Vậ à..."

Tôi có thể tưởng tượng căn phòng mà Yuko đang sống có màu gì.

Thế nhưng, từ những mảnh rời rạc trong tâm thức mà thỉnh thoảng nàng gửi tới tôi, tôi chỉ có thể nhìn thấy một cảnh tượng mơ hồ và mờ nhạt.

"Tớ không biết đã có chuyện gì xảy ra giữa cậu ấy với Inoue," Fujisawa Kumi nói. "Cho dù tớ có hỏi thì Yuko cũng chỉ lắc đầu buồn bã thôi."

"Thế nhưng," cô tiếp, "ngay cả tớ cũng biết rằng lý do khiến cho cậu ấy đau khổ như vậy chỉ có thể là cậu mà thôi."

Fujisawa Kumi vẫn nhìn chăm chăm vào bóng đêm, như thể cô đang nói chuyện với một ai đó náu mình ở đấy.

"Tớ đến đây không phải để bảo cậu phải làm gì, như thế nào... Chỉ là, bây giờ Yuko đang rất đau khổ, tớ nghĩ rằng người duy nhất có thể xoa dịu nỗi đau của cậu ấy chính là Inoue, thế nên tớ mới đến đây để nói cho cậu biết điều đó."

Tôi cúi xuống, nhìn mãi vào những đầu ngón chân của mình.

Tôi đã nghĩ xem nên đáp lại như thế nào, nhưng cái mà tôi nghĩ ra chỉ toàn là những lời nói bao biện cũ rích.

"Tớ rất quý Yuko..." Giọng nói của Kumi hơi run lên. "Tớ cũng thích hình ảnh Inoue trong những câu chuyện mà Yuko từng vui vẻ kể... Thế nên, tớ mong hai người..."

"Tớ muốn cô ấy đợi thêm chút nữa."

Giọng nói khô khốc của tôi nghe như lời của một ai đó khác.

"Bây giờ, tớ vẫn chưa sẵn sàng để gặp cô ấy. Thế nhưng, một lúc nào đó, tớ sẽ..."

"Một lúc nào đó là bao giờ?"

Fujisawa Kumi hỏi tôi với giọng điệu của một đứa trẻ đang vùi vãnh thứ gì đó.

"Nói thật là tớ cũng không biết."

"Giờ đây, tớ chỉ vừa mới bước đi trên con đường tái sinh, tớ vẫn hoàn toàn chưa biết gì về những điều sắp xảy ra. Thậm chí tớ cũng không biết con đường mà mình đang đi rốt cuộc có đưa tớ đến nơi mà tớ muốn hay không."

Cô không nói gì cả.

Chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào khoảng không cách đó một mét.

"Tóm lại là," tôi nói tiếp, "một lúc nào đó khi tớ cảm thấy mình có thể trở thành một người phù hợp."

"Phù hợp là sao?"

Đột nhiên, cô hỏi.

"Phù hợp là như thế nào kia? Tức là, một người này với một người khác, có thể là một người phù hợp, cũng có thể không ư... Thế thì thật buồn."

Đúng, đó là một điều đau buồn. Thế nhưng...

"Tớ là một kẻ hẹp hòi nên chỉ có thể nghĩ được như vậy thôi," tôi nói. "Hiện tại, dù thế nào tớ cũng không thể chọn mình làm một người hợp với Igarashi được..."

Fujisawa Kumi chậm rãi ngẩng lên, nhìn vào mắt tôi. Vẻ mặt của cô khiến tôi nhớ tới nụ cười buồn bã mà có lần tôi đã thấy khi ở sân vận động.

"Bây giờ, người đang an ủi Yuko có lẽ là anh Takasawa."

Một cảm giác nhói đau chạy dọc lồng ngực tôi.

Để tránh không cho Kumi nhận thấy, tôi đưa mắt nhìn lên phía bầu trời tối đen.

"Nếu không có anh Takasawa thì có lẽ tình trạng của I Yuko còn tệ hơn nhiều."

Giọng Kumi trầm lắng và không có ngữ điệu.

"Yuko cũng biết tình cảm của anh Takasawa. Thế nhưng anh ấy vẫn cố kìm nén, hết sức nhẫn nại, cố gắng để trở thành một người bạn tốt của Yuko. Anh ấy là người hay nói thẳng nên dễ khiến người khác hiểu lầm, nhưng thật sự lại là một người rất hiền lành và tinh tế, luôn thấu hiểu tâm tư của người khác."

"Tớ biết," tôi nói.

Cô gái chữa ánh mắt đau đáu vào khuôn mặt nhìn nghiêng của tôi trong giây lát, đoạn ngửa cổ lên, hơi ưỡn lưng ra sau.

"Nếu người yêu của Yuko không phải là Inoue, thì bằng bất kể giá nào tớ cũng sẽ tác thành cho hai người bọn họ."

Tôi nhìn Kumi, người có một quyết tâm mãnh liệt muốn ủng hộ tôi, vẻ khó hiểu.

Tại sao lại là tôi mà không phải là Takasawa?

Không lẽ câu chuyện mà Yuko đã kể lại có sức hút lớn đến như vậy với cô gái này sao?

Sợi dây liên kết ba chúng tôi, có lẽ là những mảnh ký ức không mấy quan trọng, tựa như mùi cỏ ngọt ngào của một ngày mùa hè.

Vì chúng tôi đã được hưởng những hân hoan của cuộc đời nhiều hơn cả mong đợi, thế nên từ giờ chúng tôi sẽ phải mất một thời gian dài để trả món nợ đó.

Khi những ngày tháng đó kết thúc, có lẽ chúng tôi sẽ một lần nữa gặp lại nhau chẳng.

"Một lúc nào đó," tôi nói với Fujisawa Kumi.

Một lúc nào đó, chúng tôi sẽ lại sánh vai nhau bước đi như những ngày ấy, trên con đường nhỏ với hai bên là cánh đồng trải rộng, gió thổi rì rào.

Một ngày nào đó, chúng tôi sẽ đi ngược lại quy luật rằng thời gian không thể quay trở lại, quay lại những ngày trong quá khứ...

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#56

56

Sau ngày hôm đó, Fujisawa Kumi thi thoảng lại liên lạc với tôi.

Mỗi khi mùa mới tới, cô ấy lại thông báo cho tôi tình hình của bản thân và tình trạng của Yuko.

Có thể thấy trái tim Yuko đang dần khép lại những trao đổi với thế giới bên ngoài, như thể đã tự kéo lên những sợi tơ để bao bọc lấy chính mình.

Mùa hè kết thúc, mùa thu qua đi, rồi vào lúc đông sang, ngay cả Fujisawa Kumi cũng khó mà chạm tới được trái tim của Yuko.

Khung cảnh trái tim nàng khi gửi đến tôi, tựa như thế giới trên mặt đất được nhìn từ sâu bên dưới đáy biển, màu sắc nhạt nhòa, ánh sáng bị bẻ cong, âm thanh thì đục ngầu.

Tôi của lúc này, giống như người mặc một chiếc áo mới, không quen, vừa lúng túng với diện mạo mới thay đổi của mình, vừa dò dẫm trong bóng tối nhá nhem hòng tìm ra cho mình một chỗ đứng trên thế giới này.

Mùa đông cách đây một năm, tôi đã tưởng như mình sẽ không bao giờ gặp lại Yuko nữa.

Chỉ là, tôi không thể cuốn nàng vào những ngày tháng cứ ngày một mục rữa.

Thế nhưng, vào một ngày tôi đã bước đi trở lại.

Tôi không thể quay trở về là chính mình của tuổi mười bảy.

Bởi vì tôi đã đánh mất quá nhiều thứ, và đa phần những thứ còn sót lại thì đều bị biến dạng méo mó cả rồi.

Thế nhưng, cho dù vậy thì tôi cũng đã cố gắng nhẫn nại gọt nhọt những mảnh còn sót lại, để tạo ra một cái tôi mới.

Vứt bỏ những thứ không cần thiết như khả năng cảm nhận sắc bén hay sự kích động mãnh liệt.

Thay vào đó, tôi đưa vào cơ thể mình những tính cách mới lạ như khả năng hòa hợp, biết tự bảo vệ bản thân.

Người thanh niên đó so với tôi của trước kia đã trở thành con người biết bao dung và ôn hòa hơn rất nhiều.

Mặc dù anh ta không thể chạy bộ được nữa, nhưng anh ta có đôi chân dẻo dai có thể đi tới bất kỳ đâu.

Mặc dù phải chịu nhiều hạn chế, nhưng tôi đã lảng tránh sự thật rằng mình bị tàn phế bằng cách coi đó là điều bẩm sinh vốn dĩ đã như vậy.

Tôi sử dụng những chiếc mặt nạ một cách có chọn lựa, và học cách né tránh xung đột với những người xung quanh.

Và rồi, đến một ngày tôi tự vấn chính mình.

"Nào, giờ thì mày đã sẵn sàng để gặp lại nàng hay chưa?"

Thế nhưng, tôi không thể ngay lập tức đưa ra được câu trả lời.

Tôi viện ra cả trăm lý do để tranh luận với chính bản thân mình, nhưng trên thực tế chẳng qua chỉ là vì sự hèn nhát mà thôi.

Tôi sợ phải nhìn thấy vẻ mặt của nàng khi trông thấy tôi lúc này.

Mỗi ngày trôi qua, mong muốn được gặp Yuko lại càng trở nên mãnh liệt hơn, song tôi cứ liên tục trì hoãn ngày đó, với suy nghĩ rằng nếu để đến ngày mai, chắc chắn mình có thể đứng trước nàng với một bộ dạng khá khâm hơn.

Cứ như vậy ngày tháng trôi qua, mùa xuân tới và tôi đã trở thành sinh viên năm thứ hai.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#57

57

Ngày hôm đó tôi đã ở Tokyo.

Tôi lên tận Shibuya để mua sách và bản tổng phổ cho đàn ghita. Sau khi mua xong, tôi tiếp tục đi bộ như thể đang trôi lơ lửng trong cái xô bồ của thành phố.

Không khí ẩm áp của mùa xuân lan tỏa đến từng ngõ ngách con đường.

Ánh đèn đường nổi lên giữa bóng tối nhá nhem. Tôi ngồi tựa lưng vào lan can chắn đường, nhai nhồm nhoàm chiếc bánh sandwich vừa mới mua ở cửa hàng tiện lợi.

Trong lúc lơ đãng ngắm nhìn người qua kẻ lại, tôi nuốt chửng miếng thịt nguội khô khốc cùng một hộp coca.

Satoru...

Giọng nói ấy đột nhiên xuất hiện.

Từ khi nào tôi đã không còn nghe được giọng nói của nàng một cách rõ ràng như thế này?

Tôi vẫn cầm lon coca trên tay và nhìn chăm chú vào bóng đêm.

Satoru...

Thế nhưng, không phải nàng đang gọi tôi.

Mà đó là một câu cảm thán của nàng, giống như cái lần tôi đã nghe thấy vào mùa thu năm đó.

Một khắc sau đó, mớ cảm xúc hỗn độn bên trong trái tim nàng dội vào lồng ngực tôi tựa như một trận mưa rào bất chợt.

Lúc này, ngay khoảnh khắc này đây, ở đâu đó tại một nơi mà tôi không hề biết đến, nàng đang nằm trong vòng tay của Takasawa.

Nàng đã vô thức gọi tên tôi, vào cái khoảnh khắc môi nàng chạm vào môi của gã.

Đúng, cũng giống như lần đó.

Tại xưởng vẽ ở Tateshina, nàng đã gọi tên tôi khi bị Takasawa hôn bất ngờ.

Tôi ném lon coca rồi đứng dậy bước đi.

Nỗi đau đớn trong lồng ngực quá khủng khiếp, nếu như tôi không làm một điều gì đấy thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nép mình vào ngực Takasawa, nàng đang nhớ lại những ngày tháng đã qua.

Giống như ánh đèn ven đường chiếu rọi con đường trong đêm tối, những cảnh tượng ấy cứ chợt lóe lên ở phía bên kia bóng đêm trong trái tim nàng, rồi lại biến mất.

Trong số những cảnh tượng ấy, Yuko biết ơn tất cả mọi điều, cả những điều Takasawa đã làm hoặc không làm cho nàng.

Gã chỉ ở đó.

Gã không động viên Yuko, gã không hỏi lý do, gã cũng chẳng áp đặt tình cảm của mình cho nàng.

Từ một khoảng cách không quá gần mà cũng chẳng quá xa, gã đã luôn lặng lẽ dõi theo nàng.

"Vì anh luôn ở đây."

Gã đã nói vậy.

"Khi nào muốn thì em hãy tới đây. Và hãy kể cho anh nghe. Về em, về tương lai của em, về những ngày tháng mà em đã trải qua."

Không lâu sau đó, lần đầu tiên Yuko tới thăm nhà Takasawa.

Sau khi xin được việc, gã đã dọn ra ngoài sống một mình.

Đêm hôm đó, Yuko hầu như không nói gì cả.

Takasawa cũng không hỏi gì hết. Nàng rời khỏi căn phòng của gã khi sắp đến giờ chuyển tàu cuối khởi hành.

Sau đó khoảng một tuần, nàng lại tới nhà gã một lần nữa.

Lần này, nàng có kể cho gã nghe đôi chút về những kỷ niệm khi còn nhỏ.

Cứ như vậy, một cách lặng lẽ, những cuộc gặp giữa hai người bọn họ ngày một nhiều lên.

Khi câu chuyện bị gián đoạn, Takasawa sẽ bật đĩa nhạc analog lên, cũng có khi họ chỉ nghe nhạc mà không nói chuyện gì cho tới tận lúc bình minh.

Cứ như vậy, chẳng bao lâu, trong trái tim của Yuko đã nảy nở một thứ gì đó dù là nhỏ bé.

Nàng biết rằng đó không phải tình yêu.

Một thứ gì đó không giống với cảm xúc mà nàng đã có vào mùa hè năm mười bảy tuổi.

Không mãnh liệt và cũng chẳng đau đớn, thật nhẹ nhàng, thật ấm áp, thật dịu dàng.

Đã mười tám tháng trôi qua kể từ ngày chúng tôi chia tay nhau vào đêm Giáng sinh.

Trong những ngày tháng như thế đang bước đi dưới đáy biển đó, sự tồn tại của Takasawa không ngừng chiếu rọi ánh sáng lên trái tim nàng, giống như ánh trăng chiếu lên mặt nước.

Cảm xúc nảy sinh trong nàng được nuôi lớn tới độ nàng không thể vờ như không biết nữa, và nó đã đưa nàng đi tới một quyết định.

Mình muốn đáp lại tình cảm của anh ấy...

Cho dù đó không phải là tình yêu đi chăng nữa thì mình vẫn muốn trân trọng cảm xúc trong trẻo này...

Và đêm nay, nàng đã đến phòng của Takasawa để được gã ôm vào lòng.

Thứ cảm xúc dẫn lối nàng tới nơi này, cho dù nàng không nhận ra, thì có lẽ đó cũng chính là một trong những dạng của cái được gọi là tình yêu.

Nàng bị ám ảnh bởi những ngày tháng ở bên cạnh tôi nên mới không biết rằng tình yêu còn có những kiểu khác nữa.

Tôi đang đứng trên chiếc cầu dành cho người đi bộ, bắc ngang qua con phố Aoyama.

Lúc này đây, ở một nơi không xa đây lắm, người con gái mà tôi yêu đang nằm trong vòng tay của một người đàn ông khác.

Tôi nín thở, lắng tai nghe tiếng nhịp tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực mình.

Dưới ánh sáng yếu ớt, Yuko đang cười từng thứ một trên người.

Nàng rất căng thẳng trước ánh mắt của Takasawa, kẻ đang đứng đầu đó trong phòng.

Khi cười đến món đồ cuối cùng, nàng cảm thấy xấu hổ vì cơ thể thiếu những đường cong nữ tính của mình.

Tôi lại tiếp tục bước đi.

Từ sâu trong lòng, tôi ước mình có thể đi tới chỗ hai bọn họ và kéo nàng ra khỏi đó.

Yuko bước tới gần Takasawa, và tựa cả cơ thể vào ngực gã.

Ở một góc khuất trong tâm hồn, nàng đột nhiên nghĩ tới cái chết của mẹ mình, thế nhưng cảm giác phấn khích mà nàng chưa bao giờ được cảm nhận đã ngăn suy nghĩ đó lại.

Nàng kiễng chân lên và hôn gã.

Tôi xuyên vào đêm tối một cách vô định, cố kiềm chế cái cảm giác muốn gào thét lên.

Trong tôi dấy lên một rung động dữ dội, nó tạo ra một vòng xoáy trong đầu, khiến tôi cảm thấy chóng mặt.

Biết bao lần nàng nhớ tới người yêu một thời, với anh ta hay với cả người đàn ông trước mặt, nàng đều có cảm giác bất an, liệu rằng có phải mình đang phạm một sai lầm không thể sửa chữa được hay không.

Đột nhiên nàng cảm thấy thật đau đớn, nàng như bật khóc tới nơi, nhưng nàng đã kìm nén nó lại.

Trong căn phòng vang lên tiếng đàn ghita của Al Di Meola.

Một giai điệu đầy đam mê, đầy khiêu khích.

Một phần cháy bỏng trong lồng ngực Yuko như cộng hưởng với nhịp điệu ấy, mỗi khi được Takasawa chạm vào, nàng lại như đắm chìm vào một cơn sóng lớn.

Vào khoảnh khắc mất đi trình tiết, cảnh tượng khu rừng hiện lên thật rõ ràng trong tâm trí nàng.

Satoru, tớ xin lỗi...

Tôi chống tay và đầu gối xuống đường, khóc cho những gì mình đã đánh mất.

Chiếc cổ thon trắng, đôi môi mỏng, hốc xương đòn gánh sâu.

Tất cả những thứ ấy đều đã tuột khỏi tay tôi và sẽ mãi mãi không bao giờ quay trở lại nữa.

Đêm hôm nay mới chính là thời khắc hai chúng tôi thực sự ly biệt.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#58

58

Mùa hè năm đó, hai người bọn họ ở bên nhau thật ngây thơ và vô tư lự, như những đứa trẻ vừa mới được hóa giải khỏi một lời nguyền.

Takasawa dành hầu hết thời gian riêng tư của mình để ở bên cạnh Yuko, cứ như thể gã đang lấy lại những ngày tháng đã phải chờ đợi.

Vào kỳ nghỉ hè, họ ở lì trong xưởng vẽ ở Tateshina, chạm vào da thịt nhau trong cái không khí se lạnh, cùng nhau đêm suốt sáng với những câu chuyện không có hồi kết.

Tôi chỉ là một khán giả dõi theo vở kịch tình yêu họ đang diễn mà thôi.

Tôi không thể hiểu được lý do tại sao giờ đây, vào lúc này, tôi lại có thể nhìn thấy tâm can nàng một cách rõ ràng đến như vậy.

Việc này quá đỗi tàn nhẫn, thế nhưng vốn dĩ Yuko đâu thể biết được nỗi đau khổ của tôi.

Nàng đang đắm chìm trong sự thật rằng, thân xác của nàng mang đến khoái lạc cho Takasawa.

Và, khi nhận ra rằng bản thân nàng càng đạt đến đỉnh thì càng khiến cho gã thỏa mãn, nàng càng tích cực để hưởng thụ khoái cảm của chính

mình.

Cùng với cảm giác xấu hổ và rất nhiều cảm xúc hỗn loạn khác nhau từ tận sâu trong đáy lòng, nàng sẵn sàng đáp ứng lại mọi đòi hỏi của Takasawa.

Kết quả là nàng lại có được cảm xúc thân thể mãnh liệt hơn.

Nàng đã tìm được con đường tái sinh cho chính mình. Nàng đã biết đến niềm vui sướng khi cho đi, và một lần nữa, nàng đã hít thở trở lại.

Sau khi bị tột đôn phương cự tuyệt, nàng lại được Takasawa cần đến, và rồi nàng đã lấy lại bản thân mình.

Ý nghĩa của sự tồn tại.

Đó là thứ không chỉ riêng mình nàng, mà tất cả chúng tôi khi ở tuổi đó, đều ra sức theo đuổi.

Và đêm hôm nay cũng vậy, nàng lại đến căn phòng của Takasawa để được gã ôm vào lòng.

Vì một thứ được gọi là ý nghĩa của sự tồn tại.

Giọng nói của nàng chảy trong lồng ngực tôi.

Cho dù tôi cố tình không nghe, cho dù tôi có gào thét đến khản cả cổ, thì giọng nói của nàng vẫn cứ len lỏi vào trong tim tôi.

Giọng nói ấy nghe giống như giọng của một ai khác chứ không phải nàng.

Giọng nói, giọng nói, giọng nói.

Và, cái cảm giác sắc nhọn giống như cạnh của một chiếc gương vỡ.

Khoảnh khắc đắm say đến quên cả bản thân.

Trong giây phút, nàng như ngừng thở, cảm giác bất an về cái chết vụt qua tâm trí nàng.

Lát sau, khi đã trấn tĩnh trở lại, nàng lén nhìn Takasawa.

Nàng muốn biết gã đã có được cảm giác thỏa mãn đến thế nào.

Tôi ôm khư khư nỗi đau trong trái tim dường như đã bị thiêu rụi, và cứ thế trải qua khoảng thời gian đó.

Trong căn phòng tối, tôi nhìn chăm chăm lên bức tường màu xám, căng răng chịu đựng, tay nắm chặt thành nắm đấm, toàn thân run rẩy.

Những điều đang xảy ra ở căn phòng của gã, liệu có phải chính là ký ức của tôi đã bị đánh tráo một cách vô lý hay không?

Đáng lẽ ra chính tôi mới là người đang ôm nàng phải không?

Người đang ở bên cạnh nàng phải là tôi, chỉ là tôi đang nhớ lại một đêm nào đấy trong quá khứ thôi đúng không?

Phải chăng sự thật là, đến tận bây giờ sự tồn tại của tôi vẫn đang chiếm một vị trí to lớn trong trái tim nàng?

Thế nhưng, tất cả những ảo tưởng đó đã ngay lập tức bị vùi dập.

Yuko đã gọi tên Takasawa.

Lần này thì nàng đang tìm kiếm gã...

Nhẹ nhàng tựa vào gã.

Những đêm như vậy cứ lặp đi lặp lại, và rồi vào một ngày cuối mùa hè, giọng nói của nàng đột nhiên biến mất.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#59

59

Chẳng bao lâu nữa câu chuyện này cũng sẽ đi đến hồi kết.

Đương nhiên là từ giờ trở đi, tôi vẫn phải tiếp tục sống cuộc đời của mình, chắc hẳn sẽ có rất nhiều những tình tiết mới được sinh ra cùng với sự thay đổi của bốn mùa.

Thế nhưng, đây là câu chuyện giữa hai người là tôi và Yuko.

Nên sẽ chỉ còn lại một vài chương nữa mà thôi.

Không hiểu sao tôi cảm thấy không thể tin nổi.

Rằng những ngày tháng mà hai chúng tôi đã cùng trải qua lại có thể tóm gọn chỉ trong từng câu chữ.

Có lẽ, điều tôi thực sự nên nói là, những thứ mà chúng ta có thể nắm giữ trong tay cho đến tận cuối đời, thật ra không nhiều như chúng ta tưởng.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#60

60

Hình như tôi đã ngủ gật từ lúc nào không biết nữa.

Tôi ngồi bên cạnh cửa sổ, lơ đãng ngắm nhìn mặt trăng màu trắng xanh.

Cứ thế, tôi ngủ thiếp lúc nào không hay.

Có vẻ tiếng chuông điện thoại đã đổ khá lâu.

Khi nhận ra, tôi đi xuống tầng dưới, đi đến nửa chừng thì tiếng chuông đột nhiên im bật.

Căn nhà trở nên im lặng như tờ.

Lúc đó đã quá 0 giờ một chút.

Bố tôi vẫn chưa về nhà.

Khi tôi về thì mẹ đã vào phòng trong và đi ngủ rồi.

Tôi quay trở lại tầng hai.

Đúng lúc đó chuông điện thoại lại reo lên.

Âm thanh đó vang vọng yếu ớt trong căn phòng lạnh lẽo, giống như tiếng kêu trái mùa của một loài côn trùng.

Tôi vào phòng khách và nhắc ống nghe lên.

"Vâng, nhà Inoue ạ..."

Thế nhưng, không nghe thấy hồi âm từ phía bên kia.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng thở giống như tiếng thì thầm của một đứa trẻ.

Tôi đã lập tức nhận ra ngay.

Cảm giác nóng ran tràn ngập trong lồng ngực tôi.

"Igarashi đấy à?" Tôi nói.

Tôi có cảm giác như mình đang hỏi một ngôi sao nhỏ hiện lên giữa bóng đêm vậy.

Va rồi, tôi cảm thấy vô cùng bồn chồn.

Tôi đã chờ đợi một lúc lâu cho đến khi nhận được lời đáp.

"Tớ xin lỗi vì gọi cho cậu muộn thế này..."

Là giọng nói của nàng.

Là giọng nói bằng xương bằng thịt của nàng mà đã ba năm rồi tôi mới được nghe.

Tôi cảm thấy nhớ tiếc vương chút buồn thương nữa.

"Không sao đâu, cậu khỏe chứ?"

"Tớ khỏe..."

"VẬY Ờ."

"Thế còn Inoue? Tớ vẫn luôn lo ngại về sức khỏe của cậu đấy."

"Tớ ổn. Dù gì tớ vẫn sống tốt. Đây là chuyện có quen với nó hay không chứ không phải là khỏi hay không khỏi."

"Cậu không thấy khổ sở ả?"

"Thì thoải mái, nhưng không nặng như hồi đó. Tớ đã nắm được bí quyết rồi mà."

"VẬY Ờ," nàng khẽ thì thào, đoạn lại im lặng.

Một khoảng lặng bao trùm lấy hai chúng tôi.

Từ trong ống nghe điện thoại, tôi có thể nghe được tiếng thở của nàng.

Một sự im lặng thân thương.

Tôi có thể cảm thấy nàng đang ở rất gần.

Cảm giác đó thực tới nỗi tôi dường như quên mất cả khoảng cách giữa tôi với nàng.

Tất thảy những gì đã ngăn cách hai chúng tôi, còn hơn cả thời gian và không gian.

"Có phải," tôi nói, "cậu có chuyện gì ả?"

Sau một hồi do dự, nàng đáp khẽ: "Không có chuyện đó đâu..."

Thế nhưng, giọng nói run lên ở cuối câu ấy đã nói lên sự thật.

Nàng tiếp bằng một giọng cứng nhắc.

"Chỉ là, tớ muốn được nghe giọng của Inoue bằng mọi giá, nên không thể kiềm chế được..."

"Ừ."

"Tớ xin lỗi."

Cậu đâu cần phải xin lỗi, tôi nghĩ.

Chẳng có lý do gì mà nàng phải xin lỗi tôi cả.

Nàng là phần tốt đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Trong những ngày tháng chúng tôi đi cạnh bên nhau thật vô tư, chẳng hề nghĩ suy gì về sự mất mát, thì nàng chính là hạnh phúc của tôi.

Điều đó, có lẽ đến tận bây giờ cũng không thay đổi.

Bởi vì, chỉ cần nghe thấy giọng nói của nàng thôi, trái tim tôi đã trở nên ấm áp đến thế này rồi.

"Igarashi."

Tôi gọi nàng bằng một giọng trầm thấp, như thể đang khẽ khàng gõ lên cánh cửa đóng kín.

"Ngay cả bây giờ cũng vậy, tớ vẫn luôn nhớ tới Igarashi, thế nên..."

"Tớ..." Nàng ngắt lời tôi.

Và rồi, bỗng dưng tôi hiểu ra mọi điều.

Nàng đang định đi tới một nơi rất xa, một nơi mà tôi không biết đến.

Giọng nói trong tim nàng đã nói lên điều đó.

"Tớ," nàng nói.

"Tớ chưa từng quên cậu, sau này cũng vậy, tớ nhất định sẽ không quên cậu..."

"Nhưng cho dù như vậy..."

Tôi như vỡ vụn trước sự thật rằng, tôi đã, đang, và sắp mất đi một thứ vô cùng quan trọng.

"Chúng mình không thể trở lại bên nhau được nữa phải không?"

Nàng không nói gì cả.

Tôi chỉ có thể cảm nhận được một quyết tâm rất mãnh liệt ở bên trong nàng.

Trong căn phòng yên ắng, tiếng đồng hồ gõ từng nhịp xa xăm.

Một lát sau, Yuko nói với tôi bằng giọng rưng rưng nước mắt.

"Thật tốt vì tớ lại có thể nghe giọng nói của Inoue. Tớ rất vui vì cậu đã gọi tên tớ..."

Thực ra thì tớ muốn cậu gọi tớ là "Yuko", dù chỉ một lần thôi cũng được.

Tôi không tìm được lời nào để nói, chỉ biết im lặng lắng nghe giọng nói của nàng.

"Cậu nhớ giữ gìn sức khỏe nhé."

Ừ.

"Cậu đừng có một mình ôm nỗi đau khổ nhé."

Ừ.

Và rồi, thật nhỏ nhẹ, tôi nghe thấy tiếng thì thầm của nàng: "Tạm biệt," cuộcđiện thoại dừng lại ở đó.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#61

61

Năm mới sang, vào đêm tuyết rơi lần thứ hai trong mùa đông này, tôi nhận được điện thoại từ Takasawa.

Tôi cũng đã mơ hồ dự cảm được về cuộc điện thoại này. Đã hai tuần trôi qua kể từ ngày Yuko gọi điện cho tôi. Gã không nói gì nhiều, chỉ thông báo về việc gã sẽ tới thị trấn này vào cuối tuần để gặp tôi, rồi cúp máy.

Vào ngày Chủ nhật như đã hẹn, Takasawa đến trên chiếc xe Volkswagen Golf màu đen.

Bắt gặp ánh mắt của tôi, gã phân trần: "Xe cũ thôi. Tôi đã dùng số tiền thưởng đầu tiên làm tiền đặt cọc để mua nó."

Takasawa nói đang làm tại phòng đối ngoại của một hãng sản xuất công nghiệp nặng.

Theo kế hoạch thì một năm nữa gã sẽ chuyển công tác sang Hà Lan.

Chúng tôi đi bộ về phía nhà của Yuko.

Gã nói dù thế nào cũng muốn tới thăm nhà nàng.

Con đường vẫn còn tuyết đọng từ ba ngày trước.

Gã vừa đá mũi giày lên mặt tuyết bản thiu, vừa nói: "Cô ấy biến mất rồi."

Tôi chỉ gật đầu mà không nói gì.

"Cô ấy cũng đã gửi đơn xin thôi học. Có lẽ cô ấy sẽ không trở về nữa..."

Gã nói rằng đã tìm tất cả những chỗ mà nàng có thể đến, nhưng vẫn không thấy Yuko.

"Kể ra nếu tôi nhờ tới những chỗ kiểu như văn phòng thám tử, thì có khi họ sẽ giúp tìm ra nơi ở của cô ấy..."

"Thế nhưng," gã nói tiếp. "Thế nhưng, tôi không nghĩ rằng bằng cách đó lại có thể mang cô ấy trở lại được. Có lẽ nếu như cô ấy đã quyết định biến mất, thì tôi không nên tìm kiếm thêm nữa..."

Gã nở một nụ cười như chế giễu bản thân, đoạn ngược lên nhìn trời.

"Lúc đầu tôi cứ nghĩ mọi chuyện sẽ tiến triển tốt," gã nói. "Nhưng rốt cuộc thì tất cả chỉ là ảo giác của tôi mà thôi."

Tôi vẫn chỉ im lặng.

Takasawa tiếp: "Trong trái tim của cô ấy luôn có sự hiện diện của cậu."

Tôi bất giác nhìn gã.

"Chuyện đó..."

Gã nhún vai.

"Tôi thừa biết chứ. Tôi chấp nhận cô ấy, bao gồm tất cả những điều đó. Tôi là đứa mạnh mẽ, nên có khả năng chịu đựng hầu hết mọi chuyện."

"Bởi vì tôi là một vận động viên điền kinh cự ly trung bình mà," gã cười.

"Tôi thấy chẳng sao cả. Cho dù Yuko có nghĩ tới cậu nhiều như thế nào, thì chỉ cần cô ấy vẫn ở bên cạnh tôi, như vậy là đủ."

Những lời nói chân thật của gã có một sức mạnh không tưởng khiến trái tim tôi phải xao động.

Chẳng bao lâu, chúng tôi đã đến trước cửa nhà Yuko.

"Cô ấy cũng chẳng có ở đây," Takasawa nói khẽ như đang độc thoại.

"Bố của cô ấy hiện đang sống cùng một người phụ nữ."

Takasawa tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu nói của tôi.

"Tôi không biết điều đó."

"Tôi cũng vừa mới biết gần đây thôi. Nghe đồn thì có vẻ không phải là tái hôn đâu, chỉ là sống chung cùng nhau thôi..."

"Vậy là cô ấy có muốn quay về cũng không được..."

"Đúng vậy."

Takasawa nhìn chăm chăm vào ngôi nhà một lúc như thể đang suy nghĩ điều gì.

"Kia là cái cây của John phải không?" Lát sau, gã chỉ cây hoa mộc trong vườn và hỏi.

"À, đúng rồi. John đang ngủ dưới cái cây đó."

"Cô ấy vẫn thường hay kể cho tôi nghe về John."

"VẬY Ờ," TÔI ĐÁP.

"CÓ LỄ CON NGƯỜI TA CỨ LUÔN KÉO THEO MÌNH KÝ ỨC VỀ KHOẢNG THỜI GIAN HẠNH PHÚC, MÀ NGAY BẢN THÂN CŨNG KHÔNG NHẬN RA ĐIỀU ĐÓ..."

Câu nói của Takasawa dường như chẳng phải dành cho ai cả.

"Phải rồi, khoảng hai tuần trước Igarashi có gọi điện cho tôi."

Trên đường trở về từ nhà của Yuko, tôi kể với gã.

Tôi cảm thấy mình cần phải nói thật với gã.

"Cô ấy đã nói gì?"

"Chẳng có gì đặc biệt. Thế nhưng, lúc đó, tôi cũng đã có cảm giác là cô ấy đang định đi đâu đó. Và cô ấy không định quay trở về chỗ của chúng ta nữa."

Takasawa thở dài nặng nề.

"VẬY LÀ CẢ HAI CHÚNG TA ĐÃ BỊ BỎ RỜI RỒI."

"ĐÚNG VẬY."

"MỘT CÔ GÁI HẤP DẪN ĐẾN KHÔNG THỂ TIN NỔI."

"TÔI CŨNG NGHĨ VẬY."

"NHỮNG LÚC NHƯ THẾ NÀY," TAKASAWA NÓI VỚI MỘT NỤ CƯỜI BUỒN RẦU, "CÓ LỄ BỌN ĐÀN ÔNG SẼ LẤY THUỐC RA VÀ CHÂM LỬA."

"THẾ NHƯNG THẬT KHÔNG MAY LÀ TÔI LẠI KHÔNG CÓ THÓI QUEN HÚT THUỐC..."

"Tôi cũng thế."

"Vì chúng ta là những người chạy cự ly trung bình đúng không?"

"Đúng vậy."

Và rồi, chúng tôi nhìn nhau, cùng cười khe khẽ.

Sau khi khởi động xe, Takasawa hạ cửa kính xuống nói với tôi.

"Tôi nghĩ có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa đâu."

"Vâng."

"Nếu như..."

"Vâng..."

"Nếu như, cậu có gặp Yuko ở đâu đó thì cho tôi gửi lời chào nhé."

Tôi không đáp lại.

Thực ra gã cũng chẳng đợi câu trả lời.

Gã nói: "Tạm biệt cậu!"

"Vâng."

Và rồi gã đi mất.

Đúng như gã nói, đây là cuộc hội thoại cuối cùng giữa chúng tôi.

Và tôi chỉ còn lại một mình.

Tất cả mọi người đều đã rời xa tôi.

Cả Yuko, cả Takasawa, cả Fujisawa Kumi (đã hơn một năm rưỡi trôi qua kể từ khi tôi mất liên lạc với cô ấy), và cả John nữa.

Nỗi cô đơn đối với tôi chỉ như một người bạn cũ, thế nhưng sự thật rằng Yuko đã biến mất tới một nơi mà tôi không hề hay biết khiến trái tim tôi có cảm giác mất mát vô cùng lớn, một cảm giác mà tôi chưa từng trải qua bao giờ.

Mỗi lần đi bộ trên những nẻo đường ở Tokyo, tôi lại tìm kiếm bóng dáng của Yuko.

Không hiểu sao, tôi có một suy nghĩ gần như chắc chắn rằng nàng chỉ đang ở đâu đấy trong thành phố này mà thôi.

Có lẽ vì đây là nơi mà tôi và Yuko đã sinh ra và lớn lên. Phải chăng những người không còn nơi nào để nương tựa, thì chỉ ít họ sẽ tìm kiếm mối liên hệ với nơi mình sinh sống...

Có lẽ tôi đã suy nghĩ như vậy.

... Thế nhưng có khi chúng mình đã từng ít nhất một lần đi ngang qua nhau ở đâu đó cũng nên. Ở những chỗ như Shibuya hay công viên Kichijoji chẳng hạn...

Hồi mới quen nhau, nàng đã có lần nói với tôi như vậy. Có lẽ bởi vì câu nói này của nàng vẫn còn trong tâm trí tôi.

Vào khoảng thời gian này, cứ mỗi khi có thời gian, tôi lại leo lên tuyến Inokashira và đi đi lại lại giữa hai thành phố.

Tôi có cảm giác như nàng sẽ xuất hiện ở sân ga nên có những khi tôi dành cả ngày chỉ để ngồi trên không biết bao nhiêu chuyến tàu.

Để rồi khi màn đêm buông xuống, tôi lại kéo lê bước chân nặng nề, lại mất một khoảng thời gian dài chỉ để quay trở về thị trấn của mình.

... Có khi vài năm nữa chúng ta sẽ lại gặp nhau ở một góc ngách nào đó của Tokyo...

Tôi cứ vin vào ký ức đã trở nên quá đỗi xa xưa ấy để mài miết đi tìm hình bóng nàng.

Đôi khi tôi lại thử tìm đến nhà nàng.

Không biết từ khi nào mà ngôi nhà đã không còn bóng người, khu vườn cũng trở nên rậm rạp hơn trước nhiều.

Nghe đâu bố của nàng đã chuyển tới một thị trấn ở tít xa phía Bắc cùng với người phụ nữ mà ông sống chung.

Có những khi đi qua trước nhà nàng khi trời đã chạng vạng tối, tôi sửng sốt vì cảm giác như căn nhà đang sáng đèn dù rõ ràng là không hề có người ở.

Thế nhưng, tôi lập tức nhận ra đó chỉ là bóng chiều tà in trên cửa sổ mà thôi.

Giọng nói trong tim của nàng vẫn ở trạng thái gián đoạn.

Thật nực cười. Khi tôi tìm kiếm nàng, thì bàn tay tôi lại không thể chạm đến được trái tim nàng.

Cho dù thế nào, ngày tháng vẫn cứ trôi qua như vậy.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#62

62

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi tìm một chỗ làm trong phạm vi có thể đi từ nhà tới đó bằng xe máy.

Và rồi, qua một người quen giới thiệu, tôi vào làm cho một văn phòng dịch vụ tư vấn pháp lý ở thị trấn kế bên.

Đó là một nơi làm việc khiêm tốn chỉ có ba người là ông trưởng phòng đã ngoài sáu mươi, một cô gái vào đây làm từ khi vừa mới tốt nghiệp cấp ba, và tôi.

Công việc của tôi là mang tài liệu đi đi lại lại giữa văn phòng với một vài ngân hàng.

Ban đầu tôi đi làm bằng xe máy, về sau thi được bằng lái ô tô nên đã đi làm bằng xe hơi của công ty, có phân khối 1000 cc.

Sau khoảng hơn hai năm kể từ khi vào làm ở đây, tôi và cô gái làm cùng văn phòng bắt đầu thi thoảng hẹn hò.

Tên của cô ấy là Kazumi.

Đó là một cô gái ít nói, nhưng nụ cười luôn thường trực trên môi, vừa bao dung lại vừa dịu dàng.

Khoảng thời gian ấy, chúng tôi không hẳn là phải lòng nhau, chỉ là cô ấy có một tình yêu có thể chia sẻ cho người khác, còn tôi thì lại cần điều đó.

Và rồi, rốt cuộc hai chúng tôi đã bắt đầu hẹn hò với nhau như thế đó là một dòng chảy tự nhiên.

Tôi mua một chiếc xe hơi cũ bằng khoản vay trong ba năm, vào cuối tuần, tôi thường chở Kazumi đi tới khu rừng phía Bắc hay bãi biển ở phía Tây.

Trong cuộc sống đó, từng chút một, Tokyo trở nên ngày một xa vời với tôi.

Đêm Giáng sinh.

Tôi cùng Kazumi đi xem phim ở thị trấn bên.

Đó là rạp chiếu phim cũ kỹ mà có lần tôi với Yuko từng đến.

Thế nhưng, bây giờ nó đã được sửa sang lại và trở nên rất gọn gàng sạch sẽ.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế có mùi chất khử trùng, chờ bộ phim được chiếu.

Phòng chiếu khá ít khán giả, và hơi lạnh.

Một lát sau, tiếng chuông vang lên, ánh sáng tắt, cuộn phim bắt đầu quay.

Đó là một bộ phim tình cảm của Mỹ đã được công chiếu lưu động từ khoảng năm năm trước.

Tôi chỉ lơ đãng nhìn lên màn hình chứ không hẳn là dõi theo bộ phim.

Tôi nhìn sang Kazumi, thấy cô đang xem khá chăm chú.

Sau khi cuộn phim quay được chừng 30 phút, tôi có cảm giác như màn hình đột nhiên bị rung lắc.

Cảm giác giống như bị hoa mắt.

Tôi biết.

Đó chính là cảm giác lần đầu tiên khi tôi nghe được giọng nói của Yuko, năm mười bảy tuổi.

Và rồi, Yuko xuất hiện trên màn hình.

Bất giác tôi ghì chặt lấy phần tay cầm của ghế ngồi.

Nàng đang chuẩn bị đi tới cái chết.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ký ức từ trái tim nàng vỡ òa trong lồng ngực tôi.

Những ngày tháng mà nàng đã trải qua ở một góc khuất của Tokyo cho tới ngày hôm nay.

Một người đàn ông lớn hơn nàng mười tuổi đã tán tỉnh nàng, đeo bám nàng, và họ bắt đầu sống chung.

Rồi nàng đã mang thai.

Thế nhưng, đứa bé đã ngưng thở trong tử cung của nàng, ngay cả bản thân nàng, lúc này đây, trên chiếc giường trong bệnh viện, cũng đang chuẩn bị kết thúc cuộc sống của mình.

"Này," từ trên màn hình, Yuko nói.

Về giấc mơ cuối cùng của nàng.

"Giả như, con người ta phải đánh đổi từng chút một sinh mệnh của mình để có được ký ức..."

Ừ.

"Thì liệu tớ có thể đánh đổi toàn bộ phần sinh mệnh còn lại của mình cho đêm nay được không...?"

Đây là...

Phải rồi, đây là câu nàng đã nói khi ở trong khán đài sân vận động đêm Giáng sinh năm mười bảy tuổi.

Tôi như sắp bật khóc, nhưng đã nghiền răng để ngăn không cho mình khóc.

Con người ta, suốt cuộc đời vẫn luôn mơ giấc mơ về mối tình đầu...

"Này," nàng lại nói, "cậu có biết không?"

Biết gì cơ?

"Rằng giờ đây tớ đang rất hạnh phúc."

Không, tớ không biết điều đó.

Yuko à, cậu thật sự đã hạnh phúc chứ?

Nàng quay lưng về phía tôi, nhìn chăm chăm vào vạch kẻ trắng trên đường chạy đang nổi lên giữa bóng đêm.

"Inoue à."

Ừ.

"Cuối cùng..."

Ừ.

"Cuối cùng tớ muốn Inoue nói với tớ một điều..."

Từ trong trái tim đang run lên đầy đau khổ, tôi hỏi nàng.

"Gì cơ?"

Tấm lưng bé nhỏ của nàng run lên trong gió.

"Ừ... vì đây là một điều vô cùng quan trọng nên cậu đừng nói sai nhé."

"Tớ sẽ không nói sai đâu."

"Thật chứ?"

"Ừ."

"Vậy thì tớ nhờ cậu nhé, hãy nói như thế này này."

"Mặc dù cuộc đời của cậu rất ngắn ngủi, thế nhưng cậu đã biết đến ý nghĩa thật sự của việc yêu một ai đó, và cậu đã có được thật nhiều hạnh phúc!"

Và rồi, nàng ngoảnh mặt lại, nở một nụ cười buồn.

"Cậu nói đi, tớ đang im lặng lắng nghe đây..."

Nàng khẽ nhắm mắt lại, như thể đang tự ôm lấy cơ thể mình.

Bị đánh gục bởi cảm giác đau đớn, suốt một lúc lâu, tôi không thể nào cất lên lời.

Nàng vẫn nhắm mắt, không hề cử động, đợi tôi nói.

Mái tóc đen của nàng nhảy múa trong bóng tối.

Mặc dù cuộc đời của cậu...

Một lúc sau, tôi bắt đầu nói với nàng bằng giọng trầm và khàn.

... thật ngăn ngùi và chỉ thoáng qua như phù du, thế nhưng cậu đã biết đến ý nghĩa thật sự của việc yêu một ai đó...

Tôi lại bật khóc, những điều muốn nói ứ sâu trong cổ họng.

Và rồi,

Cậu đã được tớ yêu bằng một tình yêu sâu sắc hơn bất kỳ ai, cậu đã có được thật nhiều hạnh phúc không hề thua kém ai, Yuko...

Yuko cười rạng rỡ, môi nàng mấp máy: "Cảm ơn cậu. Tạm biệt cậu," rồi nàng tan vào trong bóng đêm.

Khi tôi chợt nhận ra thì bộ phim đã hết từ bao giờ rồi.

"Phim buồn quá nhỉ." Ngồi kế bên tôi, Kazumi nói.

"Ừ, đúng là một câu chuyện rất đau buồn..."

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#63

63

Vào một ngày nắng ráo, tôi chợt nghĩ ra và tìm đến sân vận động.

Không hẳn là vì một mục đích nào cả.

Khi tới sân vận động chẳng được ưa chuộng mấy này, tôi bước lên khán đài.

Tôi ngồi trên chiếc ghế dài mà tôi và Yuko đã từng ngồi, khẽ vươn vai trong nắng chiều dịu nhẹ.

Khi vô tình nhìn xuống, tôi vẫn thấy những nét chữ nhỏ xinh ở đó, không hề thay đổi với ngày xưa.

Những dòng chữ được viết bằng bút dạ màu đen, kiểu như:

I. H tham dự giải đấu ngày 5/6/1984

Hay như: Going my way!

Trong số đó, có một dòng chữ được viết rất nắn nót làm tôi phải dừng mắt lại.

Dòng chữ được viết bằng nét chữ tinh tế, có nội dung là: 4'21"7 Kỷ lục chạy của chồng tương lai của tôi. Y.I

Giấc mơ của Yuko.

Một giấc mơ quá đỗi nhỏ bé và giản dị.

Nghĩ đến một cuộc đời đã bị lãng phí, đến ngay cả một giấc mơ nhỏ như thế này cũng không thực hiện được, tôi cảm thấy vô cùng bất lực.

Tôi nhẹ nhàng chạm tay lên dòng chữ mà nàng đã để lại.

Thế nhưng, tôi chẳng cảm nhận được gì từ nó.

Nàng đã không còn ở bất cứ đâu trên cuộc đời này.

Đó là thông điệp cuối cùng mà Yuko gửi đến tôi.

Là Tiếng nàng thầm gọi.

TÔI VẪN NGHE TIẾNG EM THẦM GỌI

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Khi còn sống, mẹ tôi luôn nói rằng bà thích nhất là cuốn "Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi". Bà đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, và lần nào cũng khóc. Tại sao không phải là "Nơi em quay về có tôi đứng đợi", hay "Em sẽ đến cùng cơn mưa", hay "Bức ảnh tình yêu"? Cho dù tôi có hỏi thì bà cũng chỉ trả lời là "Mẹ không biết". "Mẹ không biết tại sao, nhưng mẹ thích nhất cuốn này."

Chính vì lẽ đó mà mẹ tôi đã đọc đi đọc lại cuốn sách này nhiều đến nỗi các trang sách nhàu nát hết. Bà còn nói là rất thích đoạn kể về cuộc điện thoại cuối cùng, rằng "buồn nhưng mà hay".

Tôi viết cuốn này lần đầu tiên năm hai mươi bảy tuổi. Năm ba mươi tư tuổi, tôi viết lại một lần nữa để công bố trên mạng. Có những thời điểm cơ thể tôi bị phá hủy trầm trọng, tôi đã phải nhập viện hết lần này tới lần khác. Đó là khoảng thời gian mà nhân cách với thân thể chưa tìm được sự đồng cảm. Sự xung đột đó được thể hiện nguyên vẹn trong văn của tôi. Thậm chí có những lúc tôi có cảm giác là lạ, rằng mình đã từng viết một cuốn tiểu thuyết như này sao? Nếu là bây giờ, thì cho dù có là cùng một câu chuyện đi chăng nữa, tôi chắc rằng nó sẽ mang một âm hưởng khác.

Cũng vì ý nghĩa đó mà đây đã trở thành một cuốn tiểu thuyết đặc biệt.

Cho đến gần đây, tôi có cảm giác như mình đã hiểu ra lý do tại sao mẹ tôi lại yêu thích cuốn sách này đến như vậy.

Tính cách của tôi được thừa hưởng từ cả bố và mẹ, thế nhưng có lẽ chính phần nội tâm thừa hưởng từ mẹ đã giúp tôi viết nên cuốn tiểu thuyết này. Tôi đã nghĩ như vậy.

Sau khi viết xong cuốn tiểu thuyết này, tôi đã bước sang một trang đời mới sôi nổi hơn. Điều đó, nói cách khác, giống như là chuyển phần nội tâm thừa hưởng từ mẹ sang phần nội tâm thừa hưởng từ bố vậy. Trên thực tế thì sự khác nhau giữa hai phần tính cách đó khá mơ hồ (bởi bố mẹ tôi cùng là những kiểu người khá giống nhau), thế nhưng cho dù vậy thì trong các tiểu thuyết kể từ "Nơi em quay về có tôi đứng đợi" trở đi có gì đó tràn đầy sức sống hơn.

"Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi" là một tiểu thuyết buồn tuyệt đối. Không có dự cảm về hạnh phúc cũng chẳng có sự cứu rỗi nào. Một câu chuyện mà ở đó, những con người thân thiết với nhau (và cả những chú chó) cứ lần lượt rời xa nhau. Câu chuyện về một chàng trai bị hỏng cả tâm hồn lẫn thể xác, đã quyết định chia tay người yêu của mình. Câu chuyện nói lên rằng thế giới này chủ yếu chỉ toàn là bất an và đau khổ.

Dù nói thế nào đi nữa thì đây cũng là cuốn tiểu thuyết của tôi. Là cuốn tiểu thuyết đầu tiên mà tôi viết. Hầu hết những mô típ có trong các câu chuyện mà tôi viết về sau đều nằm ở đây cả.

Sự biệt ly với người mình yêu thương. Bất an. Cái bóng của chết chóc. Cô lập. Rừng. Chạy bộ. Sở thích hoài niệm. Và, cảm giác rằng mình với người mình yêu là một thể thống nhất.

Trong cuốn tiểu thuyết này, Yuko có nói với người yêu của mình là Satoru rằng: "Có những lúc tớ có cảm giác cậu là một phần của bản thân tớ ở một thì tương lai được kéo dài vô tận." Chính là cảm giác đó.

Mặc dù tôi đã viết một cách hoàn toàn vô thức, thế nhưng, bản thân cốt lõi của cuốn tiểu thuyết này, khi mà cho dù có ở cách xa nhau đến mấy

thì cũng vẫn cảm nhận được trái tim của đối phương, chính là "cảm giác đồng nhất với người khác" chứ không phải là gì khác. Sự dung hợp về tâm hồn. Cảm giác của đối phương cũng giống như cảm giác của chính mình.

Tôi vẫn luôn có cảm giác giống như vậy. Sự đồng điệu về tình cảm giữa vợ với chồng. Sự đồng điệu ngay cả trong những nhu cầu sinh lý đời thường như ăn hay ngủ. Sự đồng điệu về suy nghĩ.

Điều mà tôi ước muốn là những gì diễn ra sau đó. Tôi muốn dung hợp một cách hoàn toàn. Tôi muốn cả hai cùng hòa tan thành một nhân cách duy nhất.

Giờ đây khi nghĩ lại, thì chính suy nghĩ đó đã dẫn dắt tôi đến cuốn tiểu thuyết này. Câu chuyện về những người yêu nhau muốn được trở thành một nhưng cuối cùng lại phải rời xa nhau.

Có thể, sau này tôi sẽ tiếp tục viết những câu chuyện giống như thế này. Mong muốn mãnh liệt được trở thành một với người mà mình yêu. Và sự biệt ly, đau khổ ở thái cực đối lập.

Chính vì "Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi" là cuốn tiểu thuyết đầu tay của tôi nên nó đã thể hiện y nguyên cả hai trạng thái tình cảm đó.

Tất cả mọi thứ đều ở trong cuốn tiểu thuyết đầu tiên. Tôi nghĩ có lẽ đúng là như vậy đấy.

Tháng 9 năm 2006

Takuji Ichikawa

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[#1](#)

[#2](#)

[#3](#)

[#4](#)

[#5](#)

[#6](#)

[#7](#)

[#8](#)

[#9](#)

[#10](#)

[#11](#)

[#12](#)

[#13](#)

[#14](#)

[#15](#)

[#16](#)

[#17](#)

[#18](#)

[#19](#)

[#20](#)

[#21](#)

[#22](#)

[#23](#)

[#24](#)

[#25](#)

[#26](#)

[#27](#)

[#28](#)
[#29](#)
[#30](#)
[#31](#)
[#32](#)
[#33](#)
[#34](#)
[#35](#)
[#36](#)
[#37](#)
[#38](#)
[#39](#)
[#40](#)
[#41](#)
[#42](#)
[#43](#)
[#44](#)
[#45](#)
[#46](#)
[#47](#)
[#48](#)
[#49](#)
[#50](#)
[#51](#)
[#52](#)
[#53](#)
[#54](#)
[#55](#)
[#56](#)
[#57](#)
[#58](#)
[#59](#)

[#60](#)

[#61](#)

[#62](#)

[#63](#)

[Lời Bạt](#)